

အောင်မြင်စာပေ

နှစ်ချင်း

ရင်ဘတ်
လည်ပြန်

ချစ်တဲ့အား
ဖျားအားလို
ချီခြံတပ်မှ
ဖလိုချုအတွက်
ဦးဆောင်ရုံမှန်း
ဒေါသပုံးကား
ရုံးတိုင်ဂါတ်တိုင်တိုင်ကြသည်။

အခန်း(တစ်)

၆

အချိန်ကား (၂၀၁၃)ခုနှစ်အစ ညတစ်ည...။

ရုံးခန်းသော့လေး ကိုင်ပြီး... ကွမ်းလေး တမြို့မြို့! လူလည်း တလှုပ်လှုပ်နှင့် လျှောက်လာနေသော ဦးအုံးရွှေ၏ ခြေလှမ်းများ ဘုရားကြီးမုတ်ဦးဘေးရှိ ကွမ်းယာဆိုင်နားမှာ ရပ်တန့်ထားသွားသည်။

မှောင်ရိပ်ပျိုးချိန်ဖြစ်၍ ရပ်ကွက်ရုံးခန်းရှေ့ ရပ်ထားသော

ကားအဖြူလေးကို မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

ကားထဲမှာပဲ ထိုင်နေကြ၍ လားတော့မသိ လူရိပ်လူခြည်လည်း မတွေ့သဖြင့် ကွမ်းယာရောင်းတဲ့ ကိုသောင်းကို မေးလိုက်၏။

“ဘယ်သူ့ကားလဲဟ”

“ဦးဖုန်းကားလေ ဦးလေးရဲ့. . . (၁)လမ်းထဲကလေ”

ဒီတော့မှ ဦးအုံးရွှေ သိပြီး. . .

“ဪ. . . အော်ဖုန်းအိမ်ကကား၊ ဦးသိန်းပါကွာ ဘယ်က ဦးဖုန်းရမှာလဲ”

“မသိဘူးလေ. . . သူ့ကို လူတိုင်းက ဦးဖုန်းလို့ပဲ ခေါ်နေကြတာ”

“အေးပါကွာ. . . ထားလိုက်ပါတော့၊ ငါ့အတွက် နှစ်ရာခွဲလောက် ထည့်စမ်းပါဦး”

“မှတ်ရမှာလား”

“ဟာကွာ. . . မေးမနေနဲ့၊ ထုံးစံအတိုင်းလုပ်. . .”

သို့ဖြင့် ကိုသောင်းလည်း ငိုတောင်းလည်း အကြွေးပဲဖြစ်၍ ထုံးစက်တွေနှင့် ပေပွနေသော ဗလာစာအုပ်ဖွင့်ကာ ဦးအုံးရွှေ စာရင်းနေရာ၌ နှစ်ရာဟု ရေးမှတ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ. . . ကွမ်းယာလေတော့၏။

ဦးအုံးရွှေက ထုံးသုတ်ပြီး ချထားသော ကွမ်းရွက်တွေထဲမှ ကွမ်းတစ်ယာစာ သူ့ဘာသာ ကွမ်းသီးထည့် ဆေးထည့်ပြီး

ယူဝါးခိုက် ကိုသောင်းက. . .

“စောစောက ဦးလေးပြောတာ. . အော်ဖုန်းအိမ်ကကား ဟုတ်လား”

“အေးလေ”

“အော်ဖုန်းဆိုတာ ဦးဖုန်းနဲ့ ဘာတော်လို့လဲ”

“အာ. . . မင်းနှယ်၊ ဒီလိုကွ. . အော်ဖုန်းဆိုတာ သူ့အိမ် မှာ ဖုန်းခေါ်ပေးတဲ့ဆိုင် ဖွင့်ထားတယ်၊ ဆိုင်ထဲမှာ. . ဟိုကွာ. . လျက်ဆားရောင်းတဲ့ အော်လံလေး ရှိတယ်. . ၊ ဓာတ်ခဲနဲ့သုံးတဲ့ အော်လံလေကွာ”

“အင်း. . အင်း. . သိတယ်”

(ဖုန်းကတ်တွေကို မဲနှိုက်၍သာ ထုတ်ပေးနေချိန်ဖြစ်သဖြင့် လူတိုင်းလက်ထဲ ဖုန်းမရောက်သေးပေ)

“အေး. . တို့ရပ်ကွက်ထဲက အများစုက ဖုန်းမရှိကြတော့ ကွာ. . အလုပ်ဖြစ်တာပေါ့၊ ဖုန်းလာရင် တစ်ခြားဖုန်းဆိုင်တွေလို လိုက်မခေါ်ဘူး၊ သူ့ဆိုင်ထဲကနေ အော်လံလေးနဲ့. . ဘယ်သူရေ ဖုန်းလာနေတယ်၊ ဥပမာ. . မင်းရဲ့ဖုန်းဝင်လာရင် ‘မောင်သောင်း ရေ ဖုန်းလာတယ်ဟေ့’လို့. . အဲ့ဒီအော်လံလေးနဲ့ လှမ်းအော်ပြီး ခေါ်ပေးလို့ သူ့ဆိုင်ကို အော်ဖုန်းဆိုင်၊ အိမ်ကိုလည်း အော်ဖုန်း အိမ်လို့ပဲ ခေါ်တော့တာ၊ သူ့နာမည်ရင်းက ဦးသိန်းကွ၊ သူတို့က သားအဖနှစ်ယောက်တည်းနေတာ၊ သူ့ သမီးလေးက စက်ရုံမှာ မန်နေဂျာ ဆိုလားပဲ၊ ကျောင်းပြီးတာ ဘာကြာသေးလို့လဲ”

နတ်ရွာစိုး

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ကဲ... ရော့... ဦးလေး ကွမ်းရပြီ၊ အဆင်ပြေရင် နည်းနည်းလုပ်ပေးဦး၊ ဒီမှာ ဗလာစာရွက်တစ်ရွက် ပြည့်တော့မယ်”

“အောင်မာ... တစ်ရွက်ပြည့်တော့ရော မင်းဟာက နှစ်ထောင်ကျော်မှာမို့လို့လား တစ်ရာနှစ်ရာနဲ့ ဆယ်ခါမှတ်ရင် တစ်ရွက်ပြည့်နေတာများ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဘာပြောနေလို့လဲ ဦးလေးကလည်း ဟဲဟဲဟဲ”

သို့နှင့် ဦးအုံးရွှေ ရယကရုံးဖက် လှုပ်လက်လှုပ်လက်နှင့် ထွက်သွားမှ ကိုသောင်းလည်း ပင့်သက်လေးချကာ သူ့ခုံမှာ ပြန် ထိုင်လိုက်ပါသည်။

သူ့ခမျာလည်း ဒီအဖိုးကြီးတွေသာ ဖောက်သည်အမာ ခံထား၍ ရောင်းနေရရှာသူ။ ကွမ်းတစ်ဗန်းက တစ်မိသားစု ထိန်းသည်ဆိုသော်လည်း နေရာအကွက်အကွင်း၊ ကံအကျိုးပေးနှင့် ထုံးအစပ်အဟပ်က လိုအပ်သည်။

သူ့တူမောင် မျိုးသွင်လို သရက်တောလမ်းထိပ် ဈေးလမ်းထောင့်နေရာမျိုးသာ ရောင်းရလျှင် ဘာအရေးလဲ။ ဒီထုံး၊ ဒီလက်၊ ဒီဆက်ဆံရေးမျိုးနှင့် မောင်သောင်း နာမည်နှင့်လိုက်အောင် တစ်နေ့တစ်သောင်း အေးဆေးပင်...။

ခုနေရာက လမ်းဆုံလမ်းခွဲဘေးမှာ မှန်သော်လည်း လူစုံစည်သောနေရာမဟုတ်။ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်လောက် ကျင်းပတတ်

သော ဘုရားကြီးပွဲတော်ရက်မှ မဟုတ်လျှင် ဆိုက်ကားသမား
လည်း ငုတ်တုတ်၊ သူလည်း ငုတ်တုတ်ကျသောနေရာ ဖြစ်ချိန်
၏။

ကံကောင်းထောက်မစွာ ဘုရားမုဒ်ဦးဝ တစ်ဖက်ဘေး၌
လမ်းဖက်မျက်နှာပြုလျက် ဖွင့်ထားသော ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေး
ရုံးခန်းလေး ရှိနေသဖြင့် . . . ထိုရုံးလေးထဲ တာဝန်နှင့် ထိုင်နေကြရ
သောသူမှာလည်း ကွမ်းကြိုက်သောအဖိုးကြီးများ ရှိနေသဖြင့် . . .
ထို့ပြင်တဝ မကြာခဏဆိုသလို ရောက်ရောက်လာတတ်သော
ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များထဲ ကွမ်းစားတတ်သော ရဲကိုကိုတို့လည်း ရှိနေသ
ဖြင့် ကိုသောင်း အသက်ရှူလို့ရနေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

“အစ်ကို . . . နိုင်တီတူးနဲ့ နှစ်ရာဖိုးလောက်”

ကိုသောင်း တွမ်းယာဖို့ထရပ်ရင်း ကြည့်လိုက်တော့ . . .
ချာတိတ်လေးယောက်။ ချာတိတ်ဆိုပေမယ့် နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်
ချာတိတ်များ . . . ။

ဒီအရွယ်တွေ ကွမ်းစားတာ သူမကြိုက်ချင်။ သူတို့စား
သော ဆေးတွေက နီကိုတင်းဓာတ်တွေကြောင့် ခံတွင်းနှင့်အာရုံ
ကြောကို အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပေးနိုင်သည်။ သူလည်း ကိုးတန်း
အောင် ဆယ်တန်းနှင့် ကျောင်းထွက်ထားသူမို့ ဒီလောက်တော့
သိသည်။

ဒါဆိုလည်း မရောင်းပါနဲ့လားဟု ပြောလျှင် နည်းနည်းခွ
တိုက်ချင်ပါသည်။ စပါယ်ယာအလုပ်နှင့် ကားလိုက်ရင်း ကား

မှောက်၍ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းလုံး ဖြတ်ပစ်လိုက်ရပြီး ခြေတုနှင့် ရပ်ကာ မိသားစုခြောက်ယောက် ပါးစပ်ပေါက်ကို ကွမ်းဗန်းလေး နှင့် ရှာကျွေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါတောင် တူတော်မောင်က နည်း ပညာ ဖြန့်ဝေပြီး အရင်းထုတ် လုပ်ကိုင်ခွင့်လေး လမ်းပြပေး၍သာ တော်တော့သည်။

သူ ကားလိုက်နေစဉ်က ကားဂိတ်အရှေ့ဘက်မှာ ရှိနေ သော ကွမ်းယာဆိုင်လေးမှာ သဘောကျစရာတစ်ခု ရှိပါသည်။ တစ်ခြားမဟုတ်။ ထိုဆိုင်လေး၏နဖူးစည်းတွင် ရေးတင်ထား သော ဆောင်ပုဒ်ကလေးဖြစ်သည်။

“ကွမ်းစားခြင်းသည် ကျန်းမာရေးကို ဆိုးရွားစွာ ထိခိုက် နိုင်ပါသည်။ သင်မစားလျှင် ကောင်းသည်။ ကျွန်ုပ်ဝမ်းရေးအ တွက် ရောင်းသည်။” ဆိုသော ဆောင်ပုဒ်ပင်. . .

သူလည်း ပိုက်ဆံအဆင်ပြေလျှင် ဆိုင်းဘုတ်ရေးပြီး တပ် ထားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည်။

“အစ်ကို. . . ဆေးပါးပါး ထပ်ပုတ်ပါဦးဗျ၊ ဆေးနည်း တယ်”

ဆိုတော့ကာ ကိုသောင်း အတွေးပြတ်ပြီး. . .

“အစ်ကို သိတယ်၊ ဆေးများရင် အစ်ကိုလည်း မကိုက် တူး၊ မင်းတို့လည်း ကျန်းမာရေး ထိခိုက်တယ်ကွ”

“နည်းနည်းပါအစ်ကိုရာ. . .”

“မင်းတို့စားတဲ့ ဆေးတွေက ဈေးကြီးတယ်၊ မင်းတို့စိတ်

ကြိုက် ဆေးများများသုံးနိုင်အောင် ဈေးသက်သာတဲ့အတုကို ဝယ်သုံးရင်တော့ ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပိုပြီးအသေမြန်တယ်ကွ”
“ဗျာ!”

“ဒီလိုလေကွာ... အစစ်တွေက ပြည်ပကုမ္ပဏီတွေက နေ စနစ်တကျ ထုတ်ထားတာဆိုတော့ အန္တရာယ်ရှိလည်း ဖြည်း ဖြည်းချင်း သေတယ်၊ အတုက အနဲ့တူအောင် ပေါက်လွတ်ပဲစား တုလုပ်ထားတာဆိုတော့ မြန်မြန်သေတယ်ဟ၊ အဲ့ဒီတော့... ပိုက်ဆံပေးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေအောင် သတ်နေကြတာ... ဖြည်းဖြည်းချင်းပဲ သေကြပါ ငါ့ညီတို့ရာ... ရော့”

ငါးရာတန်ပေး၍ သုံးရာပြန်အမ်းပေးလိုက်သော်လည်း ချာတိတ်အုပ်စု မသွားသေးပါ။ သူပြောတဲ့စကားကိုလည်း သိင် အလေးထားပုံ မပေါ်ဘဲ ကွမ်းထုပ်ဖြည်၍ ကွမ်းတစ်ယာစီ ငုံ့ကြ ပြီး ရပ်ကွက်ရုံးဖက်ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်ကာ နေကြ သည်။

သူလည်း ပြန်ထိုင်ကာ ခြေတုချွတ်ပြီး ပေါင်ရိုးထိပ်နား ယားလွန်း၍ အရသာခံကာ ကုတ်ရင်း ချာတိတ်တွေကို အမှတ် တမဲ့လေး လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

“ကားတော့ ရောက်နေတယ်၊ ကြည့်ရတာ ရုံးထဲရောက် နေပြီ ထင်တယ်”

“ကျွိုင်တော့ စားပြီကွာ”

ထိုစဉ် ဦးအုံးရွှေ ရုံးထဲကနေ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ ထွက်လာပြီး

ကွမ်းယာဆိုင်နားသို့ ရောက်လာလေသည်။

“ဪ... မင်းတို့ (၁)လမ်းထဲက ဘော်ဒါဆောင်က ကောင်တွေ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

“အေး... အုပ်ချုပ်ရေးမှူးခေါ်ခိုင်းလို့ ငါ အခုပဲ သွား ခေါ်တော့မလို့ နို့... နေပါဦး၊ မင်းတို့ထဲမှာ ခိုင်မြဲဆိုတာပါလား”

“ဟုတ်... ကျွန်တော်ပဲ အဘ”

ကြည့်လိုက်တော့ လူရည်သန့် ချောချောဖြောင့်ဖြောင့် လေးဖြစ်၍ ဦးအုံးရွှေ စိတ်ပျက်သလို ညည်းညူရင်း...

“မင်းကွာ... စိတ်နဲ့ရှုပ်နဲ့ တစ်ခြားစီပါလားဟ”

“ဗျာ!.. ဘာ.. ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲကွ... အခု အော်ဖုန်းအိမ်က လာတိုင် ပြီး မင်း အဲ့ဒီအိမ်က ရှင်မိုးခကို ရည်းစားစကား ပြောတယ်ဆို..”

“ကျွတ်... တွေ့လား၊ မင်းတို့ ကြားလား... ကျွိုင်စားပြီ ကွ၊ အဲ့ဒါ ဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

ခိုင်မြဲ မြည်တွန်မှုကြောင့် ဦးအုံးရွှေတောင် ကြောင်အအ ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ...

“ဘာမှ စားစရာမလိုဘူး ဟေ့ကောင်၊ အခု... ဟိုမှာ ဦးသိန်းတို့သားအဖ ရောက်နေတယ်၊ လာတွေ့ပြီး တောင်းပန် လိုက်၊ နောက်မလုပ်တော့ပါဘူးလို့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဆီမှာ ခံဝန်ထိုး သွား၊ ဒါပဲ... လာ”

“ဟာ. . . ကျွန်တော်မှ မဟုတ်တာ၊ ဘာလို့ လိုက်ရမှာလဲ၊ ဟေ့ကောင်တွေ. . . မင်းတို့ဇယား မင်းတို့ရှင်းနော်”

ဆိုတော့ကား ကျန်တဲ့သုံးယောက် မျက်နှာငယ်လေးတွေနဲ့ ဖြစ်ကုန်ပြီး မြဘုန်းက. . .

“ဒီ. . . ဒီလိုပါ ဦးလေးရယ်၊ အမှန်တကယ်က ရှင်မိုးခကို ကြိုက်တာ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ပါ၊ ရည်းစားစကားပြောတာလည်း ကျွန်တော်တို့ပါပဲ၊ ခိုင်မြဲမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟေ့. . . ဟိုမှာ တိုင်နေကြတာ ခိုင်မြဲကွ”

ထိုအခါ မြဘုန်းကို ဘေးအနည်းငယ်တွန်းပြီး ဝေဖြိုး ဝင်ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ကွမ်းသွေးကို ပစ်ခနဲ လှမ်းထွေး၍ မျက်မှန် ဦးလေး အနည်းငယ် ပင့်တင်ရင်း. . .

“အဟမ်း. . .”

“ဘွတ်. . . ပူ. . .”

“ဟေ့ကောင်. . . ပါးစပ်ကပဲပြော”

“ဟုတ်ကဲ့. . . အဲ့ဒါက အော်တို့ပါ၊ ဒီလိုပါခင်ဗျ. . . ကျွန်တော်တို့လေးယောက်က အယောက်နှစ်ဆယ်ရှိတဲ့ ဘော်ဒါဆောင်မှာ လေးယောက်တစ်ဖွဲ့ဖွဲ့ပြီး တစ်ခန်းတည်း အတူနေပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့လေးယောက်စလုံး မှော်ဘီ TU က Civil အဓိကနဲ့ B.E ကျောင်းသားတွေပါ၊ ကျွန်တော်တို့လေးယောက်က အရမ်းချစ်ကြပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့လေး. . . လေး. . .”

“တော်တော့. . . မင်းတော်တော့၊ ကျွန်တော်တို့တွေ

အရမ်းများနေပြီ. . ဟိုကောင် မင်းပြော. . . ချီးပဲ. . ရှုပ်နေတာ ပဲ. . . ရှင်းအောင်ပြောစမ်း”

မြဘုန်းနှင့် ဝေဖြိုးနောက်မှာ ပေစောင်းစောင်း ရပ်နေသော မြအောင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီးမေး၍ မြအောင် လှုပ်လှုပ် ရှားရှား ဖြစ်လာပြီး. . .

“ဒီလိုပါ ဦးလေး၊ ကျွန်တော်၊ မြဘုန်း၊ ဝေဖြိုး သုံးယောက် စလုံး ရှင်မိုးခက် ရည်းစားဖြစ်အောင် ကြိုးစားမိပါတယ်. . . ဒါပါပဲခင်ဗျာ”

“တောက်. . . လိုရင်းကို မရောက်နိုင်ဘူး၊ လာ. . လာ မင်းတို့အားလုံး လိုက်ခဲ့၊ မင်းတို့ ပြဿနာကောင်တွေပဲကွ”

ဆိုတော့ကာ လေးယောက်စလုံး ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် လိုက်ပါသွားကြ၍ ကိုသောင်းလည်း ယခုမှပင် ဇာတ်ရည်လည်ကာ သူ့ခြေတုထဲ ခြေတိုလေးကို ပြတ်ခနဲ စွပ်ချလိုက်လေတော့၏။

“ကဲ. . ငါ့ရုံးကို ဈေးဦးလာဖောက်တဲ့ကောင်တွေ. . လာစမ်း၊ နေပါဦး. . ငါခေါ်ခိုင်းတာ ခိုင်မြဲကွ၊ ဘယ်ကောင် ခိုင်မြဲလဲ၊ ကျန်တဲ့ကောင်တွေကရော ဘာတွေလဲ”

ထိုအခါ ဝေဖြိုးက. . .

“ကျောင်းသားတွေပါခင်ဗျာ”

“သိတယ်ကွ. . မင်းတို့ အဲ့ဒီအဆောင်မှာ နေတဲ့ကောင်တွေ အကုန် ကျောင်းသားတွေချည်းပဲ၊ ဘယ်မလဲ ခိုင်မြဲ”

“ကျွန်တော်ပါ ဦးလေး”

“အေး.. . ဟုတ်ပြီ၊ မင်းကို အခု ဒီမှာ လာတိုင်နေတယ်”

ခိုင်မြိက လာတိုင်နေသည်ဆိုသောနှစ်ယောက်ကို ကြည့်
လိုက်ပြီးမှ... .

“ကျွန်တော် သူတို့ကို မသိပါဘူးခင်ဗျာ”

“ဘာကွ့!.. . ဟေ့ကောင်၊ မင်းအခုဝတ်တဲ့ G-Star စပို့
ရှပ်အနက်၊ အဖြူ အစိမ်း၊ အဝါ၊ အဲဒီလေးရောင်ထဲက တစ်
ထည်ပဲ၊ ဘောင်းဘီ ကြက်ဥရောင်ပျော့ပျော့၊ ခါးပတ်နှစ်မျိုးပဲ
မင်းပတ်တယ်၊ ခြင်္သေ့ခေါင်းမှာ သံကွင်းနဲ့တစ်ခု Boss လို့ စာ
ဟန်းပါတာတစ်ခု၊ ကိုင်း... . မင်းဘာငြင်းချင်သေးလဲ”

ဦးသိန်း ဒေါကြီးမောကြီးနှင့် ပြောပြီး အမောကြီး မော
သွားသလို ခုံမှာပြန်ထိုင်မှ ခိုင်မြိက... .

“မငြင်းပါဘူးခင်ဗျာ... . ဒါဟာ ကျွန်တော့်အဝတ်အစား
တွေပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို ဘာအတွက် တိုင်တယ်ဆိုတာ
သိပါရစေလား”

ထိုအခါ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက... .

“အေး... . မင်းက ဟောဒီက ဦးသိန်းရဲ့သမီး ရှင်မိုးခကို
အနီးနဲ့ ရည်းစားစကား လှမ်းပြောပြီး စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်
အောင် လုပ်ပါတယ်တဲ့”

သို့နှင့် ခိုင်မြိလည်း ဦးသိန်းဆိုသူ၏ဘေးက ရှင်မိုးခဆို
သော မိန်းကလေးကို ကြည့်ပါသည်။ လှသည်။ ဒါကြောင့်လည်း

ဟိုကောင်တွေ မျက်စိကျတာနေမှာဟု တွေးကာ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး
ဖက် ပြန်လှည့်၍ . . .

“ကျွန်တော် သူ့ကို မသိပါဘူးခင်ဗျာ”

“ဘာ! . . မင်း. . .”

ဦးသိန်း ဒေါသပူပန်ထလာပြန်၍ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက လက်
ကာပြပြီး . . .

“ကဲ. . . သမီး ရှင်မိုးခ”

“ဟုတ်. . ရှင့်. . .”

“သမီးကို ပြောတယ်ဆိုတာ သူလား”

အရည်လဲနေသော မျက်ဝန်းလှလှတို့ဖြင့် မဝံ့မရဲ တစ်
ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး . . .

“ဟို. . သူ. . သူမဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်”

“ဟမ်! . .”

“ဟေ့. . . သမီး ဒီကောင်ဆိုတာ သေချာတယ်၊ ဒီမှာ
မြင်လား. . ၊ ဒါ မနေ့ညက အဖေတွေ့တဲ့အင်္ကျီ၊ ကျန်တာတွေ
လည်း သူ့ဟာပါလို့ ဝန်ခံတယ်၊ ဒီကောင်မဟုတ်လို့ ဘာလဲ”

ရှင်းကာမှ ပိုရှုပ်တော့မည်ဖြစ်၍ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက . . .

“ကဲ. . . ကျွန်တော်မေးတာပဲ ဖြေပါ ဦးသိန်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခင်ဗျားက ခိုင်မြဲမှန်း ဘယ်လိုသိသလဲ”

“အဟတ်ဟတ်. . လွယ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က ဆားပုလင်း

နှင်းမောင်ကို စီးရီးအလိုက် ဖတ်ခဲ့တဲ့သူပါ။ ဒီကောင်တွေအ
ဆောင်က အဝတ်အစားတွေကို ဈေးနောက်က ကိုပွတ်ကျွတ်
ဆိုင်မှာ ပင်းမင်းအပ်ကြတယ်လေဗျာ။ ကိုပွတ်ကျွတ်နဲ့ကျုပ်က
ရင်းနှီးတော့ ပင်မင်းအပ်ထည်တွေထဲ ဒီကောင့်အဝတ်ကို ရှာ
ကြည်လိုက်တယ်။ ဒါ ဘယ်သူ့အပ်ထည်လဲဆိုတော့ ‘ခိုင်မြဲ’ တဲ့၊
ကဲ... ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဟုတ်ပြီဗျာ။ ကဲ... သမီး၊ ညည်းက သူမဟုတ်တာ
သေချာတယ်ဆိုတာ ဘာကြောင့်ပြောနိုင်သလဲ”

သူမ တစ်ချက်ငြိမ်ကာ နဖူးရှေ့ ဝဲကျနေသော ဆံနွယ်
အား နားနောက်သို့ သပ်တင်လိုက်ပြီးမှ...။

“ဒီ... ဒီလိုပါ... ကျွန်မတို့ဖုန်းဆိုင်နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း မျက်
စောင်းထိုးအိမ်မှာ မုန့်ဆိုင်ဖွင့်ထားပါတယ်။ ကျွန်မကို စကားပြော
တာလည်း အဲ့ဒီဆိုင်ကဖုန်းနဲ့ ဆက်ပြီးပြောတာပါ။ ပြောပြီးလို့
ထွက်သွားရင် ကျွန်မ မြင်ရတာက သူ့လို ဖြူဖြူမြင့်မြင့် မဟုတ်
ဘူးရှင်၊ နည်းနည်းညိုတယ်... ပုတယ်၊ အဲ့... အဝတ်အစားက
တော့ အဖေပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ”

အုပ်ချုပ်ရေးမှူးလည်း နားထောင်ရင်း ခေါင်းကုတ်ပြီးမှ
အကြံပေါ်လာသလို ခိုင်မြဲတို့လေးယောက်ဆီ ဆတ်ခနဲ လှမ်းကာ
ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့... သမီး... သူတို့လေးယောက်ထဲက ဘယ်သူဖြစ်
နိုင်လဲ”

“ဟို. . မျက်. . မျက်နှာကိုမမြင်ရတော့ မမှတ်မိဘူးရှင့်”

“ဦးသိန်းရော မှတ်မိလား”

“ဟာ. . . ဒီကောင်သိပ်လည်တာ၊ ကျုပ်ကို မြင်တာနဲ့ မျက်နှာဝှက်ပြီး လစ်တာပဲ၊ အဲ့ဒါကြောင့်. . ကျုပ်က အဝတ်အစားကိုပဲ အသေမှတ်ထားတာ”

“ကဲ. . မင်းတို့က အနာဂါတ်ရဲ့ခေါင်းဆောင် အလောင်းအလျာတွေပဲကွာ၊ အမှန်အတိုင်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြောကြစမ်း၊ မင်းတို့ထဲက ဘယ်သူလဲ”

ထိုအခါ အာသွက်လျှာသွက် ဝေဖြိုးကပင်. . .

“ဒါတော့ ဦးလေးတို့ရယ်၊ ခိုင်မြဲနာမည်နဲ့ လာတိုင်တယ်၊ ခိုင်မြဲကိုမြင်တော့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ခိုင်မြဲမဟုတ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့နဲ့တော့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးထင်တယ်”

“အေး. . ပြီးရော. . ပြီးရော၊ မိချောင်းမျိုးနဲ့မှ လာတိုးနေတယ်၊ ကိုင်း. . . မင်းတို့သွားနိုင်ပြီ”

သွားနိုင်ပြီဆိုတော့ ခိုင်မြဲတို့ ပျော်ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ထွက်သွားမှ ဦးသိန်း မကျေမနပ်နှင့် လှမ်းကြည့်ရင်း. . .

“ဟာ. . . အုပ်. . . အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကြီးရဲ့၊ ဟိုမှာ ကြည့်ပါဦးဗျ”

“ဘာကိုလဲ”

“ကျုပ်ပြောတဲ့ အဝတ်အစားတွေက ဒီကောင်တွေ လေးယောက်စလုံး တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ဝတ်လာကြတာပဲဗျ”

“မှန်ပြီလေ... ဒါကိုလည်း ကျုပ်မြင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား ပြောတဲ့ ခါးပတ်နှစ်မျိုးက ဒီဖက်အစွန်ကနှစ်ယောက် ပတ်ထား ဘာပဲဟာ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူမှန်း မသိဘဲ ကျုပ်က ဘယ်လိုအရေးယူမှာလဲ”

ဦးသိန်း အတော်အောင့်သက်သက် ခံနေရသလိုမျိုး စား ကို လက်သီးနှင့် ထုမိ၍ ဦးအုံးရွှေက...

“ဟေ့.. ဟေ့.. ကိုယ့်ဆရာ အခုတောင် ဈေးဦးပေါက် ကောင်းတာ၊ စားပွဲကို ထုနေမှတော့ တစ်ညလုံး ရှင်းလို့ကို ခုံးမှာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်တစ်ခါ မိအောင်ဖမ်းဗျာ.. ဟုတ်ပြီ ဘား”

“ဖမ်းမှာ... ကျုပ်ကတော့ ဒီတစ်ခါ အရူးလုပ်ခံလိုက် သို့ ကျေနပ်လိမ့်မယ် မအောက်မေ့နဲ့၊ လာ... သမီး ပြန်မယ်”

သို့နှင့် ဦးသိန်းတို့သားအဖ ပြန်သွားကြမှပင် ရုံးအဖွဲ့ သည်း သက်တောင့်သက်သာ ရှိသွားသလို သက်ပြင်းချနိုင်ကြပါ သည်။ ထိုအခါ ဦးအုံးရွှေက...

“အမှန်က ဒီလိုဗျ... ”

ဌာနေအောင်ချပ်မိပေမယ့်
ရာနေအောင်အဖြစ်မရှိတဲ့ ကျွန်တော်
မပျော်နိုင်တဲ့ဘဝနဲ့
အတော်မှိုင်ခဲ့ရလို့၊ ယိုင်နဲ့လှတဲ့အဖော်
ဘောင်နယ်မကျော်ခင်
အောင်သွယ်တော် အာကိုးပါတယ်
အများဆိုးဆလို မဆိုးချင်မှ
မှဆိုးမတပ်လင်ကွာကို...ဒါလင်ဝက်အပိုပါလည်း
ကြင်ယာခေါ်ကြောက်သည်နှင့်လေး...

အခန်း(၇၀)

“ဟဲ...လို့...”

“.....”

“ဗုဒ္ဓေါ”

သူမ ထိတ်လန့်ရေရွတ်ပြီးမှ သတိရကာ ဖုန်းခွက်ကို
ခွက်နှင့် ပိတ်ထားသည်။

“ဘာလဲ သမီး၊ ဘယ်သူလဲပြော”

ဖုန်းမြည်သံကြားသဖြင့် ဦးသိန်း အိမ်ထဲမှထွက်ကာ ဆိုင်
ပေါ်တက်ရင်း ဘေးမှာချိတ်ထားသော အော်လံကို ယူလိုက်
သည်။ ထို့နောက် ဟွန်းဖွင့်စမ်းကာ...

“ဟဲလို... ဟဲလို... ရပြီ၊ ပြော... ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ခိုင်... ခိုင်မြဲတဲ့”

“ဟေ့... ခိုင်... ခိုင်... ခိုင်... အဲကွ”

ဦးသိန်း လှမ်းအော်မည့်တန်းလန်းက ဟွန်းပိတ်ကာ...

“ခိုင်မြဲ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“နေပစေကွာ... ဖုန်းချလိုက်၊ ငါ ဒီကောင်တွေမျက်နှာ
မကြည့်ချင်ဘူး”

“ဟို... သာရေးနာရေးကိစ္စ ဆိုရင်ကော”

“ဘာရေးဖြစ်ဖြစ် ချဆိုချလိုက်”

ထို့ကြောင့် သူမလည်း ဖခင်စကားကို မလွန်ဆန်ဘဲ ဖုန်း
ပြန်ချလိုက်သည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ပြန်ခေါ်ပါသည်။

“ဟဲလို”

“....”

“ဟုတ်... ခဏလေး ကိုင်ထားပါရှင်”

ထို့နောက် ဖုန်းခွက်ကို လက်နှင့်ကာ၍ မော့ကြည့်ပြီး...

“အဖေ... ခိုင်မြဲတဲ့ အရေးကြီးလို့တဲ့”

“ပေး... ပေး... ငါ့ပေးစမ်း”

ဦးသိန်း ပြောရင်းက သမီးဖြစ်သူလက်ထဲမှ ဖုန်းခွက်ယူ
ကာ...

“ဟဲလို”

“....”

“အေး... မရှိဘူးကွ၊ ကျောင်းသွားနေတယ်”

ပြောပြီးသည်နှင့် ဖုန်းခွက်ကို ဝှပ်ခနဲ ချလိုက်သည်။ ပြီး
တော့ အိမ်ဖက်ပြန်လှည့်ဆင်းသွား၍ သူမ ပင့်သက်ရှိုက်ကာ
ကျန်ခဲ့လေသည်။

အဖေနဲ့တော့ ခက်နေပြီ။ ဒီအလုပ်ကို လူရှုပ်စကားရှုပ်
လို့ ဆက်မလုပ်ပါနဲ့တော့ပြောလည်း မရ။ တစ်ကျပ်ရလည်း အိမ်
ဝင်ငွေဟုဆိုကာ ဆက်လုပ်သည်။ လမ်းထဲမှာ ဘော်ဒါဆောင်ရှိ
နေတာကိုက ဖုန်းဆိုင်စီးပွားရေးက ခွင်အတည့်ဆုံးဆိုတာက ပါ
သေးသည်။ တစ်ယောက်တည်း နေတာတောင် သူ့စိတ်နှင့်သူ့
ကိုယ် အဆင်မပြေနိုင်သော အဖေဒေါသက ဘာစီးပွားရေးလုပ်
လို့မရ။ လုပ်လည်းမလုပ်ပါ။

ဒီအတိုင်းဆို အမေနှင့် လမ်းခွဲရတာ အဖေဒေါသ၊ အဖေ
စိတ်ကြောင့်ဟု သူမ ထင်မြင်မိတာ မမှားပါချေ။ ဒါကို အဖိုးက
လည်း သိပုံရပါသည်။ အဖေ့ကို အိမ်ထောင်ပြုပေးပြီး အဖေရ
သင့်သော ပိုင်ဆိုင်မှုအား အဖိုး၏လုပ်ငန်းမှာပင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခိုင်း
လိုက်သည်။ ထိုအရင်းအနှီးအတွက် အကျိုးအမြတ်သက်သက်
သာ ထုတ်ယူစေပြီး ရှယ်ယာရှင်အစည်းအဝေး ရှိမှသာ ကုမ္ပဏီ

သို့ လာခွင့်ပြုထားသည်။

မွေးချင်း ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေနှင့်လည်း မတည့်၊ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့လည်း မသင့်မြတ်သော အဖေသည် အမေနှင့် သမီးတစ်ယောက် ထွန်းကားရုံလောက်သာ ပေါင်းသင်းနိုင်ပြီး တရားဝင် ကွာရှင်းကြရသည်မှာ မဆန်းပါ။

ခုလည်း အေးအေးနေနိုင်ပါလျက် ဖုန်းဆိုင်ဆက်ဖွင့်ထားသတဲ့။ လိုက်မခေါ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး ဟွန်းအော်လံလေးနဲ့ အော်ခေါ်သတဲ့။ ဒါတောင် စက်ရုံပိတ်ရက်ကလေးတစ်ရက်ပဲ ဆိုင်ထိုင်ပေးပေလို့။ နေ့တိုင်းသာ ထိုင်ရလျှင် အဖေပြဿနာကို နေ့တိုင်းကြားနေတိုင်းမြင်ကာ စိတ်ညစ်ရပေမည်။

တစ်ကယ်တော့ ဖုန်းဆိုင်ဖွင့်တဲ့လုပ်ငန်းက အဖေ ထင်သလောက် စီးပွားဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိမှန်း သူမ သိပါသည်။

ဖုန်းကို လူတန်းစားတစ်ရပ်သာ ကိုင်သုံးနိုင်သောခေတ်က (၂၀၁၃)ခုစကာ တဖြည်းဖြည်းလွန်ခဲ့ပြီ။ (၂၀၁၄)ခု စစ်တန်းကောက်ယူမှုအရ မြန်မာပြည်၏ လူဦးရေ သန်းငါးဆယ်ကျော်မှာ သန်းသုံးဆယ်နီးပါး လက်ကိုင်ဖုန်းကို သုံးစွဲလာနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ယခုမူ လူတိုင်းလောက်နီးနီး ကိုင်နေကြပြီ. .။

ဟိုတုန်းက အိမ်တစ်အိမ်၏ ဧည့်ခန်းဆောင်မှာ ဖုန်းခုံတစ်ခုံရှိလျှင် တင့်တယ်သောဂုဏ်ဒြပ်တစ်ခု ပိုင်ဆိုင်နိုင်သော်လည်း ဒီခေတ်ကြီးဖုန်းကို လိုင်းမင်းပေးသော ဒုက္ခအား မခံစားနိုင်၍ ချောင်ထိုးထားကြသည်။ အညံ့ဆုံး ပိုက်ဆံတစ်သောင်း

တစ်ထောင် ရှိလျှင်ပင် လက်ကိုင်ဖုန်း သုံးနိုင်သောခေတ်ထဲမှာ အဖေက ဖုန်းဆိုင်ဖွင့်ပြီး စီးပွားရှာလေသည်။

အခုလည်း ဘော်ဒါဆောင်က ကောင်လေးတွေ လက်ကိုင်ဖုန်း သုံးနိုင်သူတွေများပါသည်။ ဟိုလေးယောက်ပဲ ဘယ်လို ဖြစ်လို့ ဖုန်းဆိုင်အားကိုးသုံးသည် မသိ။ ဒါလည်း အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိနေပါလိမ့်မည်။

ဒါပေမယ့် အဖေဖုန်းဆိုင်က လုံးဝအလုပ်မဖြစ်သည် တော့ မဟုတ်။ ထိုစဉ်က ဖုန်းကိုင်မသုံးနိုင်သော သန်းနှစ်ဆယ်နီးပါးသော ပြည်သူတွေက သူမတို့ရပ်ကွက်မှာလည်း တစ်ချို့နေထိုင်ပုံရပါသည်။ အဖေကြိုးဖုန်းဆိုင်ကို သုံးကြသည်။ သူတို့နေရာက လက်ကိုင်ဖုန်း လိုင်းသိပ်မမိတာလည်း ပါပေမပေါ့။

တစ်ချို့အံ့ဩစရာကောင်းသည်က လက်ကိုင်ဖုန်းကိုင်ထားသော ကောင်လေးကောင်မလေးတွေ သူတို့ဖုန်းကို ဘေးမှာ ချပြီး ဆိုင်ဖုန်းကို လာကိုင်သုံးကြသည်။ ဖုန်းဘေကုန်နေတဲ့ ဘေးဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ဖုန်းနံပါတ်ကို တိုက်ရိုက်မသုံးချင်သော လျှို့ဝှက်မှုတစ်ခုခုရှိနေ၍လား သူမ ဉာဏ်မမီသလို ဆက်မတွေးဖြစ်ပဲ ဉာဏ်မီသလောက် အတွေးနှင့်ပင် အဖေဖုန်းဆိုင် ဂျူတီအား ခိတ်ပျက်ညည်းညူစွာ ထိုင်နေရပါသည်။

တစ်နေ့ကလည်း အဆောင်က ကောင်လေးတွေနှင့် ရုံးထွက်ရှင်းရသည်။ ရှက်လိုက်တာ...။

ထားလိုက်ပါအဖေရယ်၊ ကိုယ်မပါရင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။

သူတို့ဘာသာ ဖုန်းဖိုးအကုန်ခံနိုင်လို့ ဆက်တာ ဆက်ပစေလို့ ပြောလည်းမရ။ ကောင်လေးတွေ ဖုန်းဆက်မယ့်အချိန်ကို ဒုက္ခ ခံပြီး ထွက်စောင့်သည်။ သူမ အလုပ်ကပြန်လာချိန် တီဗွီလေး ကြည့်ပြီး နားချင်လို့တောင် နားလို့မရ။ သူမကို ဆိုင်ထိုင်ခိုင်းပြီး ထောင်ဖမ်းသတဲ့ . . . ။

အဖေအတွေးကတော့ . . . သူမ ထိုင်နေတာ မြင်လျှင် ကောင်လေးတွေ ဖုန်းလာဆက်ကြမည်။ ဆက်လျှင် အမိဖမ်းပြီး ပြဿနာရှာမယ်ပေါ့။

ဟိုချာတိတ်တွေက လူလည်တွေလေ၊ ကိုယ့်ထက်ငယ် ရင်၊ တို့ထက်လည်တယ်ဆိုတာ အဖေမသိ။ စိတ်ရှိတဲ့အတိုင်း လျှောက်လုပ်လို့ . . ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာသလိုဖြစ်ကာ ရုံးထွက်ပြီး အရှက်ကွဲရသည်။ ဪ . . . ငါ့အဖေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူမဆိုင်ရှေ့က ခိုင်မြဲ ဖြတ်လျှောက် သွားဖြင့် ဘာသာလိပ်ပြာမလုံသလိုဖြစ်ကာ မျက်နှာကိုငုံ့ကွယ် ထားမိသည်။ သူမ မသိမသာ ခိုးကြည့်တော့ ဟိုက သတိထားပုံ တောင်မပေါ်။ သို့သော် မျက်စောင်းထိုးအိမ်က ဖုန်းဆိုင်ကို ဝင် သွားမှ သူမ လန့်ထိတ်မိတော့သည်။

တစ်ဖက်က ခေါ်သောဖုန်းက ဒီမှာမရ၍ နောက်တစ် နေရာကနေ ခေါ်ခြင်းဖြစ်ပုံရသည်။

(သွားပါပြီ . . . ငါ့အဖေလုပ်ပုံနဲ့တော့ မျက်နှာပူစရာကြီး ဖြစ်ကုန်ပြီ)

ဒီကောင်လေး ကြည့်ရတာတော့... တည်တည်တံ့တံ့နဲ့
ခတ်အေးအေး ရှိမယ့်ပုံပါလေဟု သူမဘာသာ တွေးပြီး တစ်မျိုး
ကြီး ဖြစ်သွားသည်။ သူမ၏ပင်ကိုယ်အားနာတတ်သည့် စိတ်က
လည်း ဆိုးပါသည်။ ဟိုတစ်နေ့ညကတည်းက ရပ်ကွက်ရုံးမှာ
ဒီကောင်လေးကို အားနာနေမိသည်။

(ဟူး... အဖေလည်း မလွယ်ဘူး။ ငါလည်း မလွယ်ပါ
ဘူး။)

၆ ၆ ၆ ၆

အမေနှစ်လည်ဆွမ်းသွပ် လုပ်ဖို့တဲ့. . ။

“ဘွမ်း!. . ဘွမ်း!. . ဘွမ်း!. . ”

ခိုင်မြဲ ပြုံးကာ ရေဘယ်နှစ်ခွက်မှန်း မသိအောင် လောင်းချိုးပစ်လိုက်သည်။ မိန်းမအစားပြန်ရနေပြီပဲ အဖေရာ. . နှစ်တွေဘာတွေ လည်မနေပါနဲ့တော့. . . ။

အဲ့သလို ညစ်ကျယ်ကျယ် တွေးမိတော့လည်း ရင်ထဲမှာ မကောင်းနိုင်. . ။ သူ့အတွက် အဖေနှင့်အမေက ဘယ်လောက်တောင် တန်ဖိုးကြီးခဲ့သလဲ၊ ဘယ်လောက်စွဲလမ်းယုံကြည်ပြီး မြတ်မြတ်နိုးနိုး ကိုးကွယ်ချစ်မက်ခဲ့ရသလဲဆိုတာ. . မိဘအပေါ် အဲ့သလောက် ချစ်ခင်အားကိုးတဲ့ သားသမီးမျိုးမှ မဟုတ်လျှင် သူ့ခံစားချက်ကို နားလည်ပေးနိုင်ရန် ခက်လိမ့်မည်။ မြင့်မိုရ်တောင်ကို သူ မမြင်ဖူးပေမယ့် မြင့်မိုရ်တောင်လောက် ဘဝရဲ့လုံခြုံမှုကိုပေး

နိုင်စွမ်းသော မိဘအရိပ်ကို သူ မက်မောပါသည်။

လူရယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိလာကတည်းက သူ့အတွက် အဖေနှင့်အမေရှိလျှင် ဘာမှမလို။ ကျောင်းက ပြန်လာလျှင် အမေ့မျက်နှာကို မြင်ရဖို့ နံပါတ်တစ်ဖြစ်ပြီး၊ ညနေ အဖေအလုပ်ကပြန်လာချိန် အဖေ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရဖို့က နံပါတ်နှစ်ဖြစ်သည်။ စားရေးသောက်ရေး ခက်ခဲလို့ အူလိမ်နေအောင် ဗိုက်ဆာလျှင်တောင် အမေ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ငြိမ်သက်နေရလျှင် အဆာပြေပါသည်။

သာမန်ရုံးဝန်ထမ်းဘဝနှင့် မိသားစုသုံးယောက် စားဝတ်နေရေး၊ သူ့အတွက် အများတန်းတူ ပညာသင်ကြားရေးအတွက် ကျားကန်ထူမတ်ပေးသော အဖေ့ကျေးဇူးတရားကရော နည်းလို့လား။ အမေကတော့ အဖေနှင့် အကြောင်းမပါခင်ကတည်းက နှလုံးရောဂါသည်။ ဆရာဝန်က အိမ်ထောင်ပြုလို့ မဖြစ်ဘူးလို့ ကန့်ကွက်တာတောင် အဖေ့ကိုချစ်သော အမေသည် အသက်အပေါင်ပေးကာ ချစ်သွားသည်။

အဖေကလည်း အမေ့ကို ချစ်ပါသည်။ သူ့မိဘများထံမှ ခွဲဝေရခဲ့သော ပိုင်ဆိုင်မှုလေးထဲက သာမန်အိမ်လေးတစ်လုံးအား ဆင်ခြေဖုံးနေရာမှာဝယ်ပြီး ကျန်တာအားလုံး အမေ့ကျန်းမာရေး ဝရိတ်အတွက် ပုံအောထားလိုက်သည်။ ဝန်ထမ်းလစာလေးနှင့် အဆင်ပြေအောင် စောင့်ရှောက်သည်။

သူ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့နှစ်အထိ အမေ့ကျန်းမာရေး

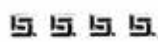
ဒေါင်ဒေါင်မြည် မကောင်းသော်လည်း၊ ထူထူထောင်ထောင် တော့ ရှိနေဆဲ။ နည်းပညာတက္ကသိုလ် စတက်သည့်နှစ်မှာပင် အမေ အိပ်ယာထဲ လဲတော့သည်။ သူ B.Tech Second ဖြေပြီး ဘာမှမကြာ အမေ ဆုံးပါသည်။ သူ့အတွက် မြင့်မိုရ်တောင်တစ် ခြမ်း ပြိုကျကာ ဘဝရဲ့မျက်နှာစာ တစ်ခြမ်းလုံး အကာအရံ မဲ့နေ သလို ခံစားသွားရသည်။

အံ့ဩစရာကောင်းသည်က အဖေပင်. . ။ သူဒီလောက် ချစ်ခဲ့သောအမေ့ကို အားမနာနိုင်ဘဲ. . လလည်ဆွမ်းသွပ်သည့် နေ့က ပြန်တွေ့သော အဖေ့ရဲ့သူငယ်ချင်းဆိုသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်လိုက်တော့သည်။

သူလည်း အဖေအမေ မရှိလျှင်၊ အမေ့မျက်နှာနှင့် အဖေ့ မျက်နှာကို တစ်နေ့တစ်ကြိမ်လေးမှ မတွေ့ရလျှင် မနေနိုင်သော အားကိုးအားပျော့စရိုက်များ အလိုလို ပျောက်ကွယ်ကာ အိမ်နှင့် ဝေးလျှင် ပြီးရောဆိုသည့် စိတ်ခွန်အားများ အလိုအလျောက် ဝင်ရောက်လာလေတော့သည်။

မနက်ဖြန် အမေ့အတွက် နှစ်လည်ဆွမ်းသွပ် လုပ်ပေး မည်တဲ့. . . ။

သားမလာတော့ဘူးဆိုတာ အမေတော့ နားလည်မှာပါ အဖေ. . . ။

သေတ္တာလှန်ကြည့်တော့ အနက်ရောင်စပို့ရှပ်တစ်ထည်
နှင့် အနက်ရောင်ဂျင်းတစ်ထည်ပဲ ရှိတော့လို့ လက်ဦးမှု ရယူသွား
သော ဟိုကောင်တွေအုပ်စုကို ကျိန်ဆဲကာ ရှိတာပဲ ထုတ်ဝတ်
ပို့က်ရသည်။

အနက်ရောင်ကို သူ မဝတ်ချင်။ အနက်ရောင်သည် သူ့
အတွက် ကံကောင်းခြင်းကို ဘယ်တော့မှမပေး။ အစွဲအလမ်းကြီး
သာတော့မဟုတ်။ အနက်ရောင် ဝတ်မိတိုင်း တိုက်ဆိုင်စွာ တစ်
ခုခု ဖြစ်နေတော့သောကြောင့် ခုလည်း စိတ်တထင့်ထင့်နှင့်ဝတ်
တာ ထွက်၍လာခဲ့သည်။

မြဘုန်းတို့အုပ်စု အော်ဖုန်းအိမ်နှင့် ပြဿနာရှင်းပြီးက
နည်းက ဗျူဟာအသစ်နှင့် အချစ်မျက်နှာအသစ် ထပ်ဖွင့်နေကြ
သည်။

‘ရွှေပလူ’ ပိတ်သွားပြီး.. ယခင် ‘ရွှေပလူ’ ဖျော်ဆရာ မိုက်တိုင်စန်က ရွှေပလူကဖိးနေရာမှာပဲ ‘ကျော်ကဖိး’ ဆိုပြီး.. ဆက်ဖွင့်၍ မြဘုန်းတို့အုပ်စု စိုပြီးသားလက် မခြောက်စေချင်တာ မဟုတ်ဘဲ ပူပြီးသားဖင်ကို အငွေ့ပါထွက်လာအောင် ဆက်ကာ ထိုင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဒါလည်းအကြောင်းရှိသည်။ ‘ကျော်ကဖိး’ ဘေးက.. ပန်သုခစတိုးမှာ ဘုရားကြီးလမ်းထဲကနေ ဆိုင်ကယ်နှင့် ထွက်လာပြီး ဂျိုးဂျိုးဂျွတ်ဂျွတ် ဝါးစရာလေးများ လာလာဝယ်တတ်သော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ထားသည်။

ထိုတစ်ယောက်ကိုပဲ ထုံးစံအတိုင်း သူတို့သုံးယောက် အာရုံကျကာ ပိုးကြပြန်ပါပြီ။

မင်းတို့ကွာ.. ကိုယ့်ကျောင်းမှာပဲ ကိုယ်ရှာကြပါတော့လား၊ တစ်ပုံကြီးကွာ.. ရွေးစမ်း ကြိုက်တာလို့.. သူစိတ်တိုပြီး အော်မိပေမယ့် အဆင်မပြေနိုင်ဘူးဆိုတာ သူလည်း သိပါသည်။

ဒီနှစ်မှ ကျောင်းစတင်လို့.. First လေးကွ၊ ဖရက်ရှာလေးတွေကွ၊ အလန်းလေးတွေကွဆိုပြီး မငမ်းလေနဲ့။ ဆယ်တန်းနှစ်ကတည်းက စီနီယာချိတ်ပြီး တက္ကသိုလ်ကို လက်ချင်းချိတ်ပြီး တက်လာသူတွေမို့လို့.. ‘လွတ်’နေလျှင် ‘ဒွတ်’နေတာက များပါသည်။ ဆိုတော့ကာ အလန်းစောင့်နေသော ကိုယ်တော်များလည်း ‘ကျွတ်’ကြသည်။

အဲ့သလိုမှ မဟုတ်လျှင်.. လန်းတာလေးတွေ ဘယ်ချိန်

သူတို့ဘေးတွဲ ပြုတ်မလဲ၊ ဖြုတ်မလဲ ထိုင်စောင့်ပြီး အတွဲပြုတ်မှ လိုက်ကပ်ဖို့ပဲ ရှိလေသည်။

ဒီလိုတော့လည်း ဘယ်သူမှ မလုပ်ချင်။ ထို့ကြောင့် အင်တင်အင်တင်နှင့် တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် တက်ရင်း BE ရောက်သွားသည်။ ME ဆက်တက်ဖို့ စိတ်ကူးရှိလျှင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့. . . သူတို့အုပ်စုကတော့ BE ပြီးသည်နှင့် အလုပ်ဝင်ကြဖို့ ခါးတောင်းကျိုက်ထားကြသဖြင့် ဒီနှစ်ပြီးလျှင် ကျောင်းပြီးပြီ။ ခုချိန်ထိလည်း တစ်ယောက်မှ အတွဲမရှိ။ သူ မရှိတာက ထားပါတော့. . . မရှာမိလို့။ ရည်းစားလေးတစ်ယောက်ရဖို့ ကြမ်းပိုးရှာသလို၊ အပ်ပျောက်ရှာသလို အပြူးအပြီ ရှာနေကြသော. . . မြဘုန်းတို့လည်း မရှိ။ ရလည်း မရနိုင်ကြ။ ထို့ကြောင့်ပဲလား မဆိုနိုင်၊ မြဘုန်းတို့ ရတာချိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေလေ၏။

“မင်းကွာ. . . နောက်ကျလိုက်တာ”

“စောတော့ရော လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ပိုသောက်ရမှာမို့လား”

“ပိုတော့ မသောက်ရဘူးပေါ့ကွာ၊ ကြိုကြိုတင်တင် တိုင်ပင်လို့ရတာပေါ့”

“ဟာ. . . တော်ပါတော့ကွာ၊ ငါ့ဘာသာ လွတ်လွတ်နေတာတောင် မလွတ်တလွတ် ဖြစ်နေတာ”

ထိုစဉ် ဝေဖြိုးက. . .

“မဟုတ်ဘူး ခိုင်မြို့၊ ငါတို့ ဖန်နေတဲ့တစ်ယောက်က ခုမှ

သေချာစဉ်းစားမိတာ၊ အဲဒါ ငါတို့ကျောင်းကကွ၊ မြဘုန်း ပြော
တော့ EC ကတဲ့၊ မင်းနဲ့လည်း သိပုံရတယ်တဲ့”

“ဘာ . . . ဟေ့ကောင်တွေ . . . ငါ ဘယ်သူ့မှ မသိဘူးကွာ”

ထိုအခိုက်မှာပင် ဖျော်ဆရာ(ပိုင်ရှင်) ဦးမိုက်တိုင်စန် ဗိုက်
ခွဲခွဲလေး ပြန်ဖြူလိုဖြူငြား လက်နှင့်ပွတ်ပွတ်ပြီး ထွက်လာ၍ . . .

“ဦးမိုက် . . . ကျဆိမ့်တစ်ခွက်”

“ဪ . . . မင်းရောက်လာပြီလား၊ အခုမှပဲ ဆာ့ကင်
တစ်ပတ်ပြည့်တော့တယ်”

“ဗျာ”

“ဪ . . . ငါမြင်နေကျ အင်္ကျီလေးထည်က တစ်ထည်
လိုနေလို့လေ . . . အဟတ်ဟတ်ဟတ်”

ဦးမိုက် ဖျော်ခန်းဘက် ပြန်လျှောက်သွားမှ ခိုင်မြဲက . . .

“မင်းတို့ ကြားကြလား၊ သူများတွေတောင် သတိထား
ကုန်ပြီကွ၊ နည်းနည်းတော့ ရှက်လာပြီကွာ”

မြဘုန်း ပခုံးတွန့်ပြပြီး . . .

“ဒါကတော့ မတတ်နိုင်ဘူးကွာ၊ မင်းအင်္ကျီမှ ယူမဝတ်
လည်း တုံးလုံးနေမှပဲ ရတော့မယ်၊ ပေါင်ထားတာတွေလည်း ပြန်
မရွေးနိုင်တော့ဘူး ထင်တာပဲ”

ခိုင်မြဲလည်း ဒီထက်ပိုပြောလို့ မသင့်တော့ဟု တွေးထင်
ကာ ငြိမ်နေခိုက် . . . ဦးမိုက် လက်ဖက်ရည် လာချပေး၍ ယူကာ
သောက်နေလိုက်သည်။ ဦးမိုက်က ခုံဆွဲကာ ဝင်ထိုင်ပြီး . . .

“မင်းတို့လေးယောက်က အဝတ်လေးစုံကို လေးယောက် လှည့်ဝတ်နေကြတာလား။”

မြအောင်စိတ်ထဲ ဒါတော့ လွန်သွားပြီဟုများ တွေးမိသလား မဆိုနိုင်။

“ဦးမိုက်ကတော့ ဖောက်သည်ပျက်အောင် လုပ်နေပြီဗျာ”

“ဟေ့ . . . ပျက်စရာလားကွ၊ ကိုယ့်တူကိုယ့်သားလို သဘောထားပြီး ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်ပြမှာလေ၊ ဘာလဲ . . . ငါမေးတာကို ရှက်လို့လား၊ ရှက်ရင် မဝတ်နဲ့ပေါ့ကွ . . . ဒီမှာ မင်းတို့ကို ငါပြောမယ်၊ ဒီဆိုင်က ငါဝယ်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး . . . ငှားလိုက်တာ၊ တစ်လကို နှစ်သိန်းခွဲနဲ့ သုံးလစာ ကြိုပေးပြီး ငှားလိုက်တာ၊ ခုံတွေ စားပွဲတွေ ပစ္စည်းပစ္စယ အရင်းအနှီးတွေနဲ့ သိန်းသုံးဆယ်လောက်က ပလွတ်ခနဲ ပျောက်သွားတာ၊ ငါ အခု အကျိုးဘာလို့ မဝတ်လဲ သိလား။”

“ဘယ်သိမလဲဗျ”

မြအောင်က စိတ်မရှည်သလို ပြန်ဖြေ၍ ဦးမိုက်က စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် ဆက်ပြောသည်။

“ဆိုင်အရင်းထဲ အကုန်ထည့်လွှတ်လိုက်တာ စွပ်ကျယ် . . . တစ်ထည်ဖိုးတောင် မကျန်တော့လို့ကွ”

“ဟေ့ . . . ဒါတော့ ဦးမိုက် စာဖွဲ့လွန်းပါတယ်ဗျာ၊ အခု အံဆွဲထဲ ရှိသမျှပိုက်ဆံအားလုံးနဲ့ ကျွန်တော် အကျိုးဝယ်ပေးရမ

လား”

“ကျွတ် . . . အဲဒါပြောနေတာ၊ အဲဒါ . . . အဲဒါ”

“ဦးမိုက်က အာရုံလာဖဲ့နေပြန်ပြီဗျာ၊ ဒီမှာ ကိုယ့်ဖီးလ်နဲ့ ကိုယ် ပေါက်နေရတဲ့ကြားထဲ”

ဝေဖြိုးပါ ဝင်ညည်းသည့်တိုင် ဦးမိုက် လျှော့ပုံမရ။

“ပေါက်ရင်လည်း ဖာလိုက်၊ ငါ အခု မင်းတို့ကို ပြောနေတာ သူများတွေပြောနေလို့ မခံချင်လို့ ပြောပြနေတာကွ . . . ရှင်းလား၊ မင်းတို့အဖွဲ့ကို ဝမ်းဆွဲကပ်တဲ့၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲတော့ ငါမသိဘူး၊ တစ်ယောက်လျော့နေရင် ဆွဲကပ်တစ်ပတ်မပြည့် သေးဘူးလို့ ဆိုတယ်”

“အဲဒါ ဘယ်ကောင်ပြောတာလဲ”

မြဘုန်းက သူ့ဗလကို ကုန်းကွပြပြီး မေးလိုက်သည် . . . ဒါကို ဦးမိုက် မဲ့ပြုံးလေးနှင့်ကြည့်ကာ ပြုံးလေသည်။ ပြီးမှ မြဘုန်းထက် သုံးဆလောက်ကြီးသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဖားဂုံညှင်းလို ကုန်းထလာပြီး မြဘုန်းနှင့် နဖူးချင်းတေ့ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ငါ့ဖောက်သည်ထဲကပဲကွ၊ လက်ဖက်ရည်ပါဆယ် လာတယ်ရင်း မင်းတို့အဖွဲ့ကို သတိထားမိနေတဲ့ . . . ခပ်ချောချေကောင်မလေးနှစ်ယောက်ပဲ”

“ဟမ်!”

မြဘုန်း ကိုယ်လေးကြုံပြီး ပြန်ထိုင်သွားသလို ဝေဖြိုးနှင့် မြအောင်တို့လည်း နားရွက်ထောင်သွားသည်။ ခတ်ချောချေ

ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ဆိုတာကိုး . . . ။

ဦးမိုက်လည်း ပြန်ထိုင်ပြီး တစ်ဖက်လှည့်ကာ ဒူးလေးနဲ့ပြီး လေချွန်နေသဖြင့် မြဘုန်းတို့ မနေနိုင်တော့ဘဲ ဦးမိုက်ဘေးသို့ ခုံရွှေကပ်သူကပ် မျက်နှာချိုသွေးသူသွေး ဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။

“ဦးမိုက် . . . လုပ်လေဗျာ၊ အဲ့သလိုမျိုးတော့ မကျီစားပါနဲ့၊ လုပ်ပါ . . . ရှိုးဖော်ရဲ့အဘော်လေး နာခံပါရစေ . . . အဟဲဟဲ”

ဒီတော့မှ ဦးမိုက်လှည့်ကြည့်ကာ တော်ကီလွတ်တော့၏။

“သေချာနားထောင်ကွာ . . . ငါ့စကားက မင်းတို့ ကြီးပွားခမ်းသာအောင် လုပ်မပေးနိုင်တာ သေချာတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူနဲ့ လူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နေရတာတော့ အတော်သက်တောင့်သက်သာ ဖြစ်သွားမယ်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ရှိုးဖော်”

“မနောက်နဲ့ . . . သေချာနားထောင်၊ ငါ ဖျော်ဆရာသက်သင်ဘဝ ငါ့ဆရာက တရုတ်လူမျိုးကွ၊ နာမည်က ‘အရှောင်’ လို့ ခေါ်တယ်၊ ဦးရှောင်ကို ငါစတွေ့တဲ့အချိန်တုန်းက ငါ့လို ဖျော်ဆရာပဲ၊ ဆိုင်ရှင်မဟုတ်ဘူး၊ သူ့မှာ ဇင်သားအညိုနဲ့ ချုပ်ထားတဲ့ ဘောင်းဘီတို အပွကြီးနှစ်ထည်နဲ့ စွပ်ကျယ်နှစ်ထည်ပဲ ရှိတယ်၊

ဆိုင်ရှင်က ယိုးဒယားဖက်ကလာတဲ့ စပို့ရှပ်လက်ရှည် အဖြူတစ်ထည် ဝယ်ပေးတယ်၊ အဲ့ဒီခေတ်က PJ အကျီဆိုရင် မင်းတို့ခေတ် အိုင်မက်တို့ ဂျော်ဒန်ဖိုးတို့လိုပေါ့ကွာ၊ PJ ဝတ်ထား

ရင် တော်တော်ဟန်နေတဲ့ခေတ်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဦးရှောင် မဝတ်ဘူးကွ သိမ်းထားတယ်။

သူပြောနေကျစကား ရှိတယ်။ ‘အိစိဆိုလာဘာလဲ... ဝနော် အိစိကို အိစိအတိုင်းပဲ မြင်ချင်တယ်။ အိစိအိတုက အိစိအိစစ်မိဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အိစိအိစစ်ကလာ အိစိအိစစ်ကို ဖြစ်နိုင်လယ်’

သူပြောချင်တာက အရှိတရားဆိုတာ ဘာလဲ၊ အရှိကို အရှိအတိုင်း မြင်ရမယ်၊ အတုဆိုတာ အစစ်မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အရှိတရား ပကတိကို လက်ကိုင်ထားမှသာ စစ်မှန်တဲ့ အရှိတရားကို ဖော်ဆောင်နိုင်မယ်၊ ဒါက-မြန်မာလို ဘာသာပြန်တာပေါ့... ၊ အဓိပ္ပာယ်ကိုပြောရရင် သူက သူဌေးမဟုတ်ဘူး အလုပ်သမား၊ ဒီတော့ သူဌေးလို ဝတ်စားမိရင် ဘဝင်စိတ်တက်ပြီး အလုပ်ကို ပေါ့ပျက်လာမယ်၊ ဒါဆိုရင် တကယ်ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးဘဝကို ဘယ်တော့မှ မရနိုင်ဘူး၊ အဲ့ဒီတော့ ဘောင်းဘီတိုနဲ့ စွပ်ကျယ်ပြတ်ကို ဝတ်ထားသရွေ့ လက်ရှိဘဝကို အမှန်အတိုင်း သိမြင်ထားသရွေ့ ဒီထက်ကောင်းတဲ့အဝတ်ကို ဝတ်နိုင်ဖို့... ဒီထက်ကောင်းတဲ့ဘဝကို ရနိုင်အောင် အမြဲကြိုးစားချင်စိတ် ရှိနေမယ်လို့ ဆိုလိုတာ။

အဲ့ဒါကြောင့် ဦးရှောင် ဖျော်ဆရာ အလုပ်သမားဘဝမှာ လည်း ဒီပုံစံပဲ၊ နောက် ပိုက်ဆံစုမိပြီး တရုတ်တန်းမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ကိုယ်တိုင်ဖွင့်တော့လည်း သူ့မိန်းမကို ကောင်တာထိုင်ခိုင်းပြီး သူကတော့ ဖျော်ခန်းထဲမှာ ဒီပုံစံပဲ၊ နောက် ဒီထက်ချမ်း

သာပြီး ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်လာမှပဲ ဦးရှောင်ကို အနောက်တိုင်း
ဝတ်စုံနဲ့ တွေ့ရတော့တာလေ။

အဲဒီအချိန်ကျမှ ငါနဲ့ တစ်ကြိမ်ထပ်ဆုံလို့ သူက ငါ့ကို
ဆုံးမတယ်။ ငါကလည်း ပြောတာကိုး၊ အာစရိ ဘောင်းဘီနဲ့စွပ်
ကျယ်ရောဆိုတော့ သူက ရယ်ပြီး 'အိနားယူသွားပီ၊ မီးလဲ စိလို
ဘောင်းဘီအင်္ကျီပေါက်စလေးလေ ဝတ်ချင်ရင် ဘောင်းဘီအင်္ကျီ
အိမကြီးဝယ်ဝတ်၊ မီးသိထားဖို့က အမေကြီးတွေကသာ သား
ပေါက်နိုင်လယ်၊ အိဉာဏ် ငါ ကားပေါက်လေး ဝယ်စီးနိုင်လယ်၊ ဒါပေ
မယ့် မိစီးဘူး၊ ကားအိမကြီး ဝယ်ထားလယ်၊ ကားအိမကြီး သား
ပေါက်လော့မှ ကားပေါက်လေး စီးမယ်. . '၊ ကဲကွာ. . ဘယ်
လောက် စံနမူနာယူဖို့ကောင်းသလဲ။

လူတွေ အကြိုက်နှစ်သက်ဆုံးအရာဟာ ပျော်စရာနဲ့ ပျင်း
စရာပဲကွ၊ ပျော်ရွှင်မှုကို ဦးစားပေးရင်းနဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်မှု
လျော့နည်းပြီး ပျင်းလာတယ်။ ပျင်းတယ်ဆိုတဲ့အလုပ်က နာမည်
ဆိုးပေးမယ့် ဇိမ်ရိုပြီး သက်သာတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် လူတွေ
နှစ်သက်တာ။

ဦးရှောင်က အဲသလို လူကြိုက်များတဲ့ အပျော်နဲ့အပျင်း
ကို ဘေးဖယ်ပြီး ပကတိအရှိတရားအပေါ်မှာ အခြေခံနားလည်
တဲ့စိတ်နဲ့ ကြိုးစားတဲ့အတွက် သာမန်အလုပ်သမားလေးဘဝက
ခဲး ချမ်းသာတဲ့ ဟိုတယ်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဖြစ်လာခဲ့ရတယ်။

အဲဒါကြောင့် ငါလည်း အံ့ဆွဲထဲမှာ ဒီနေ့ ရောင်းကြေး

ပိုက်ဆံ ရှိပေမယ့် စွပ်ကျယ်ဝယ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး။ ဖျော်ဆရာဘဝ ကနေ ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဘဝရောက်ပေမယ့် ငါဟာ ဝတ်ကောင်းစား လှနဲ့ နေနိုင်တဲ့အဆင့် မရောက်သေးဘူး။ မင်းကြိုးစားဦးကွာလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမြဲတမ်း မောင်းနှင်နိုင်အောင် သတိရှိနေအောင် ကိုယ်ဗလာနဲ့ ဗိုက်ပွတ်ပြီး နေတာပဲကွ။

ငါကြိုးစားရင် တစ်နေ့ ဒီဗိုက်ပူပူပေါ်မှာ အဖိုးတန်အင်္ကျီ ဝယ်ဖုံးနိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့စိတ်ပဲ ရှိတယ်။ ကိုယ်ဗလာနဲ့ နေနေရလို့ သိမ်ငယ်တဲ့စိတ် လုံးဝမရှိဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ... ငါ့ခရီး မဆုံး သေးဘူး။ ငါလိုချင်တဲ့ပန်းတိုင်မှာ ငါနဲ့တန်တဲ့ အဝတ်တန်ဆာတွေ ရှိတယ်။ အဲ့ဒါကို ငါဝတ်မယ်... ဒါပဲ။

မင်းတို့ ဘာကြောင့် ဒီအဝတ်လေးစုံကို လေးယောက် လှည့်ပတ်ဝတ်နေရတယ်ဆိုတာတော့ ငါမသိဘူး။ ငါသိတာ မင်း တို့က မနက်ဖြန် သန်ဘက်ခါဆို ခွန်အားရှိတဲ့ ပညာတတ်လူငယ် တွေ ဖြစ်သွားပြီ။ အကျိုးစီးပွားဖြစ်ထွန်းမှုကို အကောင်းဆုံး ရှာဖွေ လုပ်ကိုင်နိုင်တဲ့သူတွေ ဖြစ်လာပြီ။

ဘာကိုရှက်နေလဲ၊ ဘာကိုသိမ်ပြီး အတုအယောင်နဲ့ ဖုံးဖိ နေသလဲ၊ တောက်ပြောင်ပြီးသား ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးနဲ့ ဘာ ကြောင့် မတ်မတ်မနေနိုင်ကြတာလဲ၊ အဲ့ဒါ ငါစဉ်းစားလို့မရဘူး ဖြစ်သင့်တာက မင်းတို့ဘာသာ စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်နေထိုင်သင့် တယ်။

ကဲ... ငါလည်း မောပြီကွာ၊ လူရှင်းတုန်း ထမင်းပြေ

ကြိတ် လိုက်ဦးမယ်”

ဦးမိုက်ကြီး ထထွက်သွားခိုက် မြဘုန်းတို့ ငြိမ်ကာကျန်ခဲ့သည်။ ခိုင်မြဲကတော့ ပြုံးနေလေသည်။ ဒါကို ဝေဖြိုးက . . .

“အေးပေါ့ . . . မင်းက ပြုံးနိုင်တာပေါ့ ငါတို့က မင်းဟာ တွေ ယူစွပ်နေရတာဆိုတော့”

“အတွေးမလွဲပါနဲ့ကွာ . . . ငါပြုံးတာ သပ်သပ်ပါ”

“ပြောစမ်းပါဦး”

“အဟတ်ဟတ် . . . ပြန်တွေးကြည့်ရင် ဦးမိုက်ရဲ့ ဖလော်တွေက သိပ်လှတဲ့ကောင်မလေးနှစ်ယောက်နဲ့သာ ကြော်ငြာမဝင်ရင် အတော်ပျင်းစရာကြီးကွ”

ဒီတော့မှ သုံးယောက်သား လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာကာ ဦးမိုက်ရှိရာဘက် အလိမ်ခံလိုက်ရသည့်မျက်နှာနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဦးမိုက်ကြီးက ဇလုံထဲက ထမင်းကို အားပါးတရ ကျုံးယူထိုးသွပ်ရင်း တစ်ဖက်က လက်မထောင်ပြလေတော့၏။

မြဘုန်းတို့ ဦးမိုက်ထမင်းစားပြီးချိန်အထိ ဆက်စောင့်ကြမည်ဖြစ်၍ သူတစ်ယောက်တည်း ထပြန်လာခဲ့သည်။ (၁၁)နာရီကျော်လျှင် အိပ်ဆောင်မီးပိတ်မည်ဖြစ်ကာ မီးမပိတ်ခင်လေး ကျက်စရာ မှတ်စရာတွေလုပ်မှ သင့်ဦးမည်။

ဘာပဲပြောပြော ဦးမိုက်ရဲ့ဖလော်ကို သူသဘောကျပါသည်။ လက်ရှိအခြေအနေပေါ်မှာ စိတ်ဓာတ်ကျမနေဘဲ . . . အကောင်းဆုံး ကြိုးစားကြည့်ဖို့ လိုအပ်သည်။ လောလောဆယ်

ဦးမိုက်လိုတော့ ကိုယ်ဗလာနှင့် မနေရဲသေး။ ရှိတာလေး ဒီလိုပဲ မျှဝတ်ပြီး မျက်နှာပြောင်ထားရပေမည်။

အမှန်တော့ အားလုံး စရိတ်ပြတ်ကာ သွက်ချာပါဒေါ့ လည်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ သုံးတာတော့ ဘယ်သူကပဲရရ အားလုံးမျှသုံး၍ ကုန်ခြင်းပင်။ ဟိုသုံးယောက်ကတော့ လက်လွန်အောင်သုံးထားပြီးပြီဖြစ်ကာ ထပ်မတောင်းရဲ။ သူကတော့ အဖေ့ကို စိတ်ထဲမကြည်လင်ဖြစ်ကာ မတောင်းတော့ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ ရှာဖွေ၍ သုံးနေလိုက်သည်။

သူတို့လေးယောက်စလုံး လက်ကိုင်ဖုန်းရှိသော်လည်း လစဉ်ဘေတစ်ခါထည့်ပြီး ကုန်လျှင် ထပ်ထည့်ဖို့ အခက်အခဲ ရှိကြသည်။ ဖုန်းဘေဖြည့်ထားလည်း သုံးရက်အပြင် ပိုမသုံးရ။ ထောင့်ငါးရာနှင့်မဲပေါက်ထားသော CDMA ဖုန်းတွေဖြစ်၍ အင်တာနက်သုံးသည်နှင့် သွန်ပစ်လိုက်သလို ကုန်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ခါသုံးဖုန်းမှာသဖွယ် တစ်လကိုတစ်ခါ သုံးပြီး သေတ္တာထောင့်ထဲ ပစ်ထိုးထားလိုက်သည်က များလေသည်။

MPT တို့ တယ်လီနောတို့ အော်ရီဒူးတို့သုံးလျှင် သက်သာစရာရှိသော်လည်း ဆင်းကဒ်လဲလျှင် ဟန်းဆက်ပါလဲရမည်။ လိုင်းဆွဲအားကောင်းသည့် စက်မျိုးမှလည်း ဖြစ်လောက်သည်ဖြစ်ရကား လက္ခဏာပါးနေသည့်ကာလ ချောင်ထိုးထားခြင်းက အကောင်းဆုံးဟု အားလုံးက ကန့်ကွက်မဲမရှိ အတည်ပြုလိုက်ကြ

သည်။

သူကတော့ သူ့ဝင်ငွေနှင့်သူဖြစ်အောင် သုံးလျှင်တော့ ရပါသည်။ သူ့မေဂျာနဲ့ AGTI တွေ GUIDE ပြန်လုပ်ပေးသည်။ ကျောင်းသားလေးယောက် ရထားသဖြင့် တစ်ကိုယ်စာအတွက် တော့ အဆင်ပြေပါသည်။ ပြီးခဲ့တဲ့လကစပြီး မြဘုန်းတို့လည်း ပိုက်ဆံပြတ်၊ သူရတာလေးနဲ့ မျှသုံးဆိုတော့ကာ တစ်ယောက် စာကို လေးယောက်သုံးတော့ အဆင်မပြေ။

ထိုအခါ ရှိတာလေး 'ငွေ' အပေါင်ဆိုင်ကို ပို့ကြသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ ရှိသမျှ အဝတ်အစားအားလုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်ပုံချ ပြီး ကျောင်းဝတ်စုံနှင့် အကောင်းဆုံး အရပ်ဝတ်လေးစုံကို ဖယ် လိုက်သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ အဲ့ဒီလေးစုံက သူ့အဝတ်တွေ။ ကျန် ဘာအားလုံး တစ်ထုပ်တည်းထုပ်ကာ ဆိုင်ပို့လိုက်ကြသည်။

အသုံးစရိတ်အတွက် ထိုက်သင့်သလောက် အဆင်ပြေ သွားပေမယ့် အဝတ်လေးစုံနဲ့ ဒီလေးယောက်ကို လူတွေ သတိ သားမိနေချေပြီ။

ဟာ... မတတ်နိုင်ဘူးကွာ၊ ကျောင်းပြီးဖို့ တစ်လပဲကျန် တော့တာ။ တစ်လအပြင် ပိုမရှက်ရပါဘူးဟု တွေးရင်း စာမေး ခဲ့ဖြေပြီး နောက်ပိုင်း လက်တွေ့ဆင်းဖို့ကာလနှင့် ပရောဂျက်တင် ခဲ့ကာလ ရှိနေပြန်သဖြင့် ဒီနေရာနှင့် ကင်းကွာလို့ မဖြစ်သေးမှန်း သတိရကာ ရင်မောသွားပါသည်။ ထိုထက်ပိုသော စိုးရိမ်မှုက သက်တွေ့နှင့် ပရောဂျက်အတွက် ငွေကုန်ကြေးကျတွေ ရှိသေး

သည်။ ဟား. . . မလွယ်ပါလား။

“ဟို. . . ခိုင်. . . ခိုင်မြဲ မဟုတ်လား”

ရုတ်တရက်မို့ ခိုင်မြဲ လှည့်ကြည့်ပြီး ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ မြည်သွားသည်။ နေရာက အော်ဖုန်းဆိုင်ရှေ့ ရောက်နေပြီး သူ့အနားသို့ရောက်အောင် လာခေါ်သူက ရှင်မိုးခ။

“ဖုန်းခေါ်နေတာ နှစ်ခါသုံးခါ ရှိနေပြီ၊ တစ်ဖက်က အရမ်းအရေးကြီးလို့ ခေါ်ပေးပါလို့ တောင်းပန်နေလို့”

“ဘယ်သူ့ဖုန်းလဲ”

“အဲ့ဒါတော့ မပြောဘူး၊ ဖုန်းနံပါတ် ယူထားလိုက်တယ်၊ ပြန်ဆက်ခိုင်းပါမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ဟို. . . ဟို. . . ပြောမယ်ဆိုလည်း အဖေ ဘုရားဆောင်ဝင်နေတုန်း ပြောလိုက်ပါလား”

အဖေဆီကလွဲပြီး တခြားမရှိနိုင်မှန်း သူသိသည်။ အမှန်တော့ ပြောစရာမရှိတာထက် ပြောချင်စိတ်ကို မရှိတော့တာ. . . ။

“ကဲ. . . မဆက်ရင်လည်း သွားတော့၊ အဖေထွက်လာရင် နင်ရောငါပါ ရှုပ်ကုန်တော့မယ်”

သူမ ငေါ့တူးတူးပြောပြီး ဆိုင်ပေါ်ပြန်တက်သွားမှ သူလည်း သတိဝင်ကာ အားနာစိတ်လေး ဖြစ်မိပြီး ဖုန်းဆိုင်ပေါ်လိုက်တက်လာခဲ့သည်။ ဘယ်လိုပဲ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ အဆင်မပြေဘူးပဲထား၊ သူမဖခင်နှင့် သူတို့အုပ်စု မကျေမလည်ဖြစ်မှုကို နားလည်ပေးသော (အနည်းဆုံး အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးမှာ အမှန်အတိုင်းထွက်ဆိုပေးခဲ့သော) မျက်နှာကို ထောက်ထားစွာ ဖုန်းနံပါတ်တွေ နှိပ်၍

ခေါ်လိုက်သည်။

“.....”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

“.....”

“ဟုတ်ကဲ့... မလာဖြစ်ပါဘူး”

“.....”

သူနားထောင်ရင်းက သူမအား လက်ဟန်ပြု၍ ဘောလ်ပင်တောင်းသဖြင့် သူမက အံ့ဆွဲထဲမှ ဘောလ်ပင်နှင့် ဖြုတ်သုံးမှတ်စုစာအုပ်လေး ထုတ်ချပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖုန်းထဲမှ သူ့ဖခင် ပြောသောလိပ်စာအား ရေးမှတ်လိုက်ပါသည်။

“အမှတ်(. . .)

ဦးကျော်ထင်. . ဘုရားကြီးလမ်း. . ”

“ဟုတ်. . . ပြေပါတယ်၊ သား ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

ဖုန်းချပြီး ပိုက်ဆံနှစ်ရာတန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးကာ လိပ်စာရေးမှတ်ထားသောစာရွက်ကိုယူ၍ လှည့်ထွက်မည်အပြု. .

“ဟိုတစ်လောက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စအတွက် မင်းကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ အဖေက မင်းပဲလို့ထင်ပြီး ရုံးကိုတိုင်တဲ့ကိစ္စလေ”

“ဪ. . . ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း အမှန်အတိုင်းပြောပေးတဲ့ ဒီက အစ်မကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူမက နောက်ကျောမလုံသလို အိမ်ဖက်တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီးမှ. . .

“TU တက်နေလား. . . ဘာယူထားလဲ”

“Civil ပါ. . . နောက်လဆိုရင်တော့ ပြီးပါပြီ”

“ဟုတ်လား. . . BE ပြီးပြီပေါ့”

“ဟုတ်”

“အစ်မက MP နဲ့ ပြီးတာလေ”

“ဟာ. . . အစ်မက ထူးခြားတာပဲ၊ မိန်းကလေးတွေ MP ကို မကြိုက်ကြဘူး၊ ဘယ်လိုပြောမလဲ. . သူတို့နဲ့ မလိုက်ဖက်ဘူး လို့ပဲ ပြောမလား မသိဘူး”

“ဒါက ပညာရပ်ပါ၊ ဖက်ရှင်ရိုး လျှောက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ့်ဝါသနာနဲ့ ကိုက်ညီဖို့ပဲ လိုတာပါ၊ ME ဆက်တက်ဖို့ ရော စိတ်ကူးရှိလား”

“အင်း. . . မသေချာသေးဘူး၊ တက်ချင်တယ်. . အခြေအနေအရပဲ”

“အစ်မတော့ လာမယ့်နှစ် တက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ် အလုပ်အတွက် လိုအပ်တာလည်း ပါတာပေါ့”

“အခု ဘယ်မှာလုပ်နေတာလဲ”

“ဦးလေးရဲ့အစာကြိတ်စက်ရုံမှာပါ”

“အားကျတယ်ဗျာ. . ကျွန်တော်လည်း မြန်မြန်ကျောင်းပြီး မြန်မြန်အလုပ်လုပ်ခွင့်ရရင် ကောင်းမယ်”

“လောလောဆယ်တော့ မင်း ငါ့ဆိုင်ကံနေ မြန်မြန်ထွက်သွားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲကွ”

အသံနှင့်အတူ ဆိုင်အနောက်ဘက်ကနေ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသော ဦးသိန်းကိုကြည့်ပြီး နှစ်ယောက်စလုံး မှင်တက်မိသွားခိုက်. . .

“သမီး. . ဒီကောင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ရှင်. . ဖုန်း. . ဖုန်းလာဆက်တာလေ”

“အခု ပြီးပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“ဟေ့ကောင်. . ပြီးရင် သွားတော့၊ ဘာလဲကွ. . ဖုန်းဆက်ရင် ဖုန်းပဲ ဆက်ပါလား၊ ဘာလဲ. . . အားကျတယ်လေး ဘာလေးနဲ့ ဘာမှလာဖောမနေနဲ့၊ မင်းတို့လိုကောင်မျိုးတွေ ငါ့သမီးက အဝေးကြီးကွ”

“နှစ်ခြံသုံးခြံကျော်လောက်ပဲ ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဘာကွ”

ခိုင်မြဲ လစ်ပြေးပေမယ့် သူမ ပြုံးတာ သေချာမြင်လိုက်ရပါသည်။

အမှန်ဝင်စစ်
ပြန်စချစ်လည်း
စိတ်ညှစ်ဝရာမလို
လှူချီအပျို
ကြိုက်သလိုရွေးချယ်
လွတ်လပ်တယ်နော်
အပျော်မဖက်
အဖော်ဖက်ဖို့
လှော်တက်ကလေးရှာပေါ့ကွယ်

အခန်း(သုံး)

“ဦးလေး... အဆိမ့် နှစ်ရာဖိုး”

ကိုသောင်း ပျင်းပျင်းနှင့် ငိုက်တော့မလိုလို ဖြစ်နေရာမှ
မျက်လုံးကျယ်လာရာမှ ထအရပ်...

“ဂလုပ်!”

“အောင်မလေးဗျာ”

“ဟောတော်..”

ကိုသောင်းအဖြစ်က ပြန်ပြောပြဖို့ တော်တော်ခက်သွားသည်။ စောစောပိုင်းက နှစ်ရာဖိုးရောင်းရပြီး နှစ်နာရီလောက် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရသဖြင့် ခြေတုထဲမှာ ပူလောင်နေသော သူ့ခြေတိုလေးတွေ ဆွဲထုတ်ကာ ထိုင်ငိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက် ဝယ်သူလာ၍ ရောင်းဖို့ထအရပ် ခုံအောက်မှာထောင်ထားသော ခြေတုပေါ် ဖင်ထိုင်ကျကာ...

“အားလာလာ... သေပါပြီဗျာ”

“ဦးလေး ရရဲ့လား... ဒုက္ခပါပဲ”

ခင်ယုခိုင်လည်း ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားပြီး ဆိုင်ကယ်ကို ဒေါက်ချထောက်ကာ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်းကြည့်သည်။

သူမ ဝင်မ,ချီပြီး လုပ်ပေးဖို့ကလည်း ခက်နေသဖြင့် GTU ဝတ်စုံနှင့် လျှောက်လာသော လူရွယ်တစ်ယောက်ကို မြင်ကာ အကူအညီ တောင်းတော့သည်။

“လာပါဦး... ဒီမှာ ခဏလောက် အကူအညီပေးပါဦး”

ခိုင်မြဲ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကွမ်းယာဆိုင်ခုံနှင့် ထိုင်ခုံကို လက်နှင့်ထောက်မကာ အားယူထနေသောလူ၏အဖြစ်ကို မြင်ပြီး ပြေးသွားကာ ကူညီထိန်းမပေးလိုက်သည်။ ကိုသောင်းလည်း ထိုင်ခုံပေါ် ပြန်ထိုင်ခွင့်ရမှ နဖူးပေါ် စို့သီးနေသော ချွေးတွေကို သုတ်ဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

“ညီလေးရေ . . . ကူညီလက်စနဲ့ ကွမ်းအဆိမ့်နှစ်ရာဖိုး
ယာပေးပါကွာ . . . ကျွတ်ကျွတ်”

“ဗျာ . . . ဟုတ်”

ကူညီလက်စနှင့်မို့လို့ သူလည်း တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးသော
အလုပ်ကို စမ်းတဝါးဝါးနှင့် လုပ်ပေးသည်။ ကွမ်းရွက်ကို တုံးသုတ်
တာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ ဘယ်ထဲက ဘာထည့်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ
ခိုက် ကွမ်းစောင့်ဝယ်သော ကောင်မလေးက ဝယ်နေကျမို့ သိနေ
ပုံရကာ ထုံးသုတ်ထားသော ကွမ်းရွက်ပေါ်သို့ လိုအပ်တာတွေ
ကို သူ့ဘာသာ ယူထည့်လေသည်။

ကွမ်းနှစ်စိတ်၊ စမုံစပါးနည်းနည်း ကြော်ထားသော အုန်း
သီးစိတ်နှင့် အာမွှေးပါးပါး ပေါက်လိုက်သည်။

“ရပြီ . . . ထုပ်လို့ရပြီ”

ဆိုတော့ကာ သူလည်း ယောင်နနနှင့် ယူကာ ထုပ်ပေး
သည်။ သို့သော် အဆင်မပြေ . . . ။

ကွမ်းယာထုပ်သောပုံစံ အချိုးမကျ၍ အထဲက ကွမ်းသီး
တွေရော၊ အုန်းကြော်တွေပါ ပေါက်ပြဲထွက် ကျကုန်သဖြင့် သူမ
ဘာသာပဲယူကာ ထုပ်တော့သည်။

ကွမ်းယာရောင်းသူလောက် မကျွမ်းကျင်သော်လည်း
သူ့ထက်သာစွာ အဆင်ပြေပါသည်။ ထို့နောက် ပိုက်ဆံနှစ်ရာ
ချထားခဲ့ပြီး ဆိုင်ကယ်ပေါ် ပြန်ထိုင်ရင်း . . .

“ညီလေး . . . အဒေါ်ကို လွတ်လိုက်ရမလား”

“ဟေ. . အေးကွာ. . နင့်အတွက် ကျန်သေးလားဆိုတာ တောင် မသိတော့လို့ လာကြည့်ဦးလို့ မှာတယ်လို့”

“ဟုတ်. . ဟုတ်”

ကောင်မလေး ဆိုင်ကယ်စက်နှိုးပြီး ဘုရားကြီးလမ်းထဲ မောင်းဝင်သွားတဲ့အထိ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ သူလိုက်ကြည့်ပြီး မှ. . .

“ရပြီလား. . . ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ”

“အေး. . . အချိန်ရရင် ခဏလောက် စောင့်ပေးပါလား၊ ငါ ခေါင်းထဲ မူးနေလို့ပါ။ ခဏနေ ငါ့အမျိုးသမီး လာတော့မှာပါ။ ကျွတ်. . ကျွတ်. . အား. . အတော်ခံလိုက်ရတယ်ကွာ”

“အစ်ကို ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

“ဟာ. . . မပြောချင်တော့ပါဘူးကွာ၊ ခြေတုဖြုတ်ထား တာကို မေ့ပြီး ဈေးဝယ်လာလို့ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်တာ. . အောက်ကထောင်ထားတဲ့ ခြေတုပေါ် ဖင်ဆောင့်ကျတာလေ။ ကျွတ်. . ကျွတ်. . ကျတာမှ သေချာချိန်ပြီး ချလိုက်သလားပဲ။ ပြတ်တောင် ပြတ်ပြီလား မသိဘူး”

ခိုင်မြဲ မရယ်မိအောင် ထိန်းရင်း. . .

“ခုနက ကောင်မလေးက အစ်ကိုအိမ်နားကလား”

“ဟုတ်တယ်. . . ငါတို့ရွှေက တိုက်အိမ်က အရင်တုန်း က သူတို့အိမ်ကကားကို ငါ စပါယ်ယာ လိုက်တာလေ၊ အက်ဆီး ဒင့်ဖြစ်ပြီး ခြေပြတ်မှပဲ နားလိုက်တာ၊ ဘာလဲ. . . မင်းစိတ်ဝင်စား

လို့လား”

“အာ. . မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောင်းမှာ မြင်ဖူးသလိုရှိလို့ပါ”
ဒီတော့မှ ကိုသောင်းက ခိုင်မြို့ကို သတိထားမိပြီး. . .

“ဪ. . မင်း. . . ဟိုတစ်ညက”

“ဟုတ်တယ်. . . ရုံးကိုလာတာလေ လေးယောက်”

“ဟုတ်ပြီ. . . မှတ်မိပြီ၊ ဘယ်လိုလဲ. . . မင်းတို့ အဆင်

ပြေသွားကြလား”

“ပြေပါတယ်. . . ကျွန်တော်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်တာ”

“ဪ. . . ဒီလိုလား၊ ဪ. . . အေး. . . စောစောက
ကောင်မလေးက မင်းတို့ GTU ကပဲကွ. . . ခင်ယုခိုင်တဲ့၊ ဒီနှစ်ပါဆို
နှစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ၊ မြို့ပြင်လျင်နီယာ လုပ်မှာလို့ ပြောတာပဲ”

ဒါကြောင့် ဟိုကောင်တွေ သတိထားမိနေတာကိုဟု. . .
ခိုင်မြို့ ဘာသာမှတ်ချက်ပေးမိသည်။ ကောင်မလေးက လှတပတ
လေးဆိုတော့. . . ။

“ကိုသောင်း”

“ဟေ”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရေးကြီး
သုတ်ပြာ ရောက်လာ၍ ကိုသောင်းက. . .

“ကဲ. . . ကဲ. . . ညီလေးရေ ငါ့မိန်းမ ရောက်လာပြီ၊ ကူညီ
ပေးတာ ကျေးဇူးပါပဲ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်သွားပြီ”

“နေပါဦး... ခင်ယုခိုင်နဲ့ ရှင်ဘာမှာလိုက်တာလဲ”
 ကိုသောင်း ပြန်မဖြေဘဲ ပြုံးမဲ့မဲ့ကြီးလုပ်နေ၍ သူလည်း
 ပြုံးကာ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

၂ ၂ ၂ ၂

သူ့ရှာနေသော ခြံနံပါတ်ကို တွေ့သွား၍ ခြံတံခါးရှေ့
ရပ်ပြီး လူတစ်ယောက်ယောက် တွေ့လိုတွေ့ငြား လှမ်းအကြည့်
ခြံထဲမှာ ရပ်ထားသော အနက်ရောင် စူပါကတ်ဆိုင်ကယ်ကို မြင်
ပြီး စိတ်ထဲထင်သွားသည်။ စောစောက ကွမ်းယာဆိုင်မှာ တွေ့
လိုက်ရသော ကောင်မလေးများလား...။

ထိုအခိုက်မှာပင် အပြင်ထွက်၍ ကွမ်းသွေး ထွက်ထွေး
သော အမျိုးသမီးကြီးကို မြင်လိုက်ရ၍...

“ဒီမှာ အန်တီခင်ဗျ”

အမျိုးသမီးကြီးက လှမ်းကြည့်ပြီး အိမ်ထဲတစ်ခေါက်ပြန်
ခင်သွားပြီးမှ သော့ကလေးကိုင်ကာ ပြန်ထွက်လာပါသည်။

အနားရောက်မှ မျက်မှောင်ချိုး၍ကြည့်ရင်း...

“မင်းက မတင့်ရဲ့သား မဟုတ်လား. . . ခိုင်မြဲလေ”

အမေ့နာမည်ရော သူ့နာမည်ကိုပါ တန်းခနဲ ပြောချလိုက်၍ သူလည်း လန့်ကာ ပြန်ကြည့်သည်။ မြင်ဖူးသည်။ ဘယ်သူမှန်းတော့မသိ။

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ ဒါနဲ့ အန်တီက. . .”

“ဒေါ်စောလေကွယ်. . . ဒဂုံမှာတုန်းက မင်းတို့နှစ်အိမ်ကျော်က”

ဒီတော့မှ သူ စဉ်းစားရင်း ဝေဝေဝါးဝါး မြင်လာကာ ဒေါ်စောကို မှတ်မိကာသွားသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းက ဒေါ်စောသမီး ပူစူးမနှင့် ရန်ဖြစ်လို့ ဒေါ်စောက သူ့ခေါင်းခေါက်လွတ်လိုက်တာပါ မှတ်မိသွားသည်။

“မှတ်မိပြီဗျ. . . အန်တီစော”

“အေးဟေးဟေး. . . လာ. . . အထဲဝင်”

ထို့နောက် ဒေါ်စောက ခြံတံခါး ပြန်ပိတ်ပြီး ဧည့်ခန်းဆီ ခေါ်လာခဲ့တော့သည်။ ဧည့်ခန်းထဲရောက်မှ ကွမ်းယာဆိုင်မှာ ဆုံခဲ့သော ကောင်မလေးဆိုတာ သေချာသွားပါသည်။ သားအမိ သားအဖတွေ ဇာတ်ကားခွေ ထိုင်ကြည့်နေပုံရပြီး သူ့ကို မြင်မှ စက်ပိတ်လိုက်ကြသည်။

“ကိုတင်မောင်ရေ. . . ဒီမှာ. . . ရှင်မှတ်မိရဲ့လား”

“ဟ. . . ဘာလို့ မမှတ်မိရမှာလဲ၊ ဒီကောင် ငယ်ရုပ်မှမပျောက်တာ၊ သမီးရေ. . . ကော်ဖီနဲ့မုန့်နဲ့ လုပ်ပါဦးကွ၊ အဖေအ

တွက်ပါ ဖျော်ခဲ့”

“ထိုင်ကွ မောင်ခိုင်မြ၊ မင်းအန်တီနဲ့ဦးလေးကိုရော မှတ်မိပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့. . . စောစောက အန်တီပြောမှပဲ မှတ်မိတာပါ”

“အေးလေကွာ၊ ငါတို့ ဒဂုံကပြောင်းလာတော့ အငယ်မမှ ငါးနှစ်လား ရှိသေးတာ”

“ဟုတ်တယ်လေ. . . ဒီရောက်မှ ဘုံကျောင်းမှာ ကျောင်းစထားတာပဲဥစ္စာ”

ဒီလိုပြန်ဆုံရတော့မလည်း ထုံထိုင်းနေသည့် သူ့စိတ်တွေ လန်းဆန်းသွားသလို ခံစားလာရသည်။ အမေနှင့်ဒေါ်စောကတော့ အလွန်ပဲ ခင်မင်ကြပါသည်။ အမေ တစ်ခါတစ်ရံ အမောဖောက်တာမျိုးဖြစ်လျှင် ဒေါ်စောပဲ ပြေးပြေးလာပြီး ပြုစုတာမျိုး ဆေးခန်းပို့တာမျိုး လုပ်ပေးတာ ပြန်အမှတ်ရမိသည်။

“မင်းသူငယ်ချင်း ပူစူးမကတော့ ဒီကိုပြောင်းလာပြီး ဘာမှမကြာဘူးကွ၊ အပြင်းဖျားပြီး ဆုံးသွားရှာတယ်”

“ဪ. . . ပူစူး မရှိတော့ဘူးကိုး”

သို့နှင့် ခင်ယုခိုင် ကော်ဖီဘန်းနှင့် ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာ၍ ဒေါ်စောက. . .

“အဲ့ဒါ အငယ်မလေ ခင်ယုခိုင်လေ. . . မှတ်မိလား”

“ဟုတ်. . . သူ့တော့ မမှတ်မိတော့ဘူး အန်တီ၊ အဲ့ဒီ

တုန်းက သူက အရမ်းငယ်သေးတာပဲဥစ္စာ၊ ပူစူးမ အိုးပုပ်တွေယူ
ယူပြီး ပေါက်ခွဲပစ်တာပဲ မှတ်မိတော့တယ်”

ဆိုတော့ကာ မိသားစုတွေ ပြုံးကြသည်။

ထို့နောက် ဦးတင်မောင်က. . .

“ကဲ. . . ကော်ဖီသောက် မုန့်စားကွာ၊ ဦးလေးက မင်း
အဖေဆီက ဖုန်းရပြီးကတည်းက နောက်တစ်နေ့ မင်းလာရှာမှာ
ပဲလို့ ထင်နေတာ”

“ဟုတ်. . . ကျွန်တော်လည်း စာမေးပွဲအတွက် ပြင်ဆင်
စရာ ရှိတာလေးတွေ နည်းနည်းဦးစားပေးလိုက်ရလို့ပါ”

အမှန်တော့ ဖုန်းထဲမှာ သားသိတဲ့သူတွေလို့ အဖေထည့်
မပြောတာရော အဖေ့အမျိုးသမီးနှင့် ပတ်သက်သူတွေလား ဆို
သည့် စိတ်မရှင်းမှုကြောင့် ဆွံ့ဆိုင်ကော မရောက်ဖြစ်ခြင်းသာ။
မနေ့ညကမှ ရောက်အောင်သွားမှဖြစ်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးက
ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ သူတို့အုပ်စုလည်း အသုံးပြုတ်နေပြီ. . . ။

“ဖုန်းထဲမှာ မင်းအဖေ ဘယ်လိုမှာလိုက်သလဲကွ”

“ကျွန်တော်နဲ့ သိတဲ့သူတွေလို့တော့ မပြောဘူး၊ မေ့တာ
လား ကျွန်တော်အံ့ဩအောင်ပဲလားဆိုတာတော့ မသိဘူး၊ ဒါပေ
မယ့် ကျွန်တော်နဲ့ မေဂျာတူတဲ့တစ်ယောက် Guide လုပ်ပေးဖို့
ဆိုတာတော့ ပါတယ်၊ ကျွန်တော် B.Tech First ကတည်းက
Guide လုပ်နေတယ်ဆိုတာတော့ အဖေ သိတယ်လေ”

“အေးကွ. . . မင်းအဖေနဲ့ ငါကလည်း မမျှော်လင့်ဘဲ

ဆုံကြတာ၊ ငါ့အိမ်က ရောင်းလိုက်တဲ့ကားကို မင်းအဖေရဲ့အမျိုးသမီးက ဝယ်တာလေ၊ ငါလည်း အဲ့ဒီတော့မှ မတင့်ဆုံးသွားမှန်း သိရတာ၊ လူချင်းက အရမ်းဝေးကုန်ကြတာကိုးကွ၊ ကိုင်း... ဒါမင်း Guide လုပ်ပေးရမယ့်တပည့်ပဲ၊ အပြင်မှာ ကျူရှင်တော့ တက်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် Guide ခေါ်မှဖြစ်မယ်လို့ ပြောနေတာကြာပြီ၊ ငါလည်း အလုပ်ရှုပ်နေလို့ မင်းအဖေ ကိုမိုးမြင့်နဲ့ တွေ့မှပဲ ဒီမှာ မင်းရှိတယ်ကြားပြီး ဆက်မိကုန်တာဟေ့”

“အေးကွယ်... ကိုယ့်လူရင်းမို့လို့ အန်တီ မပူတော့ပါဘူး၊ ပထမ စဉ်းစားနေတာ မိန်းကလေးမို့လို့ Guide ဆရာမနဲ့ သင်မှ သင့်တော်မယ်ဆိုပြီး ရှာနေတာလေ”

ခိုင်မြဲ လှမ်းကြည့်တော့ သူမက...

“ဒီအစ်ကိုနဲ့ လမ်းထိပ်က ဦးလေးသောင်းကွမ်းယာဆိုင်မှာ စောစောကပဲ ဆုံခဲ့တာ၊ ဦးလေးသောင်း ခုံပေါ်ကပြုတ်ကျလို့ ဒီအစ်ကိုလည်း ကားပေါ်ကဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်လာတာနဲ့ ခေါ်ပြီး အကူအညီတောင်းရတာ”

“ဪ... အေးလေ... မသိကြတော့ ဒီလိုပဲပေါ့၊ မောင်သောင်းလည်း သနားပါတယ်ကွာ၊ ငါ့အိမ်ကို ဂြိုဟ်ကားတစ်စီး ဝင်မွှေသွားတာ ဒီကောင်လည်း ဘဝဆုံး၊ ငါလည်း စီးပွားတုံးတာပဲ၊ ဒီနှစ်ပိုင်းမှ နည်းနည်းပြန်ချောင်တာဟေ့၊ ဒါတောင် မကာမိသေးပါဘူး”

“ကဲ... အဲဒါ အသာထား၊ ကလေးတွေကိစ္စ ပြောဦး

လေ”

“ဟေ. . အဲ့ဒါ သူတို့ချင်း ညှိကြပေါ့။ ဘယ်အချိန် ဘာဆို တာ၊ သြော. . မောင်ခိုင်မြဲရေး ဉာဏ်ပူဇော်ခတော့ ထုံးစံအတိုင်း သာ ယူနော်. . . အားမနာနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ကျွန်တော်လည်း လူရင်းတွေမို့လို့ အား မနာတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အတွက်လည်း စရိတ်လိုအပ်တဲ့အ တွက် ယူပါ့မယ်”

“ဟားဟားဟား. . ကိုမိုးမြင့်သားကတော့ ကိုမိုးမြင့်လိုပဲ ဟ၊ အေး. . အေး. . ဦးလေးက အဲ့သလို ပွင့်လင်းတာပဲ ကြိုက် တယ်”

ဤသို့ဖြင့် ခိုင်မြဲအတွက် အသက်ရှူပေါက်တစ်ပေါက် ထပ်တိုးကာ အဆင်ပြေသွားသည်။

၂ ၂ ၂ ၂

ဒီရက်တွေ ကျောင်းသားငါးယောက်အတွက် Guide ဝင်ရ ကိုယ့်စာမေးပွဲအတွက်လည်း ပြင်ဆင်ရနှင့် အတော်ပင်ပန်း ပါသည်။ သို့သော် အဖေ့ဆီ လက်မဖြန့်ဘဲ နေနိုင်ခြင်းအတွက် ကျေနပ်နေမိသည်။ မကျေနပ်တာက မြဘုန်းတို့အုပ်စုပင်။

သူ ရေမိုးချိုး၍ ကျန်နေသော Guide ချိန် နှစ်ချိန်စာအတွက် အနားယူနေတုန်း မြဘုန်းတို့အပြင်က ပြန်ဝင်လာကာ သူ့ကိုဝိုင်းထားလိုက်တော့သည်။

“ဘာလဲဟ. . . ဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်းကို သမချင်လို့ကွ”

“ဟေ”

သူ လန့်ဖျပ်ထထိုင်ပြီး မြဘုန်းတို့ကို ကြည့်လိုက်သည်။

မုန်ယိုနေသော ဆင်တွေလို ဖြစ်နေတာကြောင့်...

“ကဲ... ပြော၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

ထိုအခါ မြအောင်က...

“ငါတို့ ဘုရားကြီးလမ်းထောင့်က ကွမ်းယာဆိုင်က ပြန်လာတာ၊ အဲ့ဒါဆို မင်းသဘောပေါက်ကွာ”

“ဟမ်... ငါက ဘာကိုသဘောပေါက်ရမှာလဲ”

“ဒီကောင် ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေပြီ၊ မြဘုန်း.. မင်းရှင်းကွာ”

ဒီတော့မှ မြဘုန်း ထိုင်ချလိုက်ကာ...

“မင်း အခု အသစ်လက်ခံလိုက်တဲ့.. ခင်ယုခိုင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ငါတို့ ဖန်တီးနေတဲ့ကောင်မလေးဆိုတာ မင်းဘာလို့မပြောတာလဲ”

“ဟာ... အဲ့ဒါ ငါဘယ်သိမလဲ”

“ဟေ့ကောင်... ငါတို့ ပြောပြထားတယ်လေ၊ ပန်သုခကို ဆိုင်ကယ်နဲ့လာတဲ့ ကောင်မလေးဆိုတာ”

“အာ... အဲ့ဒါ ငါမှမမြင်ဖူးတာ သိမလားကွ၊ မင်းတို့က ရော မင်းတို့ဖန်နေတဲ့ ကောင်မလေးဆိုတာ သေချာလို့လား”

“ဟာ... သိပ်သေချာတာပေါ့၊ အခုပဲ ကိုကြီးသောင်းကို ဝင်ဖောပြီး အကုန်မေးပြီးပြီကွ”

ခိုင်မြီ ပင့်သက်ခိုးရှိုက်ကာ အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်ပါသည်။ တကယ်တော့ ခင်ယုခိုင်ဆိုတာ မြဘုန်းတို့ ဖန်နေတဲ့တင်

ယောက်ဆိုတာ မသေချာပေမယ့် သိတော့သိနေသည်။ သို့သော် လူရင်းတွေဖြစ်နေ၍ ဒီကောင်တွေကြောင့် မျက်နှာပျက်မှာလည်း စိုးရသဖြင့် မပြောမိခြင်းဖြစ်သည်။

“ကဲ... အခု ပထမဆုံး ဝင်ရမယ့်အချိန်က ကောင် မလေးအချိန်ပဲ၊ မင်းတို့ရည်ရွယ်သူလေးအတွက် စိတ်မချရင် လိုက်ခဲ့ကြလေ”

“ဟေ”

သူ့စကားကြောင့် သုံးယောက်သား လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာ ပြီး မြဘုန်းပါ အိခနဲ အာထည့်သံနှင့် ထရပ်ကာ...

“တ... တကယ်နော်၊ ငါတို့ တကယ်လိုက်မှာနော်”

“လိုက်ခဲ့ကြလို့ ငါပြောပြီးပြီပဲကွာ”

“အိုခေ... ခဏလေး၊ ငါက ဝ,တော့ မျက်နှာအဆီ အရမ်းထွက်တယ်ကွ၊ ဆပ်ပြာနဲ့ မျက်နှာလေး သစ်လိုက်ဦးမယ် အဟဲဟဲဟဲ”

မြဘုန်း ရေချိုးခန်းဘက် ပြေးသွားခိုက် ဝေဖြိုးက သူ့ မျက်မှန်လေး ချွတ်ကာ ဖုန်သုတ်၍ ပြန်တပ်သည်။ မှန်ထဲ လှမ်း ကြည့်လိုက်သေးသည်။ မြအောင်လည်း ထို့အတူ။ သူ့ကိုယ်ပေါ် ကအကျီက ခါးလျားရှည်သော သူနှင့် မထော်မနှမ်းဖြစ်နေ၍ ဘဝင်မကျချင်။

“ဝေဖြိုး... မင်းနဲ့ငါ အကျီလဲရအောင်၊ မင်းခါးက အကျီက တင်ပါးဖုံးပြီး တာတီးပိုး ဖြစ်နေပြီ၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့ လဲဝတ်မှ

ကွက်တိကွ”

“အေး... ငါလည်း အဲဒါပြောမလို့”

သူတို့သုံးယောက်ကိုကြည့်ကာ ခိုင်မြဲ ပြုံးနေမိလေသည်။
တကယ်ရူးတဲ့ကောင်တွေကွာ... ဒါပေမယ့်လည်း သူချစ်သည်။
TU စတက်ကတည်းက တွဲလာခဲ့တဲ့သူငယ်ချင်းတွေလည်းဖြစ်၊
ငါးနှစ်တိတိ အတူသွား၊ အတူစား၊ အနေနီးသော သံယောဇဉ်က
လည်း ပြောမနာဆိုမနာ ညီအစ်ကိုအရင်းအချာတွေလို ဖြစ်လာ
ကြပြီဆိုတော့ကာ ဘယ်သူဘာလုပ်လုပ် စိတ်ဆိုးတုန်းခဏ အော်
ကြဟစ်ကြ ပြန်ချစ်ကြနှင့် အချိန်တန်၍ လမ်းခွဲရမှာပင် နှမော
စရာကောင်းလှသည်။

တကယ်တော့ သူတို့တွေလည်း ခေတ်စကားနှင့် ပြောရ
လျှင် အချစ်တွေတော့ မဟုတ်။ မိဘနောက်ခံ စီးပွားတောင့်တင်း
သောသူများဖြစ်ကြသည်။ သူ့လိုတစ်ဦးတည်းသောသား မဟုတ်
ကြပါ။ မြဘုန်းက အကြီးဆုံးသား၊ သူ့အောက်မှာ ညီနှစ်ယောက်၊
ညီမတစ်ယောက်ရှိပြီး မိဘနှစ်ပါးစလုံး ကုန်သည်များ ဖြစ်ကြ
သည်။ သူတို့ထဲမှာ မြအောင်က ပိုလို့တောင်အခွင့်အရေးကောင်း
သေးသည်။ မိသားစုတွေထဲမှာ အငယ်ဆုံးနှင့် အထွေးဆုံးသား။
သူ့အထက်က အစ်ကိုအစ်မ အိမ်ထောင်သည်တွေ စီးပွားရေး
အသင့်အတင့် အဆင်ပြေကြ၍ ငိုတောင်း၊ ယိုတောင်း၊ အော်
တောင်းနေသော အခွင့်အရေးနှင့်...။

သူတို့ကျောင်းစတက်ကြတော့ အားလုံးလိုလို ရွှေထည်

ပစ္စည်း အဆောင်အပြည့်အစုံ ပါလာကြပါသည်။ အဆောင်နေ
ကြကာ ငွေလည်း ပြည့်စုံသည်။ နားကပ်တော့ မဝတ်ကြပါ။ . .
ဆွဲကြိုးနှင့်လက်စွပ်ကိုတော့ အတော်ထည်ထည်ဝါဝါ ဝတ်ပြီး
ဟန်းချိန်းဟု ခေါ်သော ယောက်ျားပတ် အပြားကြီးကြီးတွေ ဝတ်
ကာထားကြသည်။

စတွေ့ကာစ သူ့အမြင်မှာတော့ ဒီကောင်တွေ ပြုပြင်
ပြောင်ပြောင်နှင့် တောသူဌေးတွေလား မသိဘူးဟု ထင်မြင်နေမိ
သည်။ တကယ်တွဲမိပေါင်းမိမှ မဟုတ်မှန်းသိသလို သူတို့ကိုယ်၌
ကလည်း ကြွားဝါချင်လို့ ဝတ်ဆင်လာခြင်းမဟုတ်ဘဲ လိုအပ်လျှင်
ဖြုတ်သုံးဖို့ အကုန်မထုတ်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိတော့သည်။
အသုံးလည်း ရက်ရောကြပါသည်။

ထိုစဉ်ကာလများက သူ၏ကုန်ကျစရိတ်အလုံးစုံကို သူ
တို့သုံးယောက်ကပဲ မျှခံမျှကုန်ကာ ပေးကြသည်။ သူလည်း အမေ
ကျန်းမာရေးစရိတ်နှင့် အဖေကိုသနား၍ သူငယ်ချင်းတွေကို
အားနာနာနှင့်ပင် မှိန်းကာနေရသည်။ ဒီကောင်တွေ သဘောကျ
နှစ်သက်သော ကောင်မလေးများတွေလျှင် ငွေက ရေလိုဖြစ်
သွားသည်။

ဒီကောင်တွေပဲ ကံဆိုးသလား မဆိုနိုင်။ သူတို့ ရှိတာသာ
ကုန်သွားသည်။ သူတို့လိုအပ်လှသော ကောင်မလေးကား ဘယ်
တုန်းကမှ မရခဲ့ပါ။ တစ်ခါများ မြဘုန်းအဖြစ်က လည်ပင်းအစံပြီး
သေသူတစ်ယောက်လို မချီမဆန့် ခံစားလိုက်ရသည်။ သူကြိုက်

သော ကောင်မလေး EP က၊ တအားချော တအားလှပြီး စီးပွား
ရေးအင်အား ချို့တဲ့မှုရှိလို့သာ EP ကွင်း(န်) မဖြစ်ရရှာသော
ကောင်မလေး။

ဒါကို မြဘုန်း ရှာတွေ့ပြီး အသေကြိုက်ကာ အသေလိုက်
လုံးသည်။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်သာမကဘဲ ကောင်မလေး
နှင့် ပတ်သက်ရင်းနှီးသော ကောင်မလေးသုံးယောက်၊ ကောင်
လေးနှစ်ယောက်၊ စုစုပေါင်း ခြောက်ယောက်အား အကြိုက်ကျွေး
ပေးပေါင်းကာ ချဉ်းကပ်သည်။

ရုပ်ရှင်သွားမလား၊ ဈေးပတ်မလား၊ ဘာစားမလဲ၊ ဘာ
ဝယ်ချင်သလဲ အားလုံး အော်တိုဖြစ်ပြီးသား..။ ကောင်မလေး
ကျောင်းလခ သွင်းဖို့ကိစ္စ၊ မလိုက်နိုင်သော ဘာသာရပ်အတွက်
ကျူရှင်စရိတ်၊ အားလုံး အိုခေ..။

အဲသလိုနှင့် တစ်နှစ်ပတ်လုံး တရုန်းရုန်း ပျော်မဆုံးရှိကြ
ပြီး ဒုတိယနှစ်ဝက် စာမေးပွဲ ဖြေအပြီး ပဲခူးဖက် အပျော်ခရီးထွက်
ကြရင်း မြဘုန်းက သူ့အောင့်လုံးကြီးတွေ အန်ချကာ ကောင်မ
လေးကို ချစ်ရေးဆိုပါသည်။ ထိုအခါမှပင် ကောင်မလေးအုပ်စုနှင့်
မခွဲဘဲ အမြဲပါနေသော အတန်းဖော် ကောင်လေးနှစ်ယောက်အ
နက် တစ်ယောက်က မြဘုန်းကို လာရောက်တောင်းပန်ရှာလေ
သည်။

“ဒါလေးတော့ ချမ်းသာပေးပါ အစ်ကိုကြီးရာ၊ သူနဲ့ကျွန်
တော်က ရှစ်တန်းနှစ်ကတည်းက ချစ်ခဲ့ကြတာပါ” တဲ့။

အဲ့ဒီနှစ်က မြဘုန်း တစ်လလောက် အစားအသောက် ပျက်ပြီး ကိုယ်အလေးချိန် ဆယ်ပေါင်လောက် ပြုတ်ကာသွား သည်။ ရှိတာလည်း အတော်ကုန်ခဲ့သဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်း အားပေးဖျောင်းဖျူမှုကြောင့် မြဘုန်း ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်ကာ ပေါင်နှစ် ဆယ်လောက် ပြန်တက်လာခဲ့သည်။

အသုံးစရိတ်တွေများကာ အိမ်ကို တောင်းတဲ့စရိတ်က လည်း နိုင်ငံခြားပညာတော်သင်သွားသလောက် ကုန်နေသဖြင့် အိမ်ကလူတွေ လိုက်လာပြီး စုံစမ်းတာမျိုးရှိကာ ဝင်ငွေလျော့ကုန် သည်။

အတိုင်းအတာနှင့် ပေးသောငွေအား မြင့်သောစိတ်၊ ကြီး သောလက်များနှင့် သုံးသဖြင့် တစ်လစာလည်း တစ်ရက်နှစ်ရက် နှင့်တင် ကုန်ပါသည်။ ဤတွင် သူ၏အခန်းကဏ္ဍ ပါဝင်လာခဲ့ သည်။ သူ့အပေါ် ကောင်းခဲ့သော သူငယ်ချင်းတွေ အသုံးပြတ် တော့ သူလည်း မကြည့်ရက်နိုင်။ အိမ်ကိုလည်း ပိုကာလိမ်ကာ စတောင်းချင်သဖြင့် အတန်းငယ်လေးများအား Guide ပြသော အလုပ်ကိုရှာကာ လုပ်ရသည်။ ထိုငွေနှင့်ပင် ဖြည့်ကာ သုံးကြ သည်။ သူတို့စိတ်ကြိုက် ဘုံးဘောလအော မသုံးရပေမယ့်အ ဆောင်မှာ လှိမ့်အိပ်နေရသောရက်မျိုး မရှိရအောင် သူကိုယ် နိုင် စနစ်ကလေးနှင့် သုံးပေးသည်။

“ကဲ... ပြီးပြီ ခိုင်မြဲ... လစ်ကြမယ်”

မြဘုန်းအသံကြောင့် ခိုင်မြဲ အတွေးပြတ်ကာ ကြည့်လိုက်

သည်။ သူတို့သုံးယောက်စလုံး အချင်းချင်း အင်္ကျီလဲဝတ်ကြပြီး မွေးမွေးကြိုင်ကြိုင် အနံ့အသက်များဖုံးကာ အသင့်ဖြစ်နေကြခဲ့ပြီ။

“အိုခေ. . . သွားမယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုကြိုပြောချင်တယ်ကွာ၊ ကောင်မလေးက လောလောဆယ် တစ်ဦးတည်းသောသမီးပဲ၊ သူ့မိဘတွေကလည်း သိပ်ပြီးရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မကြိုက်ချင်ဘူး၊ အခုတောင် Guide ကို ဆရာမ လိုက်ရှာတာ မရလို့ ငါ့ကိုခေါ်တာ၊ လောလောဆယ် ငါတို့ဝင်ငွေက ဒီတင်ယောက်ပေါ်မှာ အများကြီး မူတည်နေတယ်။

ဒီနေ့ Guide ကြေး ပိုက်ဆံပေးမယ်လို့ ပြောတယ်၊ ရရင် ငါ မင်းတို့အဝတ်အစားတွေ ပြန်ရွေးပေးချင်တယ်၊ ငါတို့အားလုံး ကျောင်းလခ လက်ကျန်သွင်းဖို့ ရှိနေတယ်၊ အဲ့ဒါလည်း သွင်းမယ်၊ ဒီည လက်ဖက်ရည်ဖိုးတောင် ငါပြန်လာလို့ ပိုက်ဆံပါမင်းတို့သောက်ရမှာ၊ အဲ့ဒီတော့ မင်းတို့ပါလာလို့ ဘိုးတော်က သူ့သမီးအတွက် စိတ်မချလို့ ဒါမှမဟုတ်. . . စိတ်ရှုပ်လို့ ငါ့ Guide ဖြုတ်လိုက်ရင်တော့ အားလုံး စမ့်တုံးပြီပေါ့ကွာ. . . အဲ့ပါ၊ ကဲ. . . သွားကြမယ်”

ပြောပြီး ခိုင်မြဲ ရှေ့ကထွက်နှင့်သည်။ သူတို့လိုက်လာကြသော်လည်း ခြေလှမ်းများက နှေးကွေးကာ နောက်မှာပြတ်ကုန်ခဲ့သဖြင့် ခိုင်မြဲ ရပ်စောင့်ကာ ခေါ်ပါသည်။ သို့သော် သုံးယောက်စလုံး ရောက်တဲ့နေရာမှာ ခဏရပ်ကာကြည့်ပြီးမှ နောက်ကြ

လှည့်၍ အဆောင်ထဲပြန်ဝင်သွားကြလေတော့သည်။

သူလည်း ခုမှဟင်းချနိုင်သည်။ စိတ်ထဲတော့ မကောင်း
လှပါ။ သို့တိုင် ဒါ အကောင်းဆုံးဆိုတာ ဒီကောင်တွေကိုယ်တိုင်
နားလည်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

ချစ်သူတစ်ယောက်ရလိုက်တာနဲ့
အောင်တာလေထိပေါက်တာဟာ
အတူတူပါပဲ...

ဘယ်ဆိုင်မှာထိုးထိုး
ဆုကာတော့ ထိုးချင်မှ ထိုးတာလေ

ရိုးရိုးဖြစ်ဖြစ်ရှယ်ဖြစ်ဖြစ်
ဖြစ်ချင်မှဖြစ်တာဆိုတော့တာ

ချစ်သူရှာလည်းဒီလိုပါပဲ
သေအောင်ရှာ

သေရင်သေခွားမယ်
နုလုံးသားတစ်နေရာအတွက်

အတော်ခက်တာပါ
ဒါကို

“အပျော်” လို့တွင်ဆဲကြတာတော့
တကယ်နုပျောတေသ ဖြစ်စရာပါပဲ။

အခန်း(၆၇)

တမေးပွဲက အရမ်းကို နီးကပ်လာပြီဖြစ်၍ ကျောင်းမှာ အတော့်ကို ခြောက်ကပ်ကပ် ဖြစ်သွားသည်။ ကျောင်းခေါ်ချိန် ငြည့်မိနေသော ကျောင်းသားအတော်များများ 'ကိုယ်ပိုင်လှေလာ နဲ့နဲ့'ဟု တရားမဝင်ဘဲ တရားဝင်သတ်မှတ်ကာ ကျောင်းမတက် ။ အိမ်မှာ စာကျက် စာလေ့လာကြသည်။

တစ်ချို့တော့ စာမေးပွဲအတွက် ကျောင်းတွေပိတ်လိုက် ပြီဟု မကြေညာမချင်း တက်ကြသည်။ တက်မှလည်းဖြစ်မည်။ အရှေ့ပိုင်းက ပျက်ထားပြေးထားတာတွေ များနေ၍ ကျောင်းခေါ် ချိန်လေး ပြည့်မီအောင် မနည်းကျားကန်ကာ စုဆောင်းတက်နေ ကြရသည်။

တစ်ချို့ကျောင်းသားတွေ အလွန်ပင် အမြော်အမြင်ကြီး ပါသည်။ နှစ်တစ်နှစ်တာအတွက် တရားဝင်ပိတ်ရက်တွေနည်းပါး သော ကျောင်းဖွင့်စ လတွေမှာ ရက်မပျက် မှန်အောင်တက်ပြီး ကျောင်းခေါ်ချိန် ရသမျှပြည့်မီအောင် စုကြသည်။ သူတို့အတွေး က ပိတ်ရက်များသော နောက်ပိုင်းလတွေမှာ ကျောင်းခေါ်ချိန်ပြန် ဖြည့်ဖို့ဆိုတာမလွယ်။ ထို့ကြောင့် ရှေ့ပိုင်းမှန်ပြီး နောက်ပိုင်းပျက် ပါသည်။

သို့သော် ကျောင်းခေါ်ချိန်ပြည့်သည့် သူတို့ အုပ်စုက တော့ အဲဒါကိုမတွေးပါ။ . . ။ ပျက်ရက်တွေရှိသော်လည်း ပြည့်ပါ သည်။ ခုချိန်မှာ အများနည်းတူ မတက်သော်လည်း အိုခေသည်။

သို့သော် အဆောင်ထဲ လိမ်ပိန်နေမည့်အစား ကျောင်း ကိုလာလျှင် စိတ်ဖိစီးမှုသက်သာသည်။ ကျောင်းသားသိပ်မရှိသ ဖြင့် လူချောင်ပြီး ရင်းနှီးသောကင်န်တင်းတွင် အကြွေးစားလည်း မျက်နှာမပူရချေ။

သူဌေးသားပုံစံတွေဖြစ်ကြ၍ အကြွေးစားလည်း ယုံ ကြည်စွာပေးကြသည်။

“ဘာမှမပူနဲ့အစ်မ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုက ME ဆက် တက်မှာ၊ နောက်ထပ် နှစ်နှစ်လောက် အမုန်းဆွဲရဦးမယ်. . နောက်တစ်ပွဲလောက်”

“အေးပါ. . . ငါလည်း ဘာပြောလို့လဲ၊ ဟဲ့. . . ထမင်း တစ်ခါပြင် ထပ်ပြင်ပေးလိုက်ကြဦးလေ”

အမြဲတမ်း သုံးခါပြင်လောက်မှ နေသာထိုင်သာ ရှိနေ သော မြဘုန်းကတော့ လက်ငင်းဖြစ်ဖြစ် အကြွေးဖြစ်ဖြစ် သူ့ဗိုက် ကိုတော့ ပြည့်အောင်ဖြည့်ပါသည်။

“အခြေအနေကြည့်ပြီး လူစားလေးပဲ စားပါလား မြဘုန်း ရာ. . .”

“မဖြစ်ဘူးကွ. . . ရင်ခုန်ရမယ့်နေ့မို့လို့ ခွန်အားရှိဖို့ လို တယ်”

“တို့ကောင်လည်း ကြာလိုက်တာကွာ”

ဒီနေ့က မြဘုန်းတို့ ဝိုင်းဝန်းဂျီကျထား၍ ခိုင်မြဲက ခင်ယု ခိုင်ကို ကျောင်းမှာဆုံဖို့ ချိန်းထားသည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ အစီအစဉ် အရ မြဘုန်းတို့က ကင်နံတင်းမှာ ကြိုပြီးစောင့်၊ ခိုင်မြဲက ခေါ်လာ မည်။ ဒီရောက်မှ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံရသည့်ပုံစံမျိုး ဇာတ်တိုက် ထားကြ၍ ဖြစ်လေသည်။

“ဟိုမှာ လာပြီကွ”

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အတော်ဝေးဝေးကနေ စကား တပြောပြောနှင့် လျှောက်လာကြသဖြင့် မြဘုန်း စားလက်စကို

အတင်းထိုးသိပ်ကာ လက်စသပ်လိုက်သည်။

“ဝု . . အု . . အဟွတ်”

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါဟ စားပိုးနှင့်သေလို့ တစ္ဆေဘဝနဲ့ ဖွန်ကြောင်နေရမယ်”

“ကလု . . အွတ် . . ပြီးပါပြီကွ . . ဟူး”

“အစ်မရေ ဒါတွေသိမ်းပြီး စားပွဲရှင်းပေးပါ”

“အေး . . လာပြီဟေ့”

ခိုင်မြဲတို့ရောက်လာတော့ သန့်ရှင်းသော စားပွဲလွတ်မှ လွှတ်ရည်တစ်ယောက်တစ်ခွက်စီနှင့် ဣန္ဒြေရ၍ နေလေသည်။

“ဟာ . . ခိုင်မြဲ ဒီကိုလာကွ”

“ဟေ့ . . ခုံ . . ခုံဆွဲပါဦး”

“မင်းတို့အဆောင်မှာပဲရှိမယ်ထင်တာ”

“ဘာလုပ်မှာလဲကွာ ဒီလောက်ပျင်းစရာကောင်းတာ”

သို့နှင့် ခိုင်မြဲနှင့်ခင်ယုခိုင်ကို နေရာပေးကြသည်။

“ဘာသောက်မလဲ”

“ငါကတော့ လွှတ်ရည်ပေါ့ကွာ ခင်ယုခိုင်က ကော်ဖီထင်တယ်”

“ဟုတ်”

ထို့နောက် မြဘုန်းကပဲ အသံအောင်အောင်နှင့် လှမ်းမှာ ပေးပြီး . . .

“ဟေ့ . . လုပ်ကွာ ငါတို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

“ဪ. . ဟုတ်သားပဲ ခင်ယုခိုင်”

“ရှင်”

“ဒါ ငါနဲ့အတူတက်နေတဲ့အတန်းဖော်တွေပဲ၊ အဆောင်လည်းအတူတူပေါ့၊ မင်းရဲ့ စီနီယာအစ်ကိုတွေပဲလေ”

“ဟုတ်. . . သမီးက ခင်ယုခိုင်ပါ၊ ကိုခိုင်မြဲရဲ့တပည့်ပါ၊ အဟင်းဟင်း”

“ဟုတ်လား၊ ခိုင်မြဲတပည့်ဆို ငါတို့ရဲ့ တပည့်မလေးပေါ့ကွာ. . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“အေးအေး အစ်ကိုက မြဘုန်း၊ သူက ဝေဖြိုး၊ ဟိုဖက်က မြအောင် ပညာရပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး လိုအပ်တာရှိရင် အားမနာစတမ်း ပြောကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ထိုစဉ် ဝေဖြိုးက မြဘုန်းစကားကိုဖြတ်၍. . .

“နေပါဦး ခိုင်မြဲက အခု Guide ဝင်ပေးနေတာ ပိုက်ဆံပေးရလား”

“အင်း”

ထို့နောက် ခိုင်မြဲဘက်လှည့်၍. . .

“မင်းအခု ယူပေးထားတာ ဘာသာစုံလား”

“အေးလေ. . ဒါ ထုံးစံပဲဟာ”

“ဒီလိုလုပ်ကွာ. . ၊ မင်းလည်းသက်သာအောင် တို့ညီမ

လည်း Top ဖြစ်နေအောင် ငါတို့အားလုံး ကိုယ်ပိုင်တဲ့ဘာသာရပ်
တွေဖက်ကနေ ဝိုင်းပြီးဝင်ပေးကြမယ်။ အဲ့ဒီအတွက် တစ်ပြားမှ
ထပ်ပေးစရာမလိုဘူး. . . ၊ မေတ္တာသက်သက် ကူညီမယ်ကွာ. .
ဘယ်နှယ့်လဲ. . . ”

မြဘုန်းကတော့ အမှန်အကန်လုံးဖို့ အကြံအဖန်တွေသုံး
နေပြီဆိုတာ သူသိသည်။

သို့သော်လည်း ဒီအတိုင်းလွတ်ပေးလို့တော့ မဖြစ်ဟု. .
သူတွေ့ကာ. . .

.. “ခဏလေး မြဘုန်း. . ဒီကိစ္စက ခင်ယုခိုင် သဘောထား
တစ်ခုတည်းနဲ့ ပြီးလို့ရတာမဟုတ်ဘူး။ အခုတောင် အမျိုးသမီး
ဆရာမကို အဓိကထားပြီးရှာတာ မရလို့ ငါ့ကိုလက်ခံလိုက်တာ
ဆိုတော့ကာ. . အခုလို ယောက်ျားလေးတွေ တစ်ပြုံကြီး ဝင်သင်
ဖို့ကိစ္စ သူ့မိဘတွေသဘောထား ဘယ်လိုလဲဆိုတာ ရှိနေတယ်”

“အာ. . . အဲ့ဒါ ခင်ယုခိုင်အပေါ် မူတည်ပါတယ်ကွာ
ဘာသာစုံကို Guide ဆရာတစ်ယောက်တည်းနဲ့ အဆင်မပြေ
ဘူး. . မာမီ၊ မျှဝင်တာပိုကောင်းတယ်. . ဘာညာပေါ့ကွ. . မင်း
ကလည်းပဲ၊ ဟုတ်တယ်နော်. . ညီမလေး. . ”

“အဟင်းဟင်း. . မသိဘူးလေ၊ မေမေ့ကို ကိုခိုင်မြ ပြော
ကြည့်ပေါ့. . မေမေနဲ့ ကိုခိုင်မြတို့က ရင်းနှီးပြီးသားပဲဟာ. . ”

“ဟေ. . ဟုတ်လား”

ဒီအချက်ကို ဒီကောင်တွေမေ့ထားလို့ အသက်ရှူချောင်

နေကာမှ ခင်ယုခိုင်ကိုယ်တိုင် ဝင်ဖော်၍ မြဘုန်းတို့အားတက် သွားပြီး. . .

“ဟုတ်သားပဲ. . မင်းဖားသားကြီးနဲ့ ဘော်ဒါတွေလေ ကွာ၊ အေး. . မင်းပြောရင်ရရဲ့သားနဲ့. . ဟာ. . ဒီကောင်”

“အိုခေ. . ခိုင်မြ. . မင်းပြောလိုက်၊ ငါတို့ပါ ဝိုင်းသင်မယ်၊ ဒီခေတ် ကျွမ်းကျင်ပြည့်စုံတဲ့ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက် ထွန်း ပေါက်လာဖို့ အားလုံးမှာ တာဝန်ရှိတယ်ကွ. . ”

ဒီကောင်တွေ မျက်လုံးတစ်ဖက်တည်းကြည့်ပြီး လျှာ အရိုးမရှိတိုင်း လျှောက်ပြောနေတော့မှာသိ၍. .

“အေးကွာ. . ညနေ ဦးတို့အန်တီတို့နဲ့ တိုင်ပင်လိုက်မယ်၊ အဆင်ပြေရင် နောက်နေ့ Time Table ဆွဲတာပေါ့၊ ခင်ယုခိုင်. . အခု မေဂျာချိန်တက်ရမှာမဟုတ်လား. . ”

“အင်း. . ဟုတ်ပါရဲ့. . ”

“ကဲ. . သွားတော့ ညနေမှဆုံမယ်. . ”

ခိုင်မြ ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်တော့၍ ကောင်မလေးကို ခတ်သွက်သွက်ပင် ပထုတ်လိုက်ပြီးမှ. . .

“မင်းတို့ အတော်အလိုက်ကန်းဆိုးမသိတဲ့ကောင်တွေ”

“ဘာတုန်းဟာ. . ”

ခိုင်မြ ခေါင်းလေးအသာငုံ့ပြီး အသံကိုနှိမ့်လျက်. .

“ငါတို့ အခုရပ်တည်နေရတာ. . ခင်ယုခိုင်ဆီကရတဲ့

Guide လစာတစ်ခုတည်းနော်. . ၊ တကယ်လို့ မင်းဟို့ကြောင့်

၇၀ နတ်ရွာခြံ

ငါ့ကို ဆက်မငှားတော့ဘူးဆိုရင် အငတ်ခံနိုင်မလား”

ခိုင်မြ မေးခွန်းက မြဘုန်းတို့အုပ်စုအား တိခနဲငြိမ်ပြတ်
ကာ သွားသည်။ ခဏကြာမှ မြဘုန်းက သူ့ဗိုက်ကလေးသူပွတ်
၍ . . .

“အငတ်မခံနိုင်တာတော့ အမှန်ပဲကွာ၊ ဒီကလေးမကို
လည်း ချစ်တယ်. . အဲ့ဒီတော့ ငါတို့ဘာလုပ်ရမလဲ. . ”

“ဟုတ်တယ်. . ငါလည်းအတူတူပဲ. . ”

ဒါက မြအောင်ရဲ့စကား။ ဝေဖိုးကတော့ ဘာမှမပြော
ဘဲ အားလုံးနှင့် တစ်သဘောတည်းဆိုသော အဓိပ္ပါယ်မျိုးနှင့်
မျက်လုံးလေး ပေကလပ်ပေကလပ်လုပ်ကာ ကြည့်နေသဖြင့်. .
ခိုင်မြ ပင့်သက်ချကာ. . .

“အဓိကနဲ့ သာမညကို မင်းတို့ဘာသာခွဲကွာ၊ မင်းတို့
လွတ်လပ်ခွင့်ကို ငါဘာမှ မပိတ်ပင်ချင်ဘူး၊ ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ခု
ဖြစ်လာရင်တော့ ငါ့ကြောင့် လူကြီးချင်းမျက်နှာပျက်စရာဖြစ်လာ
မယ်၊ မင်းတို့ အသုံးအစားကြပ်သွားမယ်. . အဲ့ဒါပဲ၊ ကဲ. . ဘာ
လုပ်မလဲ. . ပြန်မလား”

“မင်းပြန်ချင်ပြန်လေ. . . ငါတို့တော့ ညီမလေးကို ကာ
ကွယ်ဖို့ ဝတ္တရားရှိသေးတော့ ညီမလေးပြန်မှပဲပြန်မယ်. . ဟုတ်
တယ်မဟုတ်လား. . ”

“ဒါပေါ့. . ဒါပေါ့. . ”

ပြောလေ. . ကဲလေ၊ မန်းလေ. . ပြလေ ဖြစ်နေသော

မြဘုန်းတို့သုံးယောက်ကို သူ လက်လျှော့စွာ ထပြန်ခဲ့တော့သည်။
ဪ... အချစ်... အချစ်... ဘယ်လောက်များ အနံ့
အရသာနဲ့ ပြည့်စုံနေလို့လဲကွာ... ငါ့နှယ်...။

*

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

“ဒေါ်ခင်တုတ်. . ဖုန်းလာနေတယ်. . ”

မနက်ခင်းကတည်းက ဖုန်းတွေလိုင်းကျနေ၍ ဒီနေ့အတွက် ဖုန်းဆိုင်ဈေးဦးတောင်မပေါက်သေး။ စောစောကမှ လိုင်းပြန်တက်လာပြီး ဖုန်းတစ်ကောဝင်လာသဖြင့် ဦးသိန်း ဝမ်းသာအားရထကာ သူ၏အော်လံလေးနှင့် အော်ခေါ်သည်။

“ဒေါ်ခင်တုတ်. . ဖုန်း. . ဖုန်း. . ”

“ဟဲလို. . ခဏလေးကိုင်ထားမလား၊ အခု လှမ်းခေါ်နေတယ်. . ”

“.....”

“ဟုတ်ပြီ. . ဟုတ်ပြီ. . ဒါဆို ငါးမိနစ်နေရင် ပြန်ခေါ်လိုက်နော်. . ”

ဦးသိန်း ဖုန်းခွက်တင်လိုက်ပြီး အော်လံလေးပြန်ယူတာ အော်ပြန်ပါသည်။

“ဒေါ်ခင်တုတ် ဖုန်းလာတယ်. .”

သို့နှင့် ငါးမိနစ်ပြည့်သွား၍ တစ်ဖက်မှဖုန်းခေါ်သည်။

“အော်ထားတယ်. . ခုထိ မလာသေးတာ”

“.....”

“ဟေ. . နားလေးတယ်. . ဟုတ်လား”

“.....”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ. . ၊ နောက် ငါးမိနစ်နေရင် ပြန်ခေါ်လေ. . လူကိုယ်တိုင်သွားခေါ်ပေးမယ်”

“.....”

“ဘာကွ. .”

“ဝွပ်!! . . .”

ဦးသိန်း အတော်ဒေါသထွက်သွားပုံရသည်။ ဖုန်းကို ဆောင့်ချပစ်ပြီးမှ ကွဲရှသွားမှာ နှမော့သလိုမျိုး တစ်ခါပြန်မကြည့်ရင်း ပြန်ချကာ. . .

“အော်. . အပျင်းပြေ ဆက်ကြည့်တာလို့ပဲ. . ငါ့နှယ်”

“တူလူ. . လူ. . လူ. .”

ဦးသိန်း ထိုင်ရာမှထဖို့ပြင်ခိုက် ဖုန်းဝင်လာပြန်သဖြင့် ဖုန်းခိုက်ယူကာ. .

“ဟဲလို. .”

“.....”

“ဦးမြအေး.. ဟုတ်လား၊ ခေါ်ပေးမယ်.. ကိုင်ထားမလား..”

“.....”

တစ်ဖက်က ကိုင်ထားမည်ဆို၍ ဦးသိန်း ဖုန်းခွက်ကိုဘေးချကာ အော်လံလေး ကောက်ယူလိုက်ပါသည်။ ဦးမြအေးက တစ်ခြံကျော်မှ ဖြစ်သဖြင့် သက်တောင့်သက်သာပင် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ကိုမြအေးရေ.. ဖုန်းတဲ့ဗျ..”

ဦးသိန်းလှမ်းခေါ်ပြီး အသာနားစွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့လှမ်းခေါ်သံကို ဦးမြအေး အမျိုးသမီး ဒေါ်လှတင့်ကြားသွားကာ သူ့ယောက်ျားအား လှမ်းခေါ်ပြောနေသဖြင့် တစ်ဖက်ကဖုန်းကိုင်ထားသူကို လှမ်းပြောလိုက်ပါသည်။

“ခဏလေးနော်.. လာနေပြီ..”

သူပြောပြီး သိပ်မကြာ ဦးမြအေး ကိုင်းကိုင်းကိုင်းကိုင်းနှင့် အပြေးလေးလျှောက်လာ၍ စားပွဲနောက်ကနံ့မှာ အသာဝင်လျှင် နေလိုက်သည်။

“ဟဲလို.. မြအေးပါ..”

“.....”

“ဟမ်....”

“.....”

“မကြားရဘူးကွ. . အခု ဖုန်းဆက်တာ ဘယ်သူလဲ”

“.....”

“ဟေ. . .”

“ဟ. . ကျယ်ကျယ်ပြောပါဟ. . ငါ့နွယ်. . ”

ဦးသိန်း လန့်ကာလှည့်ကြည့်သည်။

“မကြားရဘူးဟ. . ”

“.....”

“ဘာဖြစ်တယ်. . ”

“.....”

“ဟာ. . ဒုက္ခပဲကွာ. . ဦးသိန်း. . ”

“ဗျာ. . ”

“ခင်ဗျားဖုန်းက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ. . ”

“ဗျာ. . ဘာဖြစ်လို့လဲ. . ”

“ဝေါ. . ဝေါနဲ့ ဘာမှမပီသဘူး. . ”

“ဟုတ်လား. . ကျွန်တော့် ခဏပေးပါဦး. . ”

ဦးသိန်းယူကာ နားထောင်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟဲလို. . ”

“.....”

“အင်း. . ဟုတ်ပြီ”

“.....”

“အေး. . အေး. . ဒါပဲနော်. . ”

ထို့နောက် ဦးသိန်း ဖုန်းချလိုက်ကာ. .

“ခင်ဗျားတူမ မခင်မော်တဲ့. . အင်းစိန်ကနေဆက်တာ မနက်ဖြန် ဘုရားကိုးဆူပင့်ကပ်မှာမို့လို့ လာနိုင်ရင်လာခဲ့ပါတဲ့”

“ဪ. . ဒီလိုလား၊ အင်း. . အင်း. . ကဲ. . သွားပြီဗျာ ကျေးဇူးပဲ. . ခင်ဗျားကြားပြီး ကျုပ်မကြားတာ ကျုပ်နားလေးနေပြီ ထင်ပါရဲ့. . ”

ဦးမြအေး တညည်းတွားတွားနှင့်ပြောဆိုကာ ဆိုင်ထဲက လှမ်းအထွက်. . .

“အဲ. . အဲ. . ဦးမြအေး. . ”

ဦးမြအေး. . လှည့်မကြည့်၍ အသံမြင့်ကာ. .

“ဗျို. . ဦးမြအေး. . ”

ဒီတော့မှ. . လှည့်ကြည့်ပြီး. .

“ဗျာ. . ”

“ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဖိုးပေးခဲ့ဦးလေဗျာ. . ”

“ဖုန်းဖိုး. . ”

“အေးလေဗျာ. . ”

“ဟာ. . အဲ့ဒါက ခင်ဗျားနားထောင်တာလေ၊ ကျုပ် နား ထောင်တာ ကြားမှမကြားတာ ပေးစရာလိုလို့လား. . ”

“ဗျာ. . ဟာ. . အဲ့ဒါ ခင်ဗျားတူမခေါ်တာလေ၊ ခင်ဗျား ကိစ္စကို ဖုန်းပြောတာလေ. . ”

“ဟုတ်တယ်. . ဖုန်းခေါ်တာက ကျုပ်ခေါ်တာမဟုတ်

အေးကို ခါးမှဖက်ကာ ဆွဲထုတ်သည်။ ထိုအခါ အောက်မှာ ပက်လက်လန်နေသော ဦးသိန်းအတွက် အခွင့်သာသွားပြီး ဦးမြအေးကို ထကန်လေသည်။

“ဟေ့ကောင် လွတ်... ငါ့ကိုမချုပ်နဲ့နော်”

“အား... မချုပ်ဘူး ဝင်ဆွဲတာ”

“မဆွဲနဲ့... ဒီကောင်ကို တွယ်ချင်နေတာကြာပြီ”

“ဝုန်း... ဒုန်း... ဘုံး”

ခိုင်မြ လန့်ကာ လွတ်ပေးသည်နှင့် လုံးကြပြန်လေ၏။

“သေပေတော့... ”

“မသေဘူးကွ”

“ဖုန်း... ခွပ်... ”

“ကဲ... မတော်ရင် ဦးလေးတို့ပုဆိုးတွေ ကျွန်တော်ယူသွားပြီ၊ ဟိုမှာ အလှူခံထွက်လာတဲ့ အမျိုးသမီးတွေလည်း လာနေပြီ... ”

ခိုင်မြ ပြောပြီး ပုဆိုးတွေကောက်ယူမှ နှစ်ယောက်သား အလုံးဖြည့်ကာ လူချင်းခွဲကြလေသည်။

“ဟေ့ကောင်... ငါ့ပုဆိုးပြန်ပေး... ”

“အဲ့သလို လုပ်ပါဗျ... ဦးလေးတို့ဟာက မကြီးမငယ်နဲ့”

ဦးသိန်းတို့ ပုဆိုးတွေ အလုအယက်ဆွဲကာ စွပ်ကြပြီး ဟိုဒီလှမ်းကဲကြည့်ရင်း...

“ဘယ်မှာလဲကွ... အလှူခံအမျိုးသမီးတွေ... ”

“ခွဲလို့ဆွဲလို့မရလို့ တမင်ပြောတာ...”

“ဟာကွာ... မင်းနှယ်၊ ငါက အသာစီးရထားတာကွာ”

“အောင်မာ... ကျုပ်ဆော်လို့ ခင်ဗျားအသက်တောင်
မရှူနိုင်ပါဘူး...”

“သွားစမ်းပါ မောင်သိန်းရာ... မင်းလောက်တော့ပျင်း
ပါတယ်...”

“အပြောမကြီးစမ်းပါနဲ့ ဦးမြအေးရာ... ကိုယ့်မျက်နှာ
ကိုယ် မှန်ထဲကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး”

“မကျေနပ်ရင်... ပြန်ချမလား”

“အာ... တော်ပြီ... တော်ပြီ...”

ခိုင်မြ ကြားကနေ ချက်ချင်းဝင်ရပ်ရင်း...

“ဦးလေးတို့ ကိုယ့်အသက်အရွယ်ကိုယ်လည်း ပြန်အား
နာကြပါဦးဗျာ၊ ဒီအရွယ်ကြီးနဲ့တောင် ရန်ဖြစ်ရတယ်လို့ပဲ...
စကားနဲ့ညှိနှိုင်းပြီး ပြေရာပြေကြောင်းလုပ်ကြပါ... ကိုယ့်အချင်း
ချင်းတွေပဲ”

ထိုအခါ ဦးသိန်းက...

“မင်း ဘာသိလဲ... ဒီလူ ဖုန်းဆက်ပြီး ဖုန်းဘိုးမပေးတာ
လူပါးဝတာကွာ”

“ဘာကွာ... မင်းဖုန်း မင်းဘာသာဆက်တာ ငါဘာလို့
ပေးရမှာလဲ”

“ဟေ့လူ... ကျုပ်မဆက်ဘူး... ခင်ဗျားတူမ ဆက်တာ”

“သူဆက်လည်း မင်းကိုင်တာပဲ. . .”

ရှင်းကာမှ ရှုပ်နေတော့သဖြင့် ခိုင်မြဲခေါင်းကုတ်ပြီး. . .

“ကဲ. . . ကဲ. . . အဲဒါဆိုလည်း ရုံးမှာခေါ် ရှင်းကြပါဗျာ
နော်. . . ၊ လူကြီးတွေ ဆုံးဖြတ်ပေးလိမ့်မယ်”

“ကောင်းတယ်. . . ညနေရုံးဖွင့်တာနဲ့ သွားတိုင်မယ်”

“တိုင်ပင်လိုင်ပေါ့ကွ. . . ရှင်းရုံပေါ့”

ဦးသိန်း ဆက်မပြောတော့ဘဲ ခိုင်မြဲဘက်လှည့်၍. . .

“မင်းကြားတယ်နော်. . . မင်းလည်း သက်သေရှိတယ်”

“ဗျာ!. . .”

“ညနေရုံးခေါ် ရှင်းရင် မင်းလိုက်ခဲ့ ဒါပဲ. . .”

ထိုစဉ်မှာပင် ဦးမြအေးအား သူ့ဇနီးက လာဆွဲခေါ်သွား
သဖြင့် သူလည်း အလိုလို နားရွက်ညှပ်နေပြီဟု တွေးကာ လှည့်
ပြန်မည်အပြု ဦးသိန်းက. . .

“ကောင်လေး. . . ငါ့ကို ဒီနေရာကြည့်ပေးစမ်း”

ဦးသိန်း လှမ်းပြောရင်း. . . နားရွက်နောက်နားဆီ လှည့်
ပြ၍ ခိုင်မြဲ ကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ. . . ကွဲသွားပြီ ဦးလေးရ. . . ခုံစောင်းနဲ့ရိုက်မိတာ
ထင်တယ်”

“ကောင်းတယ်. . . ငါ့ကို ဆေးထည့်ပေးပြီး ပတ္တီးထူထူ
သာ စည်းပေးစမ်းကွာ၊ ခဏထိုင်. . . အိမ်ထဲမှာ ဆေးသေတ္တာရှိ
တယ် မြအေးဆိုတဲ့လူ. . . ဖုန်းဘိုးနှစ်ရာကပ်နေတာ နှစ်သောင်း

လောက် ခုန်ထွက်လာအောင် လုပ်ပစ်ရမယ်၊ အား.. ကျွတ်
ကျွတ်.. ”

ဦးသိန်း ဆိုင်နောက်ပေါက်ဖက်လှည့်အထွက် ယိုင်ခနဲလဲ
ကျလာ၍ ခိုင်မြဲ အချိန်မီ လှမ်းထိန်းကာ...

“ဦးလေး...”

“အား... မူးတယ်ကွ...”

“ဟာ... ဒါဆို ဆေးခန်းသွားမှဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“အေးကောင်းတယ်... များများကုန်လေ ကောင်းလေ
ပဲ... ဒါမှ...”

“ဦးလေး... ဦးလေး... ၊ ဟာ... ခေါ်လို့လည်း မရတော့
ဘူးဟ... ဒုက္ခပဲ...”

တမင်လွှဲအောင်တော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့
အမြင်ကပ်လို ထပ်တွဲလည်း
ရင်ဘတ်အကွဲကြီးနဲ့ပါပဲ...

အခန်း(၇၀)

“**ဦး**လေးရာ... ဒေါသနဲ့နေပြီး ဒေါသနဲ့သေရင်...
ဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်လဲ...”

“ဟေ့ကောင်... ငါအကုန်သိတယ်... ခေါင်းမူးနေသေး
ဘယ်နော်... မင်းလွတ်လွတ်နေ...”

ဆေးရုံရောက်ပြီး ဘာမှမကြာ... ဦးသိန်း သတိရလာ၍
နိပ်မြ ဂရုဏာဒေါသော ပြောမိသဖြင့် ဦးသိန်း လွတ်ကာအော်

ပစ်သည်။ ဘေးမှာရပ်နေသော သူနာပြုလေးပါ လန့်သွားသည်။
ခိုင်မြဲလည်း လူနာဆောင် ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ စင်္ကြံလမ်းသို့ ရောက်
လာခဲ့ပါသည်။

“ခိုင်မြဲ. . . ”

လှည့်ကြည့်တော့ ရှင်မိုးခ။ သူ့ဘေးခြံကို မှာထားခဲ့၍
ရုံးက ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ကြားသိကာ အမောတကော အ
ပြေးရောက်လာပုံရသည်။

“အဖေ ဘယ်လိုနေသေးလဲ. . . ”

“ပုံမှန်ဖြစ်နေပါပြီ”

ထိုနောက် သူမ လူနာဆောင်ထဲဝင်သွား၍ သူလည်း
စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း လျှောက်ထွက်လာကာ ပြင်ပလူနာဆောင်ရှေ့
ခုံတန်းရှည်တစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်နေလိုက်သည်။ ဆေးရုံ အဝင်ပတ်
လမ်းအတိုင်း စိန်ပန်းပင်ကြီးတွေ စီရီကာစိုက်ထားသဖြင့် ပန်း
ကြွေချိန် အပင်အောက် လမ်းတစ်လျှောက် အနီရောင်၊ အပြာ
ရောင် အကန့်အကန့်တွေခင်းကာ လှနေလေသည်။

အဲ့ဒီလမ်းအတိုင်း ရှင်မိုးခ လျှောက်လာနေပုံကို မြင်
ကြည့်သည်။ ယခုလို အပူရုပ်မျိုးမဲဟုတ်လျှင် အတော်ရင်ခုန်ရပေ
မည်။ ဝါရွှေသော အသားအရည်နှင့် နက်မှောင်သော ဆံမျှင်အ
ရှည်ကြီးတွေ တစ်ယိမ်းနွဲ့နွဲ့၊ အဝါရောင် ခြေဖမိုးလှလှလေးတွေ
ရွှေနေတဲ့လမ်းက အနီနဲ့အပြာ. . . အဲ့ဒီလိုများ ရှိနေပြီး မျက်ဝန်း
လေးထောင့်ကပ်ပြီး အကြည့်ခံလိုက်ရလျှင်တော့. . . ။

“ခိုင်မြဲ . . .”

“အမလေးဗျ”

“အိုး . . .”

သူမ နောက်ကနေရောက်လာပြီး ရုတ်တရက်ခေါ်လိုက်
၍ ခိုင်မြဲ လန့်ကာ ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခါကုန်သည်။

“ဆောရီး . . . ဆောရီး . . . ကျွန်တော် အတွေးလွန်ပြီး
လန့်သွားတာ”

သို့မှပင် သူမ ရင်ဘတ်ထိပ်သောလက်ကို ချ၍ သူ့ဘေး
မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခိုင်မြဲ . . .”

“ဟာ . . . ရတယ် အစ်မ . . . ကျွန်တော် မပင်ပန်းပါဘူး”

“အိုး . . . ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ . . . မင်း ကျောင်းဝတ်စုံတောင်
မလဲရသေးဘဲနဲ့ . . .”

“ရတယ် . . . အခုအစ်မရောက်လာပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်
ပြန်တော့မယ်”

“ဪ . . . ကောင်းပါပြီ တစ်ကယ်ကျေးဇူးနော်”

ခိုင်မြဲ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း လှည့်အကြည့် သူမ မျက်ဝန်း
အကြည့်နှင့်ဆုံကာ . . . ကတုန်ကရင်ကြီးဖြစ်ပြီး ချာခနဲ ပြန်လှည့်
သို့က်ရသည်။

မျက်နှာလေး ရဲခနဲဖြစ်ပြီး ချာခနဲလှည့်ပြောသော ခိုင်မြဲ
အကြည့်ပြီး သူမ ပြုံးပါသည်။ ဘုရားရေ . . . သူကပဲ ရှက်ရတယ်

ဖြင့် အသာနှုတ်ဆိတ်ကာ ကူနေ့ဆယ်လိုက်သည်။

ဆရာဝန်ကြီးက...

“ဦးလေး... ဆေးရုံဆင်းချင်သလား”

“ဆင်းမယ်ဆရာ... ကျွန်တော်ကောင်းနေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဆင်းရမယ်ဗျာ... နော်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး တခြားလူနာတွေအတွက် စကားတိုးတိုးပြောပါ ဟုတ်ပြီလား”

ဆရာဝန်ကြီး ပြန်ထွက်သွားမှ ရှင်မိုးခက လေသံနှင့်...

“ကဲ့... သမီးမပြောဘူးလား၊ အဖေမှာ အဲ့ဒီဒေါသစိတ်ကလေးတစ်ခုကြောင့်ပဲ ခက်နေတာ...”

“အေး... အေး... အခုလျှော့ပြီ ဟိုကောင်လေးရော”

“ပြန်ပြီလေ”

“ဟာ... ဒီကောင် မပြောမဆိုနဲ့၊ အေးပါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... သူ့စိတ်နဲ့သူမို့လို့ပဲ ငါ့လိုသာဆို သေသေဆိုပြီး ပစ်သားခဲ့မိမှာ”

“အဖေသိရင် ပြီးတာပါပဲ...”

သူမစကားကြောင့် ဖခင်ဖြစ်သူ မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကာ ကြည့်သည်။ သူမ မျက်နှာလွဲကာ ပြုံးလေ၏။

၆ ၆ ၆ ၆

“ကွမ်းစားခြင်းသည် သင်၏ကျန်းမာရေးကို ဆိုးရွားစွာ ထိခိုက်နိုင်ပါသည်။ သင် ကွမ်းမစားလျှင် ကောင်းသည်။ ကျွန်ုပ် စီးပွားရေးအတွက် ရောင်းသည်။”

သူ့ဆိုင်နဖူးစည်းမှာ ဆိုင်းဘုတ်တင်လိုက်ကတည်းက တစ်နေ့ လေးငါးထောင်ဖိုးရောင်းနေရသော ရောင်းကြေးက သုံးထောင်ပျော့ပျော့ဝန်းကျင်အထိ ထိုးကျသွားခဲ့သည်။ သို့တိုင် . . . ကိုသောင်းမျက်နှာ ရွှင်ပြကာနေသည်။ ဆေးလေးလေးနှင့်ကွမ်းတစ်ယာ ပါးစောင်ထဲမြှုပ်ပြီး သူ၏ ပေါင်တိုထိပ်လေးအား အယားပြေပွတ်ကာ နေလေ၏။

ဒီနေ့လည်း နေရောင်က ရွှေမော်တင်ဘုရားကြီးအနောက်ဘက်ခြမ်းဆီ ငုံ့ကာဝင်သွားသည်။ ပိုက်ဆံသေတ္တာလုပ်

ထားသော အာပွေးသံဗူးထဲ ထောင့်ငါးရာပင်မပြည့်ချင်။ မိသားစု
ခြောက်ယောက် စားအိုးစားပေါက်က ပုံမှန်ထက် တစ်ဝက်နီးနီး
လျှော့ကျသွားသဖြင့် အိမ်သူဇနီး၏မျက်နှာ သိပ်မကြည်လင်ချင်
တော့တာ ကိုသောင်း သိပါသည်။

“ရှင့်. . အဲဒီဆိုင်းဘုတ်က ဘာလုပ်တာတုန်း၊ ဒီလောက်
လူမှုရေးသိနေရင်လည်း. . တော် လုပ်စားမနေနဲ့” စသဖြင့်. . .
စသဖြင့်. . . ဆိုင်းဘုတ်၏ ဟိုဘက်သည်ဘက် လူတွေ၏အမြင်
နှင့် မိသားစုအမြင်က အတော်ပင်ခြားနားထွက်သွားသည်။

အုပ်ချုပ်မှုရုံးက ဦးအုံးရွှေတို့ လူကြီးအဖွဲ့က ချီးကျူး
ထောပနာပြုကြသည်။

“အေးပေါ့ကွာ. . . ဒီလို ပြောပြီးရောင်းတော့လည်း မင်း
အပြစ်ကင်းတာပေါ့၊ အန္တရာယ်ရှိတဲ့ အစားအစာရောင်းတဲ့လူ
တွေ ဒီလိုပဲဖြစ်သင့်တယ်၊ ဒါမှ နိုင်ငံကြီးသားပီသတာကွ. . .”

ထိုအချိန်နှင့်တိုက်ဆိုင်စွာ ကွမ်းလာစားသော လူတစ်
ယောက်က. . .

“ဟုတ်တယ်နော်ဦးလေး. . စီးကရက်ဗူးတွေမှာလည်း
ဒါမျိုးတွေ့ရတယ်. . ၊ အရက်ပုလင်းမှာတော့ မပါဘူးဗျ. . ”

“မထည့်လို့ပေါ့ကွာ. . . ”

“ဒါဆို ဆေးခြောက်ရှူ ဘိန်းရှူလျှင် အသက်အန္တရာယ်
ကို ဆိုးဝါးစွာထိခိုက်နိုင်ပါသည် လို့စာတန်းလေးထိုးပြီး အဲ့ဒါတွေ
ချရောင်းရင်ကော. . . ”

“ဟေ. . . အဲဒါဆိုဖမ်းမှာပေါ့ကွာ၊ ထောင်ချပစ်လို့ ဝက်လချီးတောင်လည်သွားဦးမယ် ဘာမှတ်လဲ”

“အဲဒါတော့ မတရားဘူးဗျာ၊ အန္တရာယ်ရှိတာချင်းအတူတူ ဟိုဟာတွေခွင့်ပြုပြီး ဒီဟာတွေခွင့်မပြုဘူးဆိုတာ ဖြစ်သင့်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ. . . ၊ တကယ့်နိုင်ငံကြီးသားပီသတဲ့သူတွေကတော့ ဥပဒေကို လက်တစ်လုံးခြားလေးလုပ်ပြီး လိမ်စားလုပ်စားတာမျိုး မလုပ်ဘူးဗျ. . . ”

“ကဲကွာ. . . မင်းပြောသလိုဆို စီးကရက်တွေ၊ အရက်တွေ၊ ကွမ်းယာတွေ၊ မင်းပြောတဲ့. . . ဆေးတွေ၊ ဘိန်းတွေမရှိတဲ့တိုင်းပြည် ဘယ်တိုင်းပြည်လဲ. . . ငါ့ပြောစမ်း. . . ”

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာလေ. . . နိုင်ငံကြီးသားတို့ နိုင်ငံကြီးတို့ဆိုတာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိကိုမရှိတာ. . . နောက်တော့ ရှိချင်ရှိလာမှာပေါ့၊ ကဲ. . . သွားပြီဗျို. . . ”

ထိုနေ့ရက်က ထိုမည်သော ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းမသိသော လူ၏စကားကြောင့် ကိုသောင်းကွမ်းယာဆိုင်မှာ ဝင်ငွေမကောင်းသော်လည်း အတွေးကောင်းလေးများ ဖြစ်ထွန်းကျန်ခဲ့သည်။

နိုင်တီတူးတစ်မျိုးတည်းနှင့်စားသော ရဲကိုကိုက. . .
(လှည့်ကင်းရောက်လာသော ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ပါသည်)

“အမှန်တော့ ဆိုင်းဘုတ်လေးထူလိုက်ရင် အားလုံးပြည့်စုံပြီ၊ တာဝန်ကျေပြီလို့ လူတွေ မှိန်းကြံနေတာဗျ. . . ၊ တစ်ကယ်ဖြစ်

သင့်တာက ဆိုင်းဘုတ်နဲ့လူ အတူတူလုပ်ကြရမှာ. . ၊ ဒီလူက
တော့ လူလည်ကိုကျလွန်းသဗျ၊ သူ့ဆိုင်းဘုတ်က ကျွန်ုပ်စီးပွား
ရေးအတွက် ရောင်းသည်တဲ့. . ”

ရယ်ကြသည်။ ပြီးတော့. . အသီးသီးထွက်ခွါသွားကြ
သည်။

ကိုသောင်းတစ်ယောက်တည်း ပီတိဖြစ်စွာကျန်ခဲ့သည်။
ညေ့သို့ဆိုစေ. . ထိုဆိုင်းဘုတ်ကြောင့် သူ၏ကွမ်းယာဆိုင်လေး
အနိပ္ပာယ်ရှိလာသည်ဟု ခံစားရလေသည်။

“မောင်သောင်းရေး. . . ဂျမ်း နှစ်ရာဘိုးလောက် လုပ်ဦး
ဏှာ”

သူအတွေးနှင့် နစ်ပြီးပြုံးနေတုန်း ဦးအုံးရွှေရောက်လာ
ကာ ကွမ်းမှာ၍ ထအရပ် ခြေတုစွပ်ဖို့မေ့သွား၍. .

“ဂလုံ. . . ”

“ဘာဖြစ်တာတုန်း. . ”

“အာ. . . ခြေတုမစွပ်မိလို့လေ. . ဦးလေးရာ. . ”

“ဟင်. . မင်းနွယ်. . ”

ကိုသောင်း တံတောင်နှင့်ဆိုင်ခုံစောင်းဆောင့်မိ၍ အ
အိမ်မှသွားသော်လည်း မနာနိုင်ဘဲ ခြေတုစွပ်ကာ ထရပ်
သည်။ ဦးအုံးရွှေက ကွမ်းတစ်ယာစာ သူ့ဘာသာယူယာစား

“ဒီနေ့ညကတော့ ပါးစောင်ထဲကွမ်းယာသာမရှိရင်

အတော် စိတ်ညစ်ရမယ်ဟေ့. . ၊ ဆေးလေးလေးသာထည့်ကာ
မူးသွားရင် ပိုကောင်းသေး. . ”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့တုန်း ဦးလေးရ. . ၊ ကျန်းမာရေးကို
ခိုက်နိုင်တယ်လေ. . ”

“စိတ်သက်သာတယ်၊ မင်းလည်း စီးပွားဖြစ်တယ်. .
လုပ်”

ထိုအခိုက် ရုံးရှေ့သို့ ကားလေးတစ်စီး လျှောခနဲ ခေါ်
ထိုးဝင်ရပ်သဖြင့် ကိုသောင်းလှမ်းကြည့်ပြီး. .

“ဟာ. . ဦးဖုန်းရဲ့ကားပါလား၊ ဘာပြဿနာဖြစ်ပြန်
မသိဘူး. . ”

ဦးအုံးရွှေ ခေါင်းငဲ့ကြည့်ရင်းက. .

“သူတို့ပြဿနာလေကွာ. . နေ့ခင်းက ဦးမြအေးနဲ့
ဖုန်းဆိုင်ပေါ်မှာ နပမ်းလုံးကြတာ ပုဆိုးတောင်မပါဘူးတဲ့၊ အဲ့
ဦးသိန်းတို့အိမ်ရှေ့က ကျောင်းဆရာမ အပျိုကြီးညီအစ်မက
ခင်းကတည်းက အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကို သွားတိုင်ထားတယ်၊

အိမ်ရှေ့မှာ မဖွယ်မရာမြင်ကွင်းကြောင့် ပညာရေး
သွားဖို့ကိစ္စတောင် အိမ်ရှေ့မထွက်ရဲလို့ မသွားလိုက်ရဘူးတဲ့

“ဟာ. . ဒါဆို ဘာမှုဖြစ်မလဲ. . ”

“အမျိုးသမီးတွေကို မဖွယ်မရာပြုမှု၊ ကာကွယ်ရေး
ပေါ့ကွ. . ၊ မုဒိမ်းမှုနဲ့ ဘာထူးလဲ. . ”

“ဟမ်. . ”

“အတော်ပဲ. . ကွမ်းထုပ်ယူပြီး ဦးသိန်းအိမ်သွားဖို့ဟာ သွားစရာတောင်မလိုတော့ဘူး. . ကဲ. . ဦးမြအေးကျန်သေးသ
တ. . ”

၆ ၆ ၆ ၆

ဒီနေ့တော့ Guide ဝင်ရက် နားရက်ဖြစ်၍ ခိုင်မြဲ ကိုယ်
စာကိုယ်လုပ်ကာ ကုတင်ပေါ်မှာငြိမ်နေသည်။ မြဘုန်းတို့အုတ်
ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဦးမိုက်ကြီးဆိုင်ထွက်ထိုင်ဖို့ ရွှစ်ထိုးကာ
ပြင်ဆင်နေကြသည်။

“မင်းမလိုက်ဘူးလား. . .”

“မင်းတို့တောင်မထွက်သင့်ဘူးကွာ. . . စာမေးပွဲက
နားကပ်နေတဲ့ဟာ. . .”

“အာ. . . အေးဆေးပါ။ ပြန်လာမှလုပ်လည်း ဖြစ်တာပဲ။”

“ဟဲ့. . . ကောင်လေးတွေ. . .”

အဆောင်ပိုင်ရှင် အန်တီကြီးအသံကြောင့် အားလုံး
ဆောင်အဝင်ဝဖက် လှည့်ကာကြည့်ကြသည်။

“ခိုင်မြဲတဲ့ . . အရှေ့မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ် . . ”

အန်တီကြီးစကားကြောင့် ခိုင်မြဲတွေဝေသွားသော်လည်း မြဘုန်းတို့ ဝုန်းခနဲပြေးထွက်ကာ ကြည့်ကြသည်။ အဆောင်နေသည့် သက်တမ်းကာလတလျှောက် အဆောင်မှာ လိုက်ခေါ်လိုက်တွေ့သည့်ဧည့်သည်ဟူ၍ ဘယ်တုန်းကမှမရှိခဲ့သဖြင့် ခိုင်မြဲစဉ်းစားနေခိုက် မြအောင်ပြေးဝင်လာပြီး . . .

“ခိုင်မြဲရေ . . ရှင်မိုးခကွ . . ”

“ဟင် . . ”

“ကားနဲ့လာခေါ်တာ . . လာ . . မြန်မြန်”

ခိုင်မြဲ အူတူတူကြီးဖြစ်သွားပြီး အိပ်မက်ယောင်နေသလိုလိုက်လာသည်။ အဟုတ်ကိုရောက်နေသည်။

“ခိုင်မြဲရေ . . အဖေခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ လိုက်ခဲ့ပါဦး”

ဒီတော့မှ နေ့ခင်းကပြဿနာကို သတိရကာ ပင့်သက်ချပြီး . .

“အခု အိမ်မှာလား”

“မဟုတ်ဘူး ရုံးမှာ . . အဝတ်အစားလဲဦးမလား”

ခိုင်မြဲ သူ့ကိုယ်သူတစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ပြီး . .

“မလဲတော့ပါဘူး . . ”

“ဒါဆိုသွားမယ် . . လာ . . လာ . . တက်”

ခိုင်မြဲ ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် မြဘုန်းက . . .

“ခိုင်မြဲရေ . . ငါတို့အကူအညီလိုမလား၊ လိုက်ခဲ့မယ်

လေ”

“ရတယ်. . မလိုဘူး. . ”

“ဒါပေမယ့် လမ်းကြိုတယ်လေကွာ၊ ငါတို့ ဦးမိုက်ဆိုင် အထိ လိုက်မယ်. . ”

“လမ်းလျှောက်ပြီးလိုက်ခဲ့. . အစ်မ မောင်းတော့. . ”

မြဘုန်း အသံတိတ်ကျိန်ဆဲကျန်ခဲ့၍ ခိုင်မြဲပြီးပါသည်။
ထိုစဉ် ရှင်မိုးခက. .

“မောင်လေးရေ. . ပြဿနာက ပိုတောင်ဆိုးနေပြီ”

“ဗျာ! . . ”

မောင်လေးရေ. . ဟု ခေါ်လိုက်သောအသံလေးက ချိုလှသည်။ အပူသံမဟုတ်လျှင် အဘယ်မျှကောင်းမည်နည်းဟု သူတွေးစဉ်. . .

“အခုကိစ္စက အဖေကဆေးရုံကအပြန် ရုံးမှာဝင်ပြီးတိုင် တာ. . . ရုံးမှာ ကြိုပြီးတိုင်ထားတဲ့တိုင်ချက်က ရောက်နေတယ်လေ”

“ဪ. . . ဦးလေးနဲ့ဖြစ်တဲ့သူက အရင် ဦးအောင်တိုင်တာ ထင်တယ်. . ”

“မဟုတ်ဘူး. . . အစ်မတို့အိမ်ရှေ့က ဆရာမတွေတိုင်ထားတာ. . မဖွယ်မရာပြုမှုတဲ့၊ ဘာတွေလဲမသိဘူး၊ အစ်မတော့ ရှက်လို့သေမှာပဲ. . ”

“အဲ. . အင်း. . ”

“မောင်လေးသိလား.. ဘာကိစ္စလဲ..”

ခိုင်မြ ခဏလောက်နှုတ်ဆိတ်နေပြီးမှ..

“ဒီလို အစ်မရဲ့.. နေ့ခင်းက ကျွန်တော်ကျောင်းကပြန်
လာတော့ ဦးလေးတို့ ဆိုင်ထဲမှာလုံးကြတယ်..”

“အင်း..”

ခိုင်မြလည်း ပြောမှဖြစ်မည်ဟုတွေးကာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ
ပြောပြလိုက်၍ ‘ရှင်မိုးခ အကြီးအကျယ်အံ့အားသင့်သွားကာ..

“အလိုလေး.. ဘုရားရေး.. အဲသလောက်တွေ ဖြစ်ကုန်
ကြတာလား..”

“တော်တော်ဆိုးတယ်.. အစ်မရဲ့.. အဲဒါကို ရှေ့အိမ်
က ဆရာမတွေမြင်ပြီး တိုင်တာနေမှာ”

သူမ ချက်ချင်းဘာမှပြန်မပြောနိုင်သေးဘဲ ကားကို ခုမှ
အမောင်းသင်သလို ဂရုစိုက်မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။ ကားကို နှိုး
ဘက်ချိုးကွေ့လာရင်းက..

“အဲဒီတော့ ဘာတွေဖြစ်ကုန်မလဲဟင်..”

“ဘာမှတော့မဖြစ်ပါဘူး.. ဒီလိုပဲ တောင်းပန်လိုက်ပေါ့။
ဒါတမင်လုပ်တာမှမဟုတ်ပဲဟာ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှက်စရာကြီးမဟုတ်လား..”

“ဖြစ်ပြီးမှတော့အစ်မရယ်.. နောက်မဖြစ်ဖို့ပဲ ရှိတော့
တာပေါ့..”

“ဟင်း.. ငါ့အဖေနဲ့တော့ ဒုက္ခပါပဲ..”

ခိုင်မြဲတို့ကားလေး ရုံးရှေ့ရပ်သည်နှင့် ဦးသိန်းနှင့် ဦးမြ
အေးအား ရုံးရှေ့မှာအတူတွဲရပ်နေတာ မြင်ရသဖြင့် ခိုင်မြဲပင်
အံ့အားသင့်သွားသည်။

နေ့ခင်းတုန်းကတော့ အစိမ်းပဲဝါးစားကြတော့မလိုနှင့်. .
ခုတော့. . .

“အေး. . မောင်ခိုင်မြဲ. . လာပါဦးကွာ၊ ငါတို့တော့ ဒုက္ခ
ရောက်ပြီဟ. . ”

သူကားထဲကထွက်လျှင်ပဲ ဦးမြအေးရောက်လာကာ ဦး
သိန်းရပ်နေရာအထိ ဆွဲကာခေါ်သွားသည်။

“မင်းသိပြီးပလား. . ”

“ဟုတ်. . အစ်မပြောပြလို့ သိထားပါတယ်. . ”

“မြေပူရာ. . ကင်းမှောင့်ကွာ. . ငါ့နှယ်. . ”

“ကဲ. . ကိုမြအေး. . ညည်းနေလို့မဖြစ်ဘူး၊ အုပ်ချုပ်ရေး
မှူးရောက်လာရင် မေးတော့မယ်. . ကျုပ်တို့ဘာပြောကြမလဲ”

“အေးဗျာ. . ကိုသိန်းရာ၊ ကျုပ်လည်း ရှက်ပြီး ထူပူနေပြီ၊
အတော်ရက်စက်တဲ့ကလေးမတွေပဲ၊ ကျုပ်တို့က ဒီလိုလုပ်တတ်
တဲ့ လူစားလား. . ”

“ဟုတ်ပဗျာ. . ”

ခုတော့လည်း သူတော်ချင်း သတင်းလွေ့လွေ့ဖြစ်နေ၍
ခိုင်မြဲ အသာပြုံးမိကာ. .

“ကျွန်တော်တို့ ဒီပြဿနာရှင်းဖို့က ဦးလေးတို့ ခုလို သင့်

မြတ်နေလို့ မရဘူးလို့ထင်တာပဲ. . ”

“ဟေ. . ဘာကြောင့်လဲ. . ”

“တိုင်တဲ့သူက တိုင်ထားပြီဆိုတော့ ဦးလေးတို့ ခုလိုသင့်
မြတ်နေရင် ဒါ တမင်ကြံစည်တာ၊ တိုင်ပင်ပြီးလုပ်ကြတာလို့ ယူဆ
နိုင်တယ်. . ”

အဖိုးကြီးနှစ်ယောက် ငြိမ်ကာစဉ်းစားကြသည်။

ပြီးမှ. . အထိပ်ထိပ်အလန်လန်နှင့်. .

“အဲ. . အဲဒီတော့. . ”

“လူချင်းခွဲရမယ်. . . နေ့ခင်းကလိုမဟုတ်တောင် ခတ်
စောင်စောင်. . ခပ်တန်းတန်းပြန်နေရမယ်. . ၊ တိုင်ထားတဲ့အမှု
ကိစ္စ ဘယ်လိုပဲပြောပြော ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်ဦးစားပေး တင်ပြရမယ်၊
ဥပမာ ရန်ဖြစ်တဲ့ကိစ္စ. . မကျေနပ်လို့ ရုံးမှာလာတိုင်တယ်ပေါ့။

ဆိုတော့ကာ ရန်ဖြစ်ရင်း မတော်မဆလုံချည်ကျွတ်တာ
ဟာ တမင်လုပ်တဲ့ မဖွယ်မရာကိစ္စမဟုတ်ဘူးလို့ ပေါ်လွင်သွား
မယ်၊ တစ်ကယ်လည်း ဒီအတိုင်းပဲမို့လို့ အခုတိုင်ထားတဲ့အမှုက
ပေါ့သွားမယ်. . ”

“ဟုတ်တယ်. . ဟုတ်တယ်. . ”

“မှန်တယ်. . အဲဒီအတိုင်းလုပ်ရမယ်၊ ကဲ. . ဟေ့လူ ခင်
ဗျားက ကျုပ်ရန်သူပဲ၊ ကျုပ်ခေါင်းကွဲလို့ ဆေးရုံတောင်ရောက်သွား
တယ်၊ အဲဒါ ဆေးဘိုးလျော်ပေတော့. . ”

“ဘာဗျ. . ခင်ဗျားဘာသာ ဆင့်ဖင်အနာလုပ်ပြီး ဆေးရုံ

သွားရှုပ်တာ ကျုပ်က ဘာလို့လျော်ရမှာလဲ. . ”

“ဘာဗျ. . ကျုပ် သတိလစ်သွားတာ သိရဲ့လား”

“အသက်ကြီးတဲ့လူပဲဗျာ. . မောရင်ဖြစ်မှာပဲ. . ”

“အောင်မာ. . အောင်မာ. . ”

“ကျုပ်က မှန်တာပြောတာ မကျေနပ်ရင်လဲသေလိုက်”

“ဟာ. . ဒီလူ. . ”

“ဟေ့. . ဟာ. . ကဲကွာ. . ”

ပြောဆိုနေရင်းက ဦးသိန်းကစပြီး ခုန်အုပ်၍ နှစ်ယောက် သား ရုံးရှေ့မှာ လုံးကြပြန်လေသည်။ ကားထဲမှာထိုင်နေသော ရှင်မိုးခလည်း ပြေးထွက်လာကာ ဆွဲလေသည်။ ခိုင်မြဲက ဦးမြ အေးကို ဝင်ဆွဲ၍ ရှင်မိုးခက ဦးသိန်းကိုဆွဲကာ ဖက်ထားသည်။

“အဖေရယ်. . ရုံးရှေ့မှာလေ၊ သမီးတော့ သေချင်တော့ တာပဲ. . ”

“ဒီလူကိုက လူပါးဝ၊ ဝနိုင်လွန်းတာ. . ”

“ဟေ့လူ. . မင်းပါးစပ်ပိတ်နော်၊ ဟေ့ကောင်. . လွတ်၊ ငါ့ကိုမချုပ်နဲ့. . . ”

“ဟ. . ဟ. . ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကြတာတုန်း. . ”

အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရောက်လာ၍ ဦးသိန်းတို့ ကိုယ်ရှိန်သတ် ကြသည်။

“လာ. . ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် မကြီးမငယ်နဲ့ အတော် ဆိုးတဲ့လူတွေ. . ”

သို့နှင့် အားလုံး ရုံးထဲရောက်ကုန်ကြကာ လူလည်းစုံနေ
သဖြင့် ပြဿနာအထုပ်ဖြေတော့သည်။

“ဟောမှာမြင်လား. . . တိုင်စာ၊ မုဒိမ်းမှုမြောက်တယ်ဗျ
ရှင်းလား. . . ”

အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက တိုင်စာ၊စာရွက် စားပွဲပေါ်ချပြခိုက်
ဦးမြအေးက. . .

“ဒါ. . . ဘယ်သူတိုင်တာလဲ”

“ခင်ဗျားတို့ရှေ့က ဆရာမတွေ. . . အပျိုတွေဗျ. . . ”

“အိုဗျာ. . . ကျုပ်ရန်ဖြစ်တာ ဦးသိန်းနဲ့၊ သူတို့နဲ့ဘာဆိုင်
လဲ၊ အဖိုးကြီးဆိုတာ နဂိုကတည်းက ပုဆိုးမမြဲဘူး၊ ရန်ဖြစ်သတ်
ပုတ်မှတော့ ကျွတ်မှာပဲ၊ အဲ့ဒါကို ဘယ်သူမြင်အောင်ကြည့်တာ
လဲ. . . ”

“ဟာ. . . ဟေ့လူ ခင်ဗျားစကားလွန်ပြီ. . . ”

ထိုစဉ်. . . ဦးသိန်းက. . .

“ဒါတော့မလွန်ဘူးဗျ. . . ၊ အခု ဒီတိုင်စာမြင်မှပဲ ကျုပ်
တောင် ရှက်လာပြီ၊ ဒါ ကျုပ်ကိုအရှက်ခွဲတာပဲ၊ အခု ကျုပ်ပြန်တိုင်
မယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကိုအရှက်ကွဲအောင်လုပ်တာကို ခေါ်ပြီးဆုံးမဖေး
ပါ. . . ”

“အောင်မာဗျာ. . . ခင်ဗျားတို့ကပဲ ပြောရတယ်ရှိသေး”

“အဲ့ဒီပြဿနာထက် အရေးကြီးတာက ဒီလူ ကျုပ်ဆိုင်မှာ
ဖုန်းဆက်ပြီး ဖုန်းဘိုးမပေးဘူး၊ အဲ့ဒီအပြင် ကျုပ်ဆိုင်မှာ ကျုပ်

ခေါင်းကိုကွဲအောင် လုပ်သွားတယ်. . လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

“အေး. . မကျေနပ်ရင် သေလိုက်ဗျာ၊ ဒီမှာ အုပ်ချုပ်ရေး မှူး ဖုန်းက ရန်ကုန်ကလွမ်းဆက်တာ ကျုပ်မဆက်ဘူး၊ ဖုန်းနား ထောင်တော့လည်း သူပဲ. . အဲဒါကို ကျုပ်က ဘာအတွက် ဖုန်း ဘိုးပေးရမှာလဲ. . ”

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး အတော်စိတ်ညစ်သွားကာ ခေါင်းကိုစုံ ကုတ်ပစ်၍. . ရှုံ့တွပြီး. .

“ကဲ. . တော်ပြီ၊ ခင်ဗျားတို့နောက်နောင် ရပ်ကွက်ထဲ ပြဿနာမလုပ်တော့ပါဘူးလို့ ဝန်ခံကတိထိုးကြ၊ အဲဒါမှ မကျေနပ်ရင် ရဲစခန်းမှာသာ အမှုဖွင့်ကြတော့. . ”

ပြဿနာက ထိုမျှနှင့်ပင်ပြီးသွားပါသည်။ ဦးသိန်းတို့ ဦးမြ အေးတို့ လက်မှတ်ထိုးကြသည်။ အပြန် ဦးသိန်းက. .

“ကောင်လေး. . ကားထဲဝင်လေ”

“ကျွန်တော် မလိုက်တော့ဘူး ဦးလေး. . ”

“အေး. . ဒါဆိုလည်းပြီးရော၊ ကျေးဇူးပဲ. . မင်းပေးတဲ့ အကြံကြောင့် သက်သာတာဟေ့၊ ဒါပေမယ့် ဟိုလူ့ကိုတော့ ငါ အမိအရ တစ်ချက်ဆော်ထည့်လိုက်ရသကွ. . ကျေပြီ၊ သမီး. . မောင်းတော့. . ”

ခိုင်မြ ပြုံးရင်းနှင့်ပင် ပင့်သက်ရှိုက်မိသည်။ ရှင်မိုးခက တော့ အားနာသောမျက်ဝန်းတွေနှင့်ကြည့်ကာ နှုတ်ဆက်သည်။ အမူအရာနှင့်. . .

သူမတို့ကားလေးထွက်သွားမှ. . .

“အစ်မရယ်. . ဦးလေးရှေ့မှာ အင်ဂျင်နှစ်လုံးတပ်ထား
တာတောင် ရင်မခုန်နိုင်တာ နားလည်မှာပါ. .
ဟူး. . မလွယ်ပါလား. . ငါ့နှယ်. . ”

အချစ်နဲ့ထမ်း
ခယ်သင်းကချို
ခယ်ဟာကိုမြို့ရပါ
ကိုယ်ရတာ တစ်ခုတည်းရယ်မို့
အခုခွဲစားရွေး
ဪ...
တွေးကြည့်သမျှ အချစ်ကချို
အပြစ်မဆို
အဖြစ်သနစ်ကို ဘာနဲ့နှိုင်းရပါ
လှိုင်းထဲတုတ်ခမ်းခေါင်းအလည်မှာ
အနမ်းတစ်သောင်းထည်ဝါ
ဖယ်မခွာအမြဲချစ်ပေမယ့်
ညစ်နေတဲ့စိတ်အရင်းထဲ
ထမ်းပဲတမ်းစာနေတော့ကာ
လွမ်းသမျှပြာလောင်ပြီး
မဆာပေါင်လို့ ဟန်ဆောင်ပြောလည်း
အမောဖောက်ကာ ခွေယိုင်သမို့
ဖေကိုင်ပြီး အတုတ်မခံရအောင်
မောင်..လေ...
အဟုတ်ကြံဆပြီး ရှာဖွေကျွေးပါ့မယ်
တွေးသမျှ ထမ်းမှ ထမ်းရယ်လို့
အချစ်...မင်း နောက်ဆုတ်လေဦး...။

အခန်း(ခြောက်)

30 ဆိပ်က ငယ်ထိပ်ရောက်နေပြီလို့ပဲ ဆိုမလား။ အား
လုံး သွေးလေလည်ပတ်နိုင်ဖို့စရိတ်က ခင်ယုခိုင်ရဲ့ Guide လခပဲ
နို့တယ်နော်လို့ ပြောထားသည့်ကြားက မြဘုန်းတို့ အငတ်ခံဖို့
အသင့် ဖြစ်နေသလိုမျိုး အရေးဆိုလာကြ၍ ခိုင်မြဲလည်း ရှေ့
မှက်နှာနောက်ထားကာ ပြောရတော့သည်။

“အန်ကယ်ရော အန်တီပါ တိုင်ပင်ချင်လို့”

“ဟေ့ . . အေး . . ဘာများတုန်း”

ခိုင်မြဲ စာသင်ဖို့ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ဧည့်ခန်းထဲ အရံ သင့်တွေရသည့် ဦးတင်မောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံအား စကားစလိုက် သည်။

“ထိုင်ပါဟဲ့ မင်းကလည်း”

“ဟုတ်”

ခိုင်မြဲ ဝင်ထိုင်ခိုက် ခင်ယုခိုင်လည်း ဧည့်ခန်းထဲ ရောက် လာသဖြင့် ခိုင်မြဲ လှမ်းခေါ်ကာ ဝင်ထိုင်ဖို့ လက်ဟန်ပြလိုက် သည်။

“ကဲ . . ပြောပါဦးကွ ဘာများလဲ”

“ဒီလိုပါ . . အခု ကျွန်တော်လည်း စာမေးပွဲ နီးလာပြီဆို တော့ ကျွန်တော့်အတွက်ကျွန်တော်လုပ်ရင်းနဲ့ တာဝန်ယူထားတဲ့ Guide အချိန်တွေအတွက် စီစဉ်ရတာ အခက်အခဲတွေ ဖြစ်လာ တယ်”

“အင်း . . အဲ့ဒီတော့”

“ဟုတ် . . အဲ့ဒါကို ကျွန်တော်နဲ့မေဂျာ အတန်းတူ အ ဆောင်မှာလည်း တစ်ခန်းတည်း အတူတူနေကြတဲ့ သူငယ်ချင်း တွေက ဘာသာရပ်မျှပြီး တာဝန်ယူပေးဖို့ တိုင်ပင်ထားကြပါ တယ်၊ တစ်ခြား Guide ဝင်ရတဲ့ ကျောင်းသားတွေပါ လှည့်ဝင် ရင်း ခင်ယုခိုင်အချိန်ပါ ခွဲဝင်ဖို့ အန်ကယ်တို့ဆီ ခွင့်တောင်းချင်

လို့ပါ”

“ဟေ့. . အဲဒါ မင်းနှမနဲ့တိုင်ပင်လေ မင်းက အဆင်ပြေ
အောင် စီစဉ်ပေးတာပဲ ဘာလက်မခံစရာရှိလဲကွ. . ငါ့နှယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ. . အဲဒါဆို ကျွန်တော် စီစဉ်လိုက်ပါ့မယ်”
ထိုစဉ် ဒေါ်စောက. .

“သားရေ ယောကျ်ားလေးတွေဆိုတော့ မင်းနှမအတွက်
မင်းကပဲ တာဝန်ယူရမယ်နော်”

“ခင်ဗျာ. . ဪ. . ဟုတ်ကဲ့ပါ။ စိတ်ချပါ အန်တီ ကျွန်
တော့်သူငယ်ချင်းတွေကို ခင်ယုခိုင်နဲ့လည်း ကျောင်းမှာ မိတ်ဆက်
ပေးပြီးပါပြီ အားလုံးလူကောင်းတွေပါ”

“အေးလေ အဲဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ”

ခိုင်မြ အသက်အောင့်ကာ ဧည့်ခန်းထဲကထွက်လာပြီး
ခင်ယုခိုင်၏ စာကြည့်ခန်းထဲရောက်မှပင် အသက်ဝဝ ရှုနိုင်လေ
တော့သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ခင်ယုခိုင်က. . .

“အစ်ကို့ သူငယ်ချင်းတွေက မလွယ်ဘူး. . သိလား”

ခိုင်မြ ခေါင်းနပမ်းကြီးသွားကာ. . .

“ဟမ်. . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အခု ညနေအတန်းဆင်းရင် လာစောင့်ပြီး ခေါ်နေကြ
တယ်။ မနေ့က အဟန်းထဲက ညီမ သူငယ်ချင်း ကောင်လေးနှစ်
ယောက်ကိုလည်း ဗလိုင်းကြီးသွားဟောက်တယ်. . သိလား”

“အင်း. . ဒီကောင်တွေလည်း ပြောကိုမပြောရဲလောက်

အောင်ပဲ ခင်ယုခိုင်ရာ၊ အဲဒါ ငါ့နှမကွာ မင်းတို့ စောင့်ရှောက်ကြ
လို့ပြောမိတာ အဆုံးကို လုပ်တော့တာပဲ”

“အဲဒါဆို နည်းနည်းပြင်ပြီးပြောပါဦး ဒီပုံအတိုင်းဆို ညီမ
ရည်းစားရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“အဲ..”

၆ ၆ ၆ ၆

ဘယ်ချိန်ခေါ်ခေါ် စက်ပိတ်ထားပါသဖြင့် ခေါ်ဆို၍မရနိုင်ပါဟုသာ ကြားနေရသဖြင့် ဦးကျော်ဇေယျ သက်ပြင်းချကာ လက်ထဲကဖုန်းပါ စားပွဲပေါ်ချလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဒေါ်ခင်မိုးက မှက်နှာညိုနေသော ခင်ပွန်းသည်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး...

“သားနဲ့အဆက်အသွယ် မရဘူးလား.. ကို”

“မရဘူး.. မိုး၊ ကိုတင်မောင်ကို လှမ်းမေးကြည့်တော့ သည်း အဆင်ပြေပါတယ်လို့ပြောနေတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့စရိတ် သူရှာနေရတော့ သူ့ပညာရေးအတွက် အဆင်မပြေလောက်ဘူး ဆင်တယ် မိုးရာ၊ ဒီနှစ်က.. အမ်အီးအမှတ်ဝင်အောင်အောင်မှ အမ်အီးဆက်တက်ခွင့်ရမှာ”

“အဲ့ဒါဆို ကို မိတ်ဆွေကတစ်ဆင့် ပိုက်ဆံပို့ပေးခိုင်းရင်

ရော”

“ကိုယ့်သားအကြောင်း ကိုယ်သိတယ်. . ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကာလတစ်လျှောက်လုံး လုံးဝ အိမ်ကိုပြန်မလာတာပဲကြည့်လေ၊ ဖအေက ဒီလောက်ဖုန်းတစ်ဂွမ်ဂွမ်နဲ့ ခေါ်နေတာတောင် ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ကိုယ် သူ့ကျောင်းကိုလိုက်သွားပြီး တွေ့တော့လည်း ရှောင်နေတယ် ကိုယ်ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲမိုး”

ဒေါ်ခင်မိုး ပင့်သက်ပါးပါးလေး ရှိုက်သွင်းပြီးမှ. . .

“ဘယ်လိုမှမတတ်သာရင်တော့ ကို အဆောင်ကို လိုက်သွားပေါ့၊ အိမ်ကဖုန်းနဲ့ခေါ်ရင် ရတယ်ဆိုတော့ သူ့နေတဲ့အဆောင်က မိုးတို့ခြံနဲ့ သိပ်မဝေးလို့ပဲဖြစ်လိမ့်မယ် အဲ့ဒီနားရောက်ရင် စုံစမ်းကြည့်လိုက်ပေါ့”

“မိုးတို့အိမ်က ကိုယ့်ကိုသိတယ်လေ၊ တွေ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အဓိကကတော့ မိုးရဲ့သမီးအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားမှာကိုပဲ စိတ်ပူတယ်”

“သမီးက လိမ္မာပြီး ရင့်ကျက်မှုရှိတဲ့ ကလေးပါ၊ မိုး သမီးဆီကို ကြိုပြီး ဖုန်းဆက်ပေးထားရမလား”

“ဟာ. . အဲ့ဒါ စဉ်းစားပြီး လုပ်ရလိမ့်မယ်၊ တော်ကြာခိုင်မြဲက ကိုယ့်ရဲ့သားဆိုတာ ရှင်မိုးခ သိသွားရင် သူတို့ချင်း ဆက်ဆံရေးတွေ ထိခိုက်ကုန်မလား”

“အို. . ကိုကလည်း သူတို့ချင်းဆက်ဆံရေးကိုရော ကိုလိုလား”

“မသိဘူးလေ”

“ဟွန်း.. မသိပဲနဲ့များ”

“ဒါပေမယ့်.. ကိုတို့တိုင်ပင်ထားတယ်လေ”

“ကဲ.. ကလေးတွေ အခြေအနေကိုလည်း အရင် စုံစမ်း

ကြည့်ပါဦး ရှင်ရယ်”

“အေးပါကွာ.. အေးပါ”

အာဟာရတို့
မာနတို့...ဆိုတာ
မြို့ရလို့အာဟာရမဖြစ်ပေမယ့်
ထွေးထုတ်ပစ်လိုက်ရင်
ပေါ့ပါးသွားတယ်...တဲ့...။

အခန်း(ခုနစ်)

“ခွင့်မြဲ”

“ဪ... မမ အလုပ်ကပြန်လာတာလား”

“အင်း... အတော်ပဲ မင်းနဲ့စကားပြောရင်း ကော်ဖီ
သောက်ကြမလားလို့”

“ကောင်းသားပဲ ကျွန်တော်လည်း စာကြည့်ရင်း ခေါင်း
ကိုက်လို့ ထွက်လာတာ”

“အိုခေ”

ထိုနောက် ရှင်မိုးခက ဆိုင်ရှေ့မှာပင် ကားရပ်ကာ ကားထဲကထွက်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ထိုင်သည်နှင့် ဦးမိုက် ပြီတီတီမျက်နှာနှင့် သူ့ကိုလှမ်းကြည့်နေ၍ အကြည့်လွဲက... .

“ကော်ဖီနှစ်ခွက်. . ကျကျလေး. . .”

“မင်းက ခါတိုင်း ကျဆီမ့်သောက်တာပါကွ ဘယ်လိုဖြင့်တာလဲ”

“အဲ့ဒါ အဖော်မရှိလို့ဗျ အခုက အဖော်နဲ့သောက်မှာ” ဦးမိုက် ပုခုံးတွန့်ပြပြီးထွက်သွားမှ သူမကို အားနာဟန်နှင့်. .

“ဦးမိုက်က တအားအစအနောက်သန်တယ် မမရဲ့၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်”

“ရပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ဦးလေးရော အနာသက်သာရဲ့လား”

“သက်သာပါတယ်၊ မမလည်း အလုပ်သွားလို့သာ သွားနေရတာ အဖေ့အတွက် တအားနောက်ဆံ တင်းတာပဲ၊ အဲ့ဒါကြောင့် အမေနဲ့လမ်းခွဲကြတာ. . . အမေရှိတုန်းက ဒီထက်ဆိုးတယ် မောင်လေးရဲ့”

“အင်းနော်. . ဦးလေးက one way သမားဖြစ်ပုံရတယ်”

“ဟုတ်တယ်. . အမှန်တော့ အဖေနဲ့အမေက မိဘတွေ သဘောတူလို့ ပေးစားလိုက်ကြတာလေ၊ အမေမှာ ပယ်သူငယ်

ချင်း ချစ်သူရှိတယ်”

“ဟာ. . အဲဒါဆို အန်တီ အတော်သည်းခံရမှာပဲနော်”

“ဆိုးတာက. . အမေ့မှာ ချစ်သူရှိတာအဖေက သိထား
တော့ သူ့စိတ်အလိုမကျတိုင်း. . . အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့ သမုဒ်ပြီး
ပြဿနာလုပ်တတ်တာပဲ၊ ကြာလာတော့ အမေခံနိုင်ရည် မရှိ
တော့တာရော ရွံ့ချင်တာပါပေါင်းပြီး တစ်ကယ်ကွာရှင်းပြီး သူ
အရင်ရည်းစားဟောင်းနဲ့ လက်ထပ်လိုက်တယ်လေ၊ ကံမကုန်ချင်
တော့ အမေ့အဆက်ဟောင်းကလည်း သူ့ဇနီး ဆုံးပါးပြီးတဲ့အချိန်
နဲ့ တိုက်ဆိုင်နေတယ် ”

ခိုင်မြဲ တွေ့တွေ့ငေးငေးလေးဖြစ်သွားတာကို သူမ အကဲ
ခတ်ပြီးမှ စကားဆက်လိုက်သည်။

“ခိုင်မြဲ မိဘတွေကတော့ အဆင်ပြေမှာပေါ့နော်”

ခိုင်မြဲ ဖြည်းလေးစွာ ခေါင်းခါရင်း. . .

“မမနဲ့ကျွန်တော်က တိုက်ဆိုင်တဲ့ ဘဝတူတွေပါ။ ကျွန်
တော့် အဖေနဲ့အမေလည်း မိဘတွေစီစဉ်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးပါပဲ၊
ဒါပေမယ့် ဖေဖေနဲ့မေမေကတော့ အေးချမ်းတဲ့ အိမ်ထောင်ရေး
အဖြစ် ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ပါတယ်၊ ကျန်းမာရေးမကောင်းတဲ့ မေမေ့ကို
ဖေဖေ မညည်းမညူ ပြုစုရရှိခဲ့ပါတယ်၊ အံ့ဩစရာက မေမေ
ဆုံးလို့ နှစ်ပတ်တောင် မလည်သေးဘူး၊ ဖေဖေက သူ့ငယ်ပေါင်း
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ပြီး လက်ထပ်လိုက်တဲ့ ကိစ္စပဲ၊

ကျွန်တော်လည်း ဖေဖေ့ကို ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းမသိ

တာရော၊ မေမေ့ကို အားနာမိတာရောပေါင်းပြီး အိမ်ကို မပြန်
တော့တာပဲလေ”

“အင်းနော်. . . တို့နှစ်ယောက် ကံတရားကလည်း ထူး
ဆန်းလိုက်တာ”

“အဲ့ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်းဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ ကျွန်
တော်ချစ်တဲ့သူမှ မဟုတ်ရင် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ လုံးဝပဲဗျာ”

ဦးမိုက် ကော်ဖီလာချပေးရင်း ကြားသွားပြီး. . .

“ဟေ. . . ဒါဆို မင်းမိဘတွေက လူရောငွေရော လုံးဝ
လန်းတဲ့ အလန်းဇယားလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားမယ်ဆိုရင်
ကော”

“နိုးပဲ”

“ငါတော့ မယုံပါဘူး ခိုင်မြဲရာ ကြားရှိလို့သာ နားရတာ”

“ဦးမိုက် ဟိုမှာ အစ်မလှမ်းခေါ်နေတယ် နို့ဆီလာမွှေးတဲ့
သွားတော့. . . ဒီမှာ လာမမွှေးနဲ့”

“ကောင်မလေး မယုံနဲ့ကြားလား”

ဒါတောင် မွှေးဖြစ်အောင် မွှေးသွားသည်။ သို့သော် သူ
ပြုံးပါသည်။ ပြုံးနေလို့သာ တော်တော့သည်။

ထိုနောက် သူမက. . .

“မမကတော့ မမအမေကို နားလည်နိုင်တယ်၊ အ
သာ အမေအပေါ်မှာ ခင်ပွန်းကောင်း တစ်ယောက်အနေနဲ့ ရင်
တည်ပေးနိုင်ရင် အမေ ဒီလိုမဖြစ်ဘူးလို့ မမယုံကြည်တယ်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ရိုးရာအစဉ်အလာနဲ့ ထိန်းသိမ်းရမယ့် ဝတ္တရားကြောင့် တစ်ဘဝလုံး မသေမချင်း စိတ်ထောင်းကိုယ် ကြေ နေသွားရတဲ့ မိန်းမတွေဖက်က စဉ်းစားကြည့်ရင် တရား မျှတမှုမရှိတဲ့ ကျင့်ဝတ်လို့တောင် ထင်မိတယ်။

ယောက်ျားရယ်၊ မိန်းမရယ်လို့ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ခွဲခြားမှု ရှိပေမယ့် လူသားဘဝချင်းတူတယ်ဆိုတာကို ထည့်စဉ်းစားဖို့ ကောင်းတယ်။ အမေမမှားဘူးဆိုတာကို အဖေဘက်က ဆွေမျိုး သားချင်းတွေအားလုံး လက်ခံကြတယ်။ အဲ့ဒါကြောင့် အမေ သူ့ အဆက်ဟောင်းနဲ့ လက်ထပ်တော့ အဖေအစ်ကိုအကြီးဆုံးက အမေဘက်က အသိသက်သေအဖြစ်နဲ့ လက်မှတ်ထိုးပေးကြ တယ်လေ”

“ဪ”

“မောင်လေးလည်း ကိုယ့်ဖေဖေဘက်က နည်းနည်း လောက် စဉ်းစားကြည့်ပါလား။ သူ့လည်း မိဘတွေစီစဉ်လို့ မချစ် မနှစ်သက်ပဲ လက်ထပ်ရပေမယ့် တော်စပ်ရတဲ့ ဇနီးအပေါ်မှာ ခင်ပွန်းကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်ပေးခဲ့တာပဲ မဟုတ် လား။ အခု လက်ထပ်လိုက်ပြီ ဆိုတာကလည်း ဇနီးသည်ဆုံးပြီးမှ တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူတာလေ။ မြန်လွန်းတယ်လို့ စဉ်းစားရင် သူတို့ချစ်လျက်နဲ့ဝေးခွဲခဲ့ရတဲ့ ကာလနဲ့နှိုင်းစာပြီး တွေးပေးပေါ့။

စောစောက ကျင့်ဝတ်တွေနဲ့ ဆန့်ကျင်တယ်ဆိုလည်း.. . ဖြစ်သင့်ပြီး သဘာဝကျနေတယ် မဟုတ်လား။ ခိုင်မြဲ ဖေဖေက

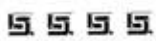
ခိုင်မြဲဆီ ခဏခဏဖုန်းဆက်နေတာကို ထောက်ချင့်ရင် သူ့ဘဝအတွက် စဉ်းစားပေမယ့် သူ့သားကို ဘေးဖယ်မထားဘူးဆိုတာ သိသာနေတာပဲ။ မမလည်း အဖေနဲ့နေရတာ. . ထွက်ပြေးချင်လောက်အောင် စိတ်ပျက်စရာတွေ ကြုံရပေမယ့် အဖေဆိုတဲ့ ကျေးဇူးတရားနဲ့ မိဘသံယောဇဉ်က အခိုင်အခန့်ကြီး မဟုတ်လား။

အမေနဲ့ဝေးနေရပေမယ့် မမတို့ ဖုန်းအဆက်အသွယ် ရှိတယ်။ အမြဲတမ်း သားအမိတွေ ဆုံဖြစ်ကြတယ်။ မမရဲ့ပထွေးနဲ့လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီးပဲ။ အဲ့ဒီတော့ စိတ်ဆိုးစိတ်ညစ်စရာတွေ နည်းသွားတာပေါ့။ အာယာတတို့ မာနတို့ဆိုတာ. . မြို့ချထားလို့ အာဟာရမဖြစ်ပေမယ့် ထွေးထုတ်လိုက်ရင် ပေါ့ပါးသွားတယ် မောင်လေးရဲ့။ ကဲ. . စကားကောင်းလို့ ကော်ဖီတွေတောင် အေးကုန်ပြီ. . သောက်လိုက်ဦး”

ခိုင်မြဲ ဘာပြောလို့ပြောရမှန်း မသိအောင် အူထူသွားသောစိတ်နှင့် ကော်ဖီအေးစက်စက်အား ရောကာ မြို့ချပစ်လိုက်သည်။

အာယာတတို့ မာနတို့ဆိုတာ မြို့ချလို့ အာဟာရမဖြစ်ပေမယ့် ထွေးထုတ်ပစ်လိုက်ရင် ပေါ့ပါးသွားတယ်တဲ့. . ။

ကျေးဇူးပါ မမရယ်. . ။

ကိုယ့်

အတွေးနဲ့ကိုယ် သုတ်သည်းသုတ်ပြာ လျှောက်
သာကြပြီး ခြံအဝင်ဝရောက်မှ မြဘုန်းနဲ့မြအောင်တို့ ဘွားခနဲဆုံ
ကာ ကြည့်ကြသည်။

“ဟင်. . မင်းက ဘာလဲ”

“အောင်မာ. . မင်းကရော ဘာလုပ်တာလဲ”

“မနေ့က ဝေဖြိုးလေ. . ဒီနေ့ငါလေ”

“ဘာ. . ဝေဖြိုးပြီးရင် ငါကွ”

“အဟတ်ဟတ်. . အတည်ပေါက်နဲ့ လာမဖြိုးနဲ့၊ ဟိုတစ်

ရက်က ခိုင်မြအချိန်ကို မင်းတောင်းလို့ ဝေဖြိုးက တစ်ရက်တိုး
တယ်၊ ဝေဖြိုးနောက်က မင်းသင်တဲ့ရက် ဆိုပေမယ့် ခိုင်မြနဲ့ ချိန်း
ထိက်တော့ ငါရှေ့ရောက်သွားတယ်. . ပေါက်လား”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး.. ဝေဖြိုးပြီး ငါပဲ”

“အေး ခိုင်မြပြီးရင် ငါပဲ၊ ချိန်းလိုက်လို့ ငါ ရှေ့ရောက်တာ မင်းပြန်”

“မပြန်ဘူး”

ခြံအဝင်ဝမှာ အငြင်းအခုံလုပ်နေကြသော နှစ်ယောက် ကိုကြည့်ပြီး ဦးတင်မောင် မျက်မှောင်ကြုံကာ ထွက်လာသည်။

“နေဦး မောင်ရင်တို့က အခု ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ”

ဒီတော့မှ မြဘုန်းနှင့်မြအောင်တို့ မျက်နှာအကြောလျှော့ကြပြီး..

“ဪ.. အန်ကယ် အဟဲဟဲဟဲ စာသင်ရက် ငြင်းနေကြ

တာလေ.. အဟင်းဟင်း”

“ဟုတ်လား ဒါဆိုမင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပြန်ကြတော့”

“ဗျာ!”

“ဒီနေ့ ငါ့သမီးနေမကောင်းဘူး စာမသင်နိုင်ဘူး၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ခင်.. ခင်ဗျာ.. ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ဟို တော်တော်

များ ဖြစ်နေသလား၊ တပည့်ဆိုတော့ ဆရာတစ်ယောက် အနေနဲ့..”

“ရတယ် ဆေးကုတဲ့ဆရာကိုယ်တိုင် သူ့အနားမှာရှိတယ်

သွားကြတော့”

မြဘုန်းတို့ အခြေအနေကို သဘောပေါက်ကာ အသံ

လစ်ထွက်လာကြသည်။ ဦးတင်မောင်ကတော့...

“တောက်... တော်တော် နာသုံးနာနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ဆရာ
တွေနဲ့မှ လာတွေ့နေတယ်၊ နာလေးနာဖြစ်အောင် တစ်ချက်
လောက် ဆော်လိုက်ရရင်တော့ မကောင်းပဲ ရှိရောမယ်”

မြဘုန်းတို့ကြားသော်လည်း လှည့်မကြည်ရဲ၊ ခြေလှမ်းကို
သွက်နိုင်သမျှသွက်အောင် လှမ်းရင်း...

“အဲ့ဒါ.. မင်းကြောင့်”

“အောင်မာ.. မင်းကြောင့်”

၆ ၆ ၆ ၆

နားလေးသောဒေါ်ခင်တုတ်ဖုန်းဖြစ်၍ ဦးသိန်း သူ့လက်
ထဲက အော်လံလေး ပြန်ချကာ. . .

“ကျုပ်သွားခေါ်ပေးမယ် ငါးမိနစ်နေမှ ပြန်ဆက်နော်”
ထိုနောက် ဖုန်းခွက်ပြန်ချကာ ပုဆိုးပြင်ဝတ်၍ ဆိုင်ထဲက
ခတ်သွက်သွက်လှမ်းအဆင်း. . . ။

“အား. . ကျွတ်. . ကျွတ်. . ”

ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားသော ဦးသိန်းအား ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်
လျှောက်လာသည့် ဦးမြတွေ့ကာ အပြေးအလွှားဝင်ထိန်းသည်။

“ရရဲ့လား ကိုသိန်း ခင်ဗျားမျက်နှာက ဖြူဖတ်ဖြူရော်နဲ့”

“အား. . ကျွတ်ကျွတ် မူးလိုက်တာ ကိုမြရာ၊ ကျုပ် အခု
တလော ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းကို မသိပါဘူး”

“ဘာဖြစ်ရမလဲဗျ. . ဇရာက သတိပေးတာလေ လာ. . လာ. . ခဏထိုင်လိုက်”

ထိုနောက် ဦးမြက တွဲထူပေးကာ ဆိုင်ပေါ်က ပက်လက် ထိုင်ခုံဆီ ပို့ပေးသည်။

“ကျုပ်ကို ကူညီပါလား ကိုမြ”

“အင်း. . ပြော”

“ဒေါ်ခင်တုတ်ကနားလေးတော့ သွားခေါ်ရမှာ၊ သူ့သမီး မှန်းခေါ်ထားလို့”

“ဟာ. . ရတာပေါ့ ကျုပ်လည်းနားလေးတာပဲ. . အခု ခင်ဗျားပြောတာ ကြားလို့မဟုတ်ဘူး ပါးစပ်လှုပ်တာကို မှန်းပြီး နားထောင်ရတာ”

“အေးပါဗျာ. . အဲဒါပဲ ကူညီပါ”

“ဟုတ်ပြီ. . ဟုတ်ပြီ. . ခင်ဗျား ဆေးခန်းပြပြီး သွေးပေါင် ချိန်ကြည့်ဦးဗျ”

“သိတယ် ကျုပ်ကသွေးတိုးရှိတယ် ဆေးသောက်လိုက် ခင် ရပြီ”

ဦးမြထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာ. . ခိုင်မြ ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ် လျှောက်ပြီး အမှတ်တမဲ့ လှည့်ကြည့်ရင်းမြင်သွားကာ. .

“ဦးလေး နေမကောင်းဘူးလား”

“အေးကွ. . သွေးတိုးတာထင်တယ် မင်း အပန်းမကြီးရင် ဝါကိုအိမ်ထဲမှာ ဆေးသွားယူပေးပါလား၊ စားပွဲပေါ်မှာ သွေးကျ

ဆေးဘူးလေး ရှိတယ်”

“ဟာ. . ဦးလေးပုံစံက သွေးတက်တာမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မျက်နှာမှာ သွေးမရှိဘူး”

“ဟာကွာ. . ခိုင်းတာလုပ်စမ်းပါ ငါ့ကိုယ်ငါသိတယ်”

“ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ဦးလေး သေသွားရင် ကျွန်တော့် ပယောဂမကင်းဘူး ဖြစ်နေမယ်၊ ဆေးခန်းသွားချင်ရင်တော့ လိုက်ပို့မယ်”

“မင်း တော်တော်လျှာရှည်တဲ့ကောင်၊ အေး. . လုပ်ကွာသွားမယ်”

ဆိုတော့ကာ ခိုင်မြဲ ဆိုက္ကားအပြေးအလွှားသွား ခေါ်ပြီး ဦးသိန်းကို ဆေးခန်းပို့ပေးသည်။

ဆေးခန်းရောက်တော့ ဆရာဝန်က. . .

“ဦးသိန်း သွေးပေါင်တွေ ကျနေတယ်၊ အိမ်မှာ ဘာဆေးသောက်သလဲ”

“ဟိုတစ်လောက ဆေးရုံတက်ရင်းနဲ့ ဆရာဝန်က ဦးလေးမှာ သွေးတိုးရှိနေပြီ သတိထားပါဆိုလို့ သွေးကျဆေး အမြဲတမ်းစားတယ်”

“ဟာ. . ဦးလေး၊ သွေးကျဆေးက ဆရာဝန်နဲ့တိုင်ပင်ပြီးမှ စားလေး. . ခက်တာပဲ၊ ကဲ. . ကဲ. . ဆေးထိုးမယ်”

ဆေးခန်းက ပြန်လာမှ ဦးသိန်းက. .

“အေး. . . ကျေးဇူးပဲခိုင်မြဲ၊ မင်းလည်းငါ့လို ဘုဂလန့်

ကောင်မိုးမို့လို့ ငါဒုက္ခမရောက်တာ”

ဒါတောင် မလျော့ချင်သော ဦးသိန်းကိုကြည့်ပြီး ခိုင်မြဲ
ပြုံးရသေးတော့သည်။

ယိုင်ခဲ့ဖူးသမျှတော့...

အနိုင်နဲ့အဖူးလိုပါပဲ...

ကိုယ်က...

မပိုင်ခဲ့ဘူးဆိုတော့လေ...

ကဲ...

အနိုင်နဲ့မှူးကြစို့ရဲ့...။

အခန်း(ရှစ်)

တမေးပွဲဖြေမည့်ရက်ရောက်လာ၍ မြဘုန်းတို့အုပ်စု ခြေငြိမ်သွားကြသည်။ အဆောင်ထဲမှာရော အဆောင်ပတ်လည် အပင်ရိပ်ကောင်းသော နေရာများမှာပါ လူဖြန့်ထိုင်၍ ကုန်ကြီး နှာ ကျက်ကြမှတ်ကြသည်။ ထမင်းစားချိန်တောင် အန်တီကြီး သတိပေးမှ ထကာစားကြသည်။ ခိုင်မြဲတစ်ယောက်သာ..

“ဟေ့.. ဝေဖြိုး.. ခိုင်မြဲ ဘယ်သွားလဲ..”

“မသိဘူးလေ စာအုပ်နှစ်အုပ်ကိုင်ပြီး ထွက်သွားတာပဲ”

“ဒီကောင်ကွာ. . စာမေးပွဲကဖြင့် ရင်ခေါင်းထောက်နေပြီ”

မြဘုန်း အခုမှ လက်စားချေနိုင်သလို အရသာရှိရှိပြောပြီး စာပြန်ကျက်နေခိုက် အဆောင်ရှေ့ ကားလေးတစ်စီးရပ်သဖြင့် ခေါင်းထောင်ကာကြည့်လေသည်။

“ကျေးဇူးပဲ. . အစ်မ. . ”

“အိုခေ. . သွားပြီနော်. . ”

ရှင်မိုးခ၏ကားလေး ဘီးလှိမ့်သွား၍ ခိုင်မြဲအဆောင်ဝင်းထဲ လှည့်ဝင်လာခဲ့သည်။ သို့သော် အပေါက်ဝမှာ မြဘုန်းတို့စုပြုံနေသဖြင့် ဆက်ဝင်လာလို့မရ။

“မင်းအဆင်ပြေနေပါလား. . ခိုင်မြဲ”

“ဘာကိုလဲ. . ”

“ငါတို့ရဲ့ ရင်ခုန်သံ အဟောင်းကြီးနဲ့လေကွာ. . ”

“ဘာလဲကွာ. . . ငါ့ဘာသာ ဆိုင်ကထလာတာ၊ လမ်းထိပ်မှာ သူ ကားကြုံခေါ်တင်လို့လိုက်လာတာ. . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲ့ဒါကိုက ခရီးရောက်နေပြီကွာ၊ ပိုင်ရှင်အဟောင်းက ငါတို့နော်. . ဟရောင်. . ”

“နားပါကွာ. . ကိုယ့်စာကိုယ်ကျက်ကြစမ်းပါ။ ပိတ်ရက်ထားတာ အလကားလို့မထင်နဲ့ မနက်ဖြန်မေးခွန်းခက်လို့ပဲ”

“သိတယ်. . . သိလို့ ဦးမိုက်ဆိုင်ကိုတောင်မရောက်ဘူး”

ထိုင်လုပ်နေကြတာ..”

“လုပ်ပေါ့ကွာ.. မင်းတို့က ချေးပါခါနီးမှ အိမ်သာလိုက် ရှာတဲ့ကောင်တွေပဲ..”

ပြောပြီး မြဘုန်းတို့ကြားထဲတိုးကာ ဝင်လာခိုက် ဝေဖြိုးက ခိုင်မြစာအုပ်ကို မသင်္ကာသလိုဆွဲလုသည်။

“ဟာ.. ဟေ့..”

“ဟင်..”

စာအုပ်ကြားထဲက လျှောခနဲထွက်ကျလာသော အဝါ ရောင် စာအိတ်ကလေးအား မြဘုန်းတို့လုကာကောက်ကြသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘာလုပ်တာလဲကွ.. ချီးပဲ”

ထိုအခိုက်မှာပင် ဝေဖြိုးနှင့်မြအောင်တို့ ခိုင်မြကို တစ်ဖက်စီချုပ်ထားလိုက်ကြ၍ မြဘုန်း စာကိုဖောက်ဖတ်လေတော့သည်။

“အဟမ်း.. အဟမ်း..”

“အန်.. ဘာလဲဟာ..”

မြဘုန်းစာရွက်ကို ဖြန့်ကြည့်ပြီး ကြောင်အအနှင့် ရှေ့နောက်လှန်ကြည့်သည်။ ဘာမှမရှိ..၊ ဘာမှလည်းမရေးထား၍..

“ဟေ့ကောင်.. ဘာကြောင်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

“ဒါ.. မင်း ဘယ်သူ့ကိုပေးဖို့လဲ၊ ဒီအထာကြီးက အ

ဟောင်းကြီးနော်. . ၊ ဘာမှမရေးထားတာကိုက အဖြူစင်ဆုံးချစ်
တာပါတို့. . ဖော်မပြနိုင်လောက်အောင် နက်ရှိုင်းတာတို့ ဆိုတဲ့
ခိုင်ကြောင်တွေက ဖုန်နံ့တောင်ထနေပြီ. . ”

ခိုင်မြ ပြုံးကာရုန်းထွက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မြဘုန်း
ပစ်ချထားတဲ့ စာအိတ်ကိုကောက်ယူပြီး. .

“အဲ့ဒါ ငြောင်ကျကျ ချစ်ခွင့်ပန်တာလို့ခေါ်တယ်၊ ငါရည်
ညွှန်းတဲ့မိန်းကလေးနာမည်နဲ့ ပြောချင်တဲ့စကားက စာအိတ်ပေါ်
မှာ ရေးထားတာ. . ”

ပြောပြီး ခိုင်မြထွက်ပြေးတော့သဖြင့် မြဘုန်းတို့လိုက်ကာ
လုကြလေသည်။ သို့သော် ပြေးလွှားရင်း ပါးစပ်ထဲထိုးထည့်ကာ
ဝါးပစ်၍ မြဘုန်းတို့ လက်လျှော့လိုက်ရလေတော့၏။

ထို့နောက် အဆောင်ဘေးရှိ ခုံတန်းတွင် အုပ်စုထိုင်ကြပြီး
ဝေဖြိုးက. .

“ဟူး. . မောလိုက်တာကွာ၊ ဒါ လျှို့ဝှက်စရာမှမဟုတ်
တာ၊ လျှို့ဝှက်ရင် မင်းမှာ သွေးသောက်စိတ်မရှိလို့ပဲ. . ”

“ဟုတ်တယ်ကွာ. . ဝေဖြိုးပြောတာမှန်တယ်. . ”

“မလျှို့ဝှက်ပါဘူးကွာ၊ ဘာမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာမှမပြော
ချင်သေးလို့ပါ. . ”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ. . ရှင်မိုးခလား. . . ”

ခိုင်မြ မပြောပါ. .

“ငါတို့ညီမလေးဆိုရင်တော့ မင်းသေပြီနော်”

ဒါလည်း ခိုင်မြဲမလှုပ်. .

“ဟေ့ကောင်. . ဘယ်သူလဲ. . ”

“သေချာရင်တော့ သိမှာပေါ့ကွာ၊ ကဲ. . စာလုပ်တော့”

ခိုင်မြဲထလာပြီး အဆောင်ထဲဝင်သွားသော်လည်း မြဘုန်း
တို့ မလှုပ်မယှက်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

“မချိန်းတဲ့မိုးက ရွာရင်တော့ ငါတို့ညံ့နေပြီ”

“အေးကွာ. . ညီမလေးကို ငါ. . ဒီနေ့ပဲဖွင့်ပြောတော့
မယ်”

“ဟေ့ကောင်. . စည်းကမ်းအတိုင်းပဲ၊ ဒီနေ့စရင် စီနီယာ
တစ်က ငါ. . ”

ထိုအခါ ဝေဖြိုးက. .

“တောက်. . . ရည်းစားထားရတာတောင် ခွဲတမ်းနဲ့. .
ဟူး. . ”

“အဲ့ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ကွာ. . ”

မြအောင်ဆီ အကြည့်ရောက်သွားမှ မြအောင်က. .

“ငါတို့သုံးယောက်ပေါင်း တစ်စောင်တည်းရေးပြီး ပေးကြ
မလား. . ”

“ဘာ. . ကွ. . ”

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

သူမ ပြန်ရောက်ကတည်းက ရင်တွေလည်းတုန်၊ ရယ်လည်း ရယ်ချင်နေမိသည်။ လူကြီးရှက်တော့ ရယ်တယ်ဆိုသော စကားကို စဉ်းစားမိတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လူကြီးစာရင်းမသွင်းချင်သလို ထိုစကားအား မေ့ပစ်သည်။

ကောင်လေးလုပ်ပုံကလည်းကြည့် . . .

စာအိတ်ပေါ်မှာ ‘မမကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်’ ဆိုတဲ့ စာတန်းလေးကို ရေးထားပြီး ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုနှင့် စာအိတ်ကို မြင်သာအောင် ပြနေတာ။ ဟင်း . . လူလည်လေး . . ။

မည်သို့ဆိုစေ၊ သူမ . . ရင်ခုန်ပါသည်။ ဆန်းကြယ်သော လောကပုံစံခွက်ထဲ သူမဘဝအတွက် တစ်နေရာစာကို လှစ်ခနဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ကျောင်းတက်နေတုန်းကလည်း သူမကို

ဦးသိန်း ခါးလေးနှိပ်ကာ သိုးသိုးသွက်သွက်ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာ. . ခိုင်မြဲရောက်လာပါသည်။

“အစ်မ. . . ကျွန်တော့်ဖုန်းဆို. . .”

သူမ ခေါင်းငြိမ်ပြပြီး ခုံမှာဝင်ထိုင်နေလိုက်သည်။

“ဟဲလို. . .”

“.....”

“ဟုတ်. . အဖေ သုံးရက်ရှိပြီ. .”

“.....”

“အဖေ. . ဒါပဲမဟုတ်လား. .”

“.....”

ခိုင်မြဲ ဖုန်းချပြီး ဖုန်းဘိုးထုတ်ပေးခိုက်. .

“ခိုင်မြဲအဖေလည်း. . သူ့သားကို ချစ်တယ်နော်”

ခိုင်မြဲ ပြုံးရုံပြုံးပြကာ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဖုန်းဝင်လာသဖြင့်. . သူမ လက်ခံပေးလိုက်သည်။

“အမိန့်ရှိပါရှင်. .”

“.....”

“ရှင်. . ဟုတ်. . လိပ်စာက ခိုင်မြဲပေးမထားဘူးလား”

“.....”

“ဪ. . ဒါဆို အန်ကယ်လိုက်မှတ်လေ၊ သမီး ဒီကနေ ခေါ်ပေးမယ်”

ထို့နောက် သူမက လိပ်စာပြောပြပေးလိုက်သည်။

“ဒီလိပ်စာအတိုင်း လမ်းထဲရောက်ရုံနဲ့ အဆောင်အိမ်လို့
မေးလိုက်ရင် ရပြီ. .”

“.....”

“အဟင်းဟင်း. . ခိုင်မြဲက လိမ္မာပါတယ် အန်ကယ်ရဲ့. .
ဒါပဲနော်. .”

သူမ ဖုန်းချပြီးမှ လိပ်စာညွှန်ပေးလိုက်လို့ ခိုင်မြဲများ စိတ်
ဆိုးနေမလားဟုတွေးကာ စိုးရိမ်သွားမိသည်။ သို့သော်လည်း
စိတ်ကောက်နေသောသားကို ချောဖို့. . ဖခင်လိုက်လာမည်ကိစ္စ
ကောင်းပါတယ်လေဟုတွေးကာ စိတ်ဖော့ထားလိုက်ပါလေ၏။

၆ ၆ ၆ ၆

စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့ဖြစ်၍ ခင်ယုခိုင်ကို ချစ်ရေးဆိုဖို့ ကိစ္စ မြဘုန်းတို့ မဲခွဲဆုံးဖြတ်လို့ မပြီးနိုင်အောင် ရှိနေသည်။

“ငါတော့. . အလှည့်ကျဆိုတာကြီးကို ဖိလင်မလာဘူး ကွာ”

“ဒါဆိုလည်း ဒဲ့ချကွာ. . ဦးရာလူပဲ”

“ဘာလဲ. . မင်းတို့နှစ်ယောက်က ငါနဲ့စီးချင်းထိုးချင်နေ တာလား. . ”

ခိုင်မြ မိတ်ညစ်ကာ. . ကင်နံတန်းမှထပြန်လာခဲ့သည်။ ခိုင်မြ ကျောင်းဝင်းထဲကအထွက် ကားလေးတစ်စီးမောင်းဝင်လာ ပြီး ဟွန်းတီးကာရပ်၍ လှည့်ကြည့်တော့ ဦးတင်မောင်တို့ဇနီး မောင်နှံ. .

“မင်းညီမရော ထွက်လာပြီလား..”

“သူ့ဖြေတုန်းထင်တယ်.. မတွေ့သေးဘူး၊ လာကြိုကြ
တာလား..”

“အေးလေကွာ.. မင်းညီမက နောက်ဆုံးရက် လာကြို
ပါဆိုလို့.. မင်းလည်း ကားနဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့လေကွာ..”

“မလိုက်တော့ဘူး ဦးလေး.. ကျွန်တော်နည်းနည်းအချိန်
ယူပြီး လုပ်စရာလေးရှိလို့ပါ..”

“အေး.. သွားပြီနော်..”

မြဘုန်းတို့.. စမုံတုံးပြန်ပြီပေါ့ဟုတွေးကာ စိတ်မကောင်း
လည်းဖြစ်၊ ရယ်လည်းရယ်ချင်သွားမိသည်။ သို့သော်လည်း ထို
အတွေးနှင့် ထိုစိတ်က ကျောင်းရှေ့ကားမှတ်တိုင်ဆီတောင် မ
ရောက်ပါချေ။

“သား.. .”

ကားလေးလမ်းဘေးချရပ်ပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်သောအဖေ
ကိုမြင်လိုက်ရသည့်တစ်ချက် သူ့ရင်တွေ ဆို့လှိုက်လာကာ မျက်
လုံးအိမ်တစ်ဝိုက်ပါ နွေးပူလာခဲ့သည်။ သုံးနှစ်တာကာလအတွင်း
သားအဖနှစ်ယောက် ပထမဦးဆုံးဆုံတွေ့ရခြင်းဖြစ်၍ လှမ်းမက်
စိတ်က ဦးစွာဆီးကြိုပါသည်။ ပြီးတော့ နာကျင်ကြေကွဲစိတ်။

“အဖေ အဆောင်ကိုရောက်ခဲ့ပြီးပြီကွ.. . ၊ သားပြန်မ
ရောက်သေးဘူးဆိုလို့ အဖေလာစောင့်နေတာ၊ လာလေသား..
ကားထဲဝင်”

ခိုင်မြဲ အကြာကြီး ငေးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ စိတ်မနှံ့သူတစ်ယောက်ပမာ ကားထဲရောက်ရှိသွားသည်။ သူရောက်သည်နှင့် ဖခင်ဖြစ်သူ ကားစက်နှိုးကာ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“ရှင်မိုးခနဲသားက အတော်ရင်းနှီးသလား”

“ဗျာ! . . ”

အိပ်ပျော်နေတုန်း တစ်စုံတစ်ခုနှင့် အထုခံလိုက်ရသလို မျိုး မနာသော်လည်း လန့်တုန်ကာသွားသည်။ ရှင်မိုးခကို အဖေ သိလို့လား။ အဖေနဲ့ဘယ်လိုများ. . . ။

“ဖြေဦးလေ. . သား”

“ဗျာ. . ဟုတ်. . သိ. . သိတယ်. . ”

“ဘယ်လောက်အထိသိထားလဲ. . ၊ ဆောရီး အဖေမေးချင်တာ. . သားတို့ဘယ်လောက်ရင်းနှီးလဲဆိုတာပါ. . ”

“ဘာအတွက်လဲအဖေ. . ”

သူပြန်မေးတော့ အဖေပြုံးကာ လှည့်ကြည့်ပြီးမှ. .

“ရှင်မိုးခက အဖေ့ကို ခိုင်မြဲရဲ့ဖခင်ဆိုတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ တင် သူ့အမေရဲ့နောက်အိမ်ထောင်ဆိုတာ မေ့သွားပုံပဲသား. . ၊ အဖေတို့ ဒီမနက် စက်ရုံကိုဝင်ပြီး ရှင်မိုးခနဲ့တွေ့ခဲ့တယ်၊ ပထမတော့ ခပ်တန်းတန်းပေါ့သားရယ်. . ၊ နောက်မှ ဒီကိုဆက်သွားဖို့ ကိစ္စ ပြောတော့မှ သားရဲ့အဖေမှန်းသိပြီး သူ့ရဲ့ဆက်ဆံရေးတွေ လုံးဝပြောင်းသွားတယ်. . ၊ အဖေထင်တာမမှားဘူးဆိုရင် သားတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေတောင် ဖြစ်နေကြပြီထင်တယ်. . ဟုတ်

ရဲ့လား.. .”

“ဟာ.. . အဖေရာ.. . မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဒါ.. . ဒါဆို.. . အဖေလက်ထပ်လိုက်တဲ့ အမျိုးသမီးက.. . အစ်မရဲ့.. . အဲ.. . မရှင်မိုးခရဲ့ အမေပေါ့.. . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်သား.. . အဲ့ဒါ အတိတ်ကံရဲ့စီမံမှုပဲ၊ အဖေလုံးဝမျှော်လင့်မထားတဲ့ကိစ္စပဲ၊ ဟိုတုန်းက မင်းအန်တီကတော့ ပြောဖူးပါတယ်.. . သူ့မှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိတဲ့အကြောင်းပေါ့၊ အဖေကတောင် စကားအဖြစ်ပြောပါတယ်.. . တို့နှစ်ယောက် ခမည်းခမက် တော်ကြမလားလို့၊ ခုတော့ တကယ်ဖြစ်နေပြီကွယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ.. .”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ.. . အဖေ၊ သားတို့က ဘာမှမဖြစ်ကြသေးဘူး.. .”

“ဒါပေမယ့် အဖေတို့ဘက်က ဖြစ်နေပြီကွ၊ မင်းအန်တီနဲ့ အဖေနဲ့ သဘောတူထားပြီးပြီ.. .”

“ဒါပေမယ့် မရဘူး အဖေ၊ မရှင်မိုးခရဲ့အဖေ ဦးသိန်းဆိုတာ သူ့သမီးကို ငုံ့ထားမတတ်ချစ်တာ၊ ဦးသိန်းသဘောမတူဘဲ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဒါဆို တို့သားအဖ လောင်းမလား.. .”

“လောင်းကြေးက.. .”

“သားကို ဦးသိန်းသဘောမကျရင် အဖေလည်း မင်းအန်တီနဲ့ကွာရှင်းမယ်၊ တစ်ကယ်လို့အဆင်ပြေရင် အဖေနဲ့မင်း

အန်တီအပေါ်မှာ အမြင်ကြည်လင်မှုပေးရမယ်. . ဘယ်နှယ့်လဲ”

“စွန့်စားလွန်းရာ ကျမနေဘူးလား အဖေ. . ”

“လူ့ဘဝတစ်ခုလုံးမှာ စွန့်စားမှုတွေနဲ့ချည်း ရပ်တည်ခဲ့ရတာပဲ. . မဟုတ်ဘူးလား၊ သားတောင်. . ဘယ်တုန်းကမှ မိဘနဲ့ မခွဲဘဲ နေလာခဲ့တဲ့သူလေကွာ. . ”

“ရပြီအဖေ. . သား ဒီမှာဆင်းမယ်”

“အဖေ အဆောင်အထိပို့ပေးမယ်”

“ဟင့်အင်းအဖေ. . သား လမ်းထိပ်မှာပဲဆင်းမယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ အဖေတို့လောင်းကြေးဘယ်နှယ့်လဲ”
ခိုင်မြဲ ကားထဲကထွက်ပြီးမှ ပင့်သက်ရှိုက်ကာ ခေါင်းညိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“အိုခေ. . အဖေမျှော်နေမယ်. . ”

အဖေကားလေး လှစ်ခနဲပြေးထွက်သွားတာကို လိုက်ကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲ ပျော်ရွှင်မှုနဲ့ဝမ်းနည်းမှုကို ပြိုင်တူခံစားနေရသည်။

အင်းပေါ့ အဖေက သူ့မှာ ဝှက်ဖဲတစ်ချပ်ကြီးများတော့ ရှိနေတော့. . ။

အခန်း(ကိုး)

ကျောင်း

တွေပိတ်လိုက်ပြီဖြစ်သော်လည်း..

Project အတွက် အလုပ်တွေရှုပ်ကြသည်။ အဖေရောက်လာ
ဧည့်က သူ့အတွက် အသုံးစရိတ်နှင့် အဆောင်စရိတ်ပါ အန်တီ
ဦးဆီအပ်သွား၍ အသုံးအစားကိစ္စ အတော်လေးချောင်ချောင်
လည်လည် ဖြစ်ကုန်သည်။ အပေါင်ဆိုင်ကပစ္စည်းတွေ ပြန်ထုတ်
ဩကာ လှတပတ်ဝတ်ကြသည်။

ဒီရက်တွေမှာ ရှင်မိုးခနှင့် မကြာခဏတော့ ဆုံဖြစ်ပါ
သည်။ သီးခြားတော့မဟုတ်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ဒါမှမဟုတ်
ဆိုင်ရှေ့လမ်းကြုံဆိုတာမျိုး. . ။ ဦးသိန်းကို ဒီရက်တွေမှာ မတွေ့
သဖြင့် တစ်နေ့ ရှင်မိုးခ ဖုန်းဆိုင်မှာရှိနေတုန်း ဝင်ကာမေးမိသည်။

“အစ်မ. . ဦးလေးရော နေကောင်းရဲ့လား၊ သိပ်မတွေ့
လို့”

“ကောင်းတယ်. . အဖေနဲ့ ဟိုဘက်က သူ့ဘော်ဒါကြီးဦး
မြအေးတို့ တရားစခန်းဝင်နေကြတယ်လေ”

“ဟုတ်လား. . ”

“မင်းကော ရန်ကုန်မသွားဘူးလား”

“ကျွန်တော့် ကျောင်းကိစ္စ မပြတ်သေးလို့ပါ”

“အစ်မ. . မနက်ဖြန်ရောက်မယ်လေ. . ဘာမှာမလဲ”
ခိုင်မြရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲဖြစ်ကာသွားသည်။ ထိုနောက်မှ. .

“အစ်မ. . ”

“ဟင်. . ”

“အဖေအပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှမမြင်ဘူးလား”

ဆိုတော့ကာ သူမ ပြုံးလျက်. .

“အဲ့ဒါ အစ်မ မပြောတတ်ဘူး၊ မင်းရော အစ်မရဲ့အ
ကို ဘယ်လိုသဘောထားသလဲဟင်. . ”

ရုတ်တရက် ခိုင်မြ ပြောဖို့ စကားအစရာမရသလို ထုံ
သွားပြီ. .

“ဝန်ခံရရင် မိထွေးဆိုတဲ့အသိ၊ အမေ့နေရာဆိုတဲ့ နှမော့
တသစိတ်၊ ပိုဆိုးတာ အမေ့နှစ်လည်ဆွမ်းမတိုင်ခင် လက်ထပ်
လိုက်ကြလို့ ကျွန်တော် ပြောမပြုတတ်အောင်နာကျင်မိတာအမှန်
ပဲအစ်မ၊ ကျွန်တော် အိမ်မပြန်တော့တာလည်း အဲ့ဒါပါပဲ. .
အရမ်းခံစားရတယ်. . ၊ ကျွန်တော် အဖေနဲ့ဖုန်းပြောတဲ့အခါ
ဝတ္တရားထက်မပိုတာလည်း အစ်မ ကြားပါတယ်. . ၊

ဒါပေမယ့် အခုတော့ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ အံ့ဩလောက်
အောင် ပြောင်းကုန်တယ်၊ အန်တီက အစ်မရဲ့မိခင်ဆိုတာတစ်ခု
တည်းနဲ့တင်ပါ. . ”

“ဒါဆို မနက်ဖြန်လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ဗျာ! . . ”

“မင်းမလိုက်ချင်လည်း ရပါတယ်. . ”

“ဟာ. . မဟုတ်ဘူးအစ်မ. . ကျွန်တော် လိုက်ချင်တယ်၊
ဟို. . ဟိုလေ. . အဖေတို့တစ်မျိုးမြင်နေရင် အစ်မရှက်မှာစိုးလို့”

“မြင်စရာလား”

“မြင်တယ် အစ်မရဲ့၊ အဖေနဲ့အန်တီက သဘောတူထား
တယ်. . ”

“ဘာရယ်. . ”

“ကျွန်တော်တို့ အတူရှိနေတာကို မြင်ချင်နေကြတယ်”

“ငါက မင်းထက်အသက်ကြီးတယ်နော်”

“ကျွန်တော် ချစ်တယ်. . ”

“ဟယ်!.. ကြည့်စမ်း.. ”

သူမ ရှက်သွားမှန်းသိသည်။ သူလည်း ရှက်ရှက်နှင့်ပြောရ၍ ကိုယ်ချင်းစာပါသည်။

ဆက်ပြောရတော့မည်။

“မနက် အစ်မ ဘယ်အချိန်သွားမလဲ.. ”

“(၈)နာရီလောက်ပေါ့.. ”

“ကျွန်တော့်ကို လက်ခံနိုင်ရင်တော့ ခေါ်သွားပါ။ တစ်ကယ်လို့မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း ချန်ထားခဲ့ပါ.. ၊ အဲ့ဒါ အစ်မ ပြန်ပေးတဲ့အဖြေလို့ပဲ မှတ်ယူပါမယ်။ ကဲ.. ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ်”

ခိုင်မြ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာပြီး အပြင်ရောက်မှ အသက်ကို ဝအောင်ရှူပစ်သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ပျော်သလိုလိုကြီး။ သေချာတယ်.. ဒါ အချစ်ပဲလို့ စွပ်စွဲချင်တော့သည်။

၂ ၂ ၂ ၂

တစ်လောကလုံး အိပ်မောကျနေချိန် . . မိုးလင်းမှာကို
ကြောက်နေသော သူ့အဖြစ်ကို သူပြန်တွေးပြီး ရှက်မိသည်။
မနက်သုံးနာရီ လောက်ကတည်းက ပြန်အိပ်လို့မရ။ ငါးနာရီ
ထိုးတော့ ဦးမိုက်ကြီး ဆိုင်ဖွင့်ပြီဖြစ်၍ သူမနှင့် တစ်ခါတည်းလိုက်
နိုင်အောင် အဝတ်အစားလဲကာ ထွက်ခဲ့သည်။ မြဘုန်းတို့တော့
အိပ်မက်မက်နေဆဲ . . . ။

သူမတို့အိမ်ရှေ့ဖြတ်လျှောက်ရင်း လှမ်းကာကြည့်ဖြစ်
သည်။ မီးလင်းနေသဖြင့် သူမလည်း အိပ်ရာနိုးနေပြီဟုတွေးမိ
ကာ ရင်ခုန်လိုက်ပါသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်ကလေးမှာပင် မြဘုန်းတို့ကို အပြစ်တင်
စောမိသောစိတ်ကို သတိရကာ စိတ်ထဲက တောင်းပန်လိုက်ရ

၁။ တိုင်းတော့ ကျောင်းပိတ်လျှင် မြဘုန်းတို့သုံးယောက် အိမ်ပြန်ကာ ရိက္ခာစုဆောင်းကြပြီး သူကတော့ ကျောင်းပြန်ဖွင့် တဲ့အထိ အဆောင်စောင့်အဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို တာဝန်ပေးကာ ကျန်ခဲ့သည်။ ဒီနေ့တော့ ဖေဖေကိုယ်တိုင် အဆောင်ကို ကားနှင့် လာခေါ်၍ သူပြန်လိုက်လာခဲ့သည်။

အိမ်မှာဧည့်သည်တွေရောက်နေတယ်ကွ ဆိုသော ဖေဖေစကားကြောင့် ဘယ်သူလဲ ဟုမေးသော်လည်း ဖေဖေမ ဖြေပါ။ ပြုံးရုံသာပြုံးနေ၍ ဖေဖေဝှက်သော ပဟေဠိအား သူရင် ခုန်စွာ အတွေးဆန်ရင်း လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

မဟုတ်မှလွဲရော မမဖြစ်ရမည်။ ဒီနေ့က တနင်္ဂနွေနေ့ ဆိုတော့ကာ၊ မမအိမ်မှာ မရှိပုံထောက်ရင် ဖေဖေတို့အိမ်ရောက်

နေတာပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးကာပျော်ပါသည်။

ဆန်းကြယ်သော ကံတရားနှင့် တိုက်ဆိုင်သော ဘဝပုံစံ ပြုမှုက သူနှင့်ရှင်မိုးခ၏ ကံကြွင်းလေး ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းလား မေးရပေတော့မည်။

ပြည်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သားအဖနှစ်ယောက်ကြား ပျင်းစရာကောင်းလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေခြင်းအား ဖေဖေ သဘောကျဟန်မတူပါ။

“ငါ့သားက ဖေဖေထက် ကံကောင်းပါတယ်ကွာ”

“ဘာလို့လဲ ဖေဖေ”

“ဪ... ကိုယ်ချစ်ရတဲ့သူနဲ့ ဆုံခွင့်ရလို့ပါ”

“ဖေဖေကရော မေမေကို မချစ်လို့လား”

ဒီမေးခွန်းအား သူမေးချင်တာကြာပါပြီ။

ယခုတော့... . .

“စိတ်ရင်းအမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဖေဖေမှာချစ်သူရှိနှင့် ပြီးသားဆိုတော့ မချစ်ခဲ့ဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့် ယောက်ျားဆိုတာ တာဝန်ရှိလာရင် တာဝန်ယူရဲတဲ့ သတ္တိရှိရတယ်... အဲ့ဒါကြောင့် သားမေမေကို နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ဖေဖေ စိတ်နှစ်ပြီး တာဝန်ယူခဲ့တယ်၊

အကယ်၍... ဒီနေ့အချိန်အထိ သားမေမေရှိသေးရင် ဖေဖေ သားမေမေဘေးမှာပဲ ရှိမယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ပါ... ၊ သားမေမေ မရှိတော့တဲ့အတွက် ဖေဖေ ခုလို စိစဉ်လိုက်တာဟာ

လည်း ချစ်ခြင်းရဲ့ အဘိဓမ္မာစကားနဲ့ပြောရရင် ရင်ဘတ်လည်ပြန် ဖြစ်တယ်လို့ ပြောရမလားပဲ”

“ဗျာ. . သား နားမလည်ဘူး”

“ အဟေးဟေး. . နောက်တော့ သားနားလည်လာမှာ ပေါ့”

ဖေဖေ ကားလေးခြံထဲချိုးဝင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ခြံထဲက အရိပ်ပင်အောက် မြက်ခင်းစားပွဲဝိုင်းမှာ အခန့် သားထိုင်နေတဲ့ ဦးသိန်းနဲ့မမအပြင် အန်တီဒေါ်ခင်မိုးပါ တွေလိုက်ရ၍ ခိုင်မြဲ လန့်ဖျပ်ကာသွားသည်။ ဖေဖေကတော့ ပြုံးလေသည်။

“အကိုကြီးသားအဖ ရောက်တာကြာပြီလား”

ဖေဖေရဲ့ ပဋိသန္တာရစကားအပေါ် သူ ရင်ထိတ်မိသော် လည်း ဦးသိန်း၏တုန့်ပြန်မှုက ရင်းနှီးလွန်းလှသည်။

“မင်းတို့သားအဖပဲ အီကြာကွေးဖြစ်နေတာ ငါ စောင့်ရ တာ စိတ်မရှည်တော့ဘူးကွ”

“အဟဲဟဲ. . တစ်လမ်းလုံး ချောနေတာ ရန်ကုန်ဝင်မှ ကားကြောကျပ်နေလို့ အကိုကြီးရေ၊ ဩ. . မိုး အစ်ကိုကြီးတို့ ကို ဘာမှညွှန်ခံမထားဘူးလား”

“စောင့်ရတာကြာလို့ အခုပဲ စားသောက်ပြီး ထွက်ထိုင် ကြတာ ကိုတို့သားအဖ အရင်စားလိုက်ပါလား၊ သားလေး ဆာ ရောပေါ့”

“မဆာသေးပါဘူး အန်တီ”

ထိုအခါ ဦးသိန်းက . . .

“မဆာလည်း ထိုင်ကွာ ငါပြန်ချင်ပြီ၊ လိုရင်းပဲ ပြောမယ်
ငါအခုမင်းကို ငါ့သမက်အဖြစ် လက်ခံမယ်၊ မင်း ငါနဲ့နေနိုင်မ
လား”

“ဗျာ!”

“မဗျာနဲ့ မြန်မြန်ပြော”

“ခင်ဗျာ”

ခိုင်မြ အားလုံးကို လိုက်ကြည့်တော့ ရှင်မိုးခကအစ ပြုံး
စိစိ၊ ဖေဖေကတော့ လောင်းကြေးနိုင်ပြီဆိုသည့်သဘောနှင့် ဘယ်
နှယ့်ရှိစဟု မျက်စပစ်ကာ ပြသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ဖြေလေကွာ”

“အာ! . . လန့်လိုက်တာဦးလေးရာ နေနိုင်ပါတယ်”

“မင်း ငါ့အကြောင်းသိရက်နဲ့ လွယ်လွယ်မပြောနဲ့နော်
နောင်မှ နောင်တမရနဲ့”

“ရလည်း ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ ကွာရှင်းစရာရှိရင် ဦးလေး
ကိုပဲ ကွာရှင်းမှာပေါ့၊ မမကိုတော့ ဘယ်ကွာမလဲ”

“ဘာကွ . . .”

အားလုံး ခိုးခိုးခိခိ ဖြစ်ကုန်ကြခိုက် ဦးသိန်းက . . .

“မင်းတို့လက်ထပ်ပြီးရင် ငါနဲ့နေရမှာ . . စဉ်းစား”

“မစဉ်းစားပါဘူး ကျွန်တော်လည်း ဘုဂလန့်မှ မဟုတ်ရင်
ဦးလေးကို ယောက္ခမတော်လို့ ဘယ်ရမလဲ”

“အေး.. ဟုတ်တယ် ငါလည်း အဲဒါကြောင့် မင်းတို့ လက်ခံလိုက်တာ၊ ကဲ.. ပြန်မယ် သမီးရောမင်းပါ ပြန်လိုက်ခဲ့”

“ဟင်.. အဖေ မောင်လေးကို ထမင်းကျွေးဦးမယ်လေ”

“မလိုဘူး အိမ်ကျမှကျွေး”

ဆိုတော့ကာ ဖေဖေကလည်း မျက်စပစ်ပြီး လိုက်သွားဖို့ ပြောသဖြင့် သူလည်းအူလည်လည်နှင့် ထလိုက်လာခဲ့ရတော့ သည်။

မမက ဦးသိန်းကို ဘေးမှတွဲပြီး ကားရှိရာ လျှောက်နှင့် ခိုက် အဖေလိုက်လာကာ လေသံနှင့်..

“ဖေဖေ လောင်းကြေးနိုင်ပြီနော်”

“အဲသလောက် မလွယ်ဘူး ဖေဖေရာ၊ တစ်ခုခုတော့မှား နေပြီ”

“မမှားပါဘူးကွ မင်းအန်တီက သူ့ခဲအိုကြီးဆီသွားပြီး အခြေအနေအားလုံး ပြောပြလိုက်လို့ ဟိုက မင်းယောက္ခမကို ပရက် ချာပေးလိုက်တာ”

“ဪ.. အဲသလိုလား”

“ကဲ.. သွား ယောက္ခမဂုဏော အနန္တောဆိုလည်း.. ဘုသိုလ်ရတာပဲ၊ အဆင်ပြေအောင်နေကွာ”

“ဖေဖေ.. သားတို့က အခု လက်ထပ်ရတော့မှာလား”

ခိုင်မြဲ သတိလက်လွတ်နှင့် အသံကျယ်သွား၍ ဦးသိန်း ကြားကာ..

“အောင်မာ... ဘွဲ့မရဘဲ ငါ့သမီးရဲ့ မွေးညှင်းတစ်ပင် ထိကြည့်စမ်း၊ ဟမ်း... မောင်သိန်းနော်... မင်း သိပါတယ်”

ခိုင်မြဲ ပင့်သက်ရှိုက်သဖြင့်... ရှင်မိုးခ နှစ်သိမ့်ပြုံးလေး ပြုံးကာ ကားထဲဝင်ဖို့ မေးဆတ်ပြလေ၏။

ထိုနောက် ခိုင်မြဲက သူ့ဖခင်အား နှုတ်ဆက်သလို လှည့် ကြည့်ကာ

“စိတ်မပူပါနဲ့ ဖေဖေရာ... သားလည်း ဘုဂလန့်ပါ”

